

C. H. SPURGEON

**TEZAURUL PROMISIUNILOR
LUI
DUMNEZEU**

C. H. SPURGEON

**TEZAURUL PROMISIUNILOR
LUI
DUMNEZEU**

EDITURA LUMINA
LUMII
1991

**MEDITAȚII SCURTE
PENTRU
FIECARE ZI**

EDITURA LUMINA-LUMII

CUVÎNT ÎNAINTE

Cineva a avut buna voința să traducă aceste meditații binecuvîntate. O soră le avea și din cînd în cînd citea cîte una la grupul de rugăciune al surorilor din biserica noastră. Și ele au fost de mult folos. Așa am ajuns să cunosc manuscrisul aceasta.

Autorul meditațiilor e renumitul predicator din Londra C. H. Spurgeon. El nu are nevoie de nici o recomandare. Miera nu are nevoie de nici o reclamă pentru albine.

Încă din tinerețe l-am iubit pe Spurgeon. Prin scrisul lui, Dumnezeu de multe ori mi-a dat mîngîieri în necazuri, încurajare în vreme de încercări și deosebite binecuvîntări în lucrarea sfîntă. În toate scrierile sale, Spurgeon e foarte bun, dar în aceste meditații asupra promisiunilor lui Dumnezeu, el excelează. În clipele lui de grele încercări, el a pătruns la tezaurul cerului și după ce a luat cît a putut pentru el, ca leproșii din Samaria, s-a gîndit că e bine să împărtășească bogățiile și cu alți înfomețați. Limbajul lui e cald fiindcă ele i-au încălzit inima lui. Promisiunile i-au făcut mult bine, de aceea le îmbie tuturor, și mie și ție, cîte una pentru fiecare zi. Ca să le dea sensul de îmbogățirea ce o produc în viața spirituală, el le numește cecuri. Fă-ți timp zilnic să le cercetezi de aproape. Apoi, după ce ai primit un cec, semnează-l pe verso și du-te să-l încasezi. Fă aceasta zi de zi și în curînd vei constata că te îmbogățești. Tu, cel ce ești privit de alții ca „neavînd nimic“, vei deveni conștient că „stăpînești toate lucrurile“; tu care ești considerat sărac, vei ajunge „să îmbogățești pe mulți“. Ce mare har! Cu mult mai mare decît al evreilor prin pustie, ce culegeau mana în fiecare dimineața și cu un efect mult mai minunat.

Rămîne ca voi, zilnic, să vă faceți timp să meditați împreună cu Spurgeon asupra promisiunilor Lui nespuse de scumpe. Fiți părtași binecuvîntați la acest har!

PETRU POPOVICI

PREFAȚĂ

O promisiune a lui Dumnezeu, poate foarte instructiv, să fie comparată cu un cec ce-l poți încasa cînd vrei. Ea este dată celui credincios cu scopul de a-i oferi ceva bun. Ea nu trebuie să fie doar citită în tihnă și apoi să n-ai nimic de-a face cu ea. Nu, făgăduința trebuie să fie tratată ca o realitate, așa cum un om tratează un cec.

El trebuie să ia făgăduința și să-și semneze numele pe ea, acceptînd-o personal ca un adevăr. Prin credință o primește ca proprietate a sa. Așa mărturisește că Dumnezeu este credincios, și credincios în cuvîntul special al făgăduinței. El merge mai departe și crede că are binecuvîntarea, avînd în privința ei o făgăduința sigură, El își pune semnătura pe ea, ca pe o recipisă, de primirea binecuvîntării.

Deci, cu credință, el trebuie să prezinte *Domnului* făgăduința, așa cum un om prezintă un cec la ghișeul băncii. Trebuie să insiste asupra ei în rugăciune, așteptînd să fie împlinită. Dacă vine la banca cerească la data potrivită, el va primi de îndată suma făgăduită. Dacă data trebuie să fie mai depărtată, el trebuie să aștepte cu răbdare pînă la sosirea ei; dar între timp, el poate conta că va avea banii, fiind sigur că banca îi va plăti, cînd va sosi data scadență.

Unii uită să-și înscrie, cu credință, numele pe cec, și astfel ei nu primesc nimic; iar alții sînt nepăsători în prezentarea făgăduinței și aceștia, de asemenea, nu primesc nimic. Nu este vina făgăduinței, ci a celor care nu acționează cu ea cum se acționează în afaceri.

Dumnezeu n-a făcut nici o promisiune pe care să nu și-o țină și n-a încurajat nici o nădejde pe care să n-o îplinească. Ca să ajut pe frații mei să creadă acest lucru, am pregătit aceste meditații. Chiar și numai să privești făgăduințele este ceva bun pentru ochiul credinței: cu cît vom studia mai mult cuvintele harului, cu ațit mai mult har vom căpăta din cuvinte. Pentru a prinde gust de Scripturi, am adăugat mărturii personale, roade ale încercării și experienței mele. Eu cred toate făgăduințele lui Dumnezeu, dar multe din ele le-am încercat și verificat personal. Am văzut că sînt adevărate, căci s-au împlinit pentru mine. De aceea am în-

credere că cei tineri vor prinde gust, iar cei mai în vîrstă vor primi cîte o mîngîiere. O experiență a unuia poate fi de cel mai mare folos pentru altul; și iată de ce omul lui Dumnezeu de altădată scria: „Am căutat pe Domnul și El m-a ascultat“; și iarăși, „Săracul acesta a strigat și Domnul l-a auzit“.

Am început aceste meditații zilnice cînd treceam prin vadul furios al controverselor. De acolo am fost aruncat în ape adînci, care m-ar fi înghițit, dacă n-ar fi fost mîna lui Dumnezeu să mă susțină. Am îndurat necazul ce mi-a venit din mai multe părți. Groaznice dureri fizice au fost urmate de depresiune mintală și amîndouă însoțite de durerea pierderii persoanei celei ce mi-a fost scumpă ca viața. Apele au năvalit încontinuu, val după val. Nu pomenesc aceasta spre a sîrni milă, ci simplu spre a-l face pe cititor să-și dea seamna că nu sînt un marinar de uscat. Am traversat de multe ori acele oceane care nu sînt Pacifice. Cunosc rostogolirea valurilor și viteza vînturilor. Niciodată promisiunile lui Iehova nu mi-au fost afit de prețioase ca în această oră. . . Pe unele din ele nu le-am înțeles pînă acum; nu ajunsesem la nivelul maturității lor, căci eu însumi nu eram destul de matur ca să-mi pot da seamna de însemnătatea lor.

Cu cît mai minunată îmi este Biblia azi ca acum cîteva luni! Ascultînd de Domnul și purtînd ocară Lui afară din tabără, n-am primit făgăduințe noi; dar rezultatul pentru mine este cam același, de parcă eu le-aș fi primit acum, deoarece unele din făgăduințele vechi mi s-au deschis cu mai multă bogăție. Îndeosebi cuvîntul Domnului către slujitorul său Ieremia mi-a sunat nespus de plăcut în urechi. Partea lui era să vorbească celor care nu vroiau să asculte sau, ascultînd, nu vroiau să creadă. A lui era suferința care vine dintr-o iubire dezamăgită și o credincioșie hotărîită; el voia să întoarcă pe poporul său de la greșelile lor, iar el personal să nu părăsească nicidecum calea Domnului. Pentru el, erau cuvinte ale puterii adînc susținătoare, care să-i păzească sufletul de prăbușirea în care firea neajutată trebuie să se fi afundat. Astfel de cuvinte ale harului, asemenea aurului, mi-au plăcut mai mult decît hrana necesară și cu ele am împodobit aceste pagini.

O, de-aș putea mîngîia pe unii din slujitorii Stăpînului meu! Cele scrise le-am stors chiar din inima mea, cu scopul de a mîngîia ini-

mile lor. Le-aş spune în încercările lor: Frații mei, Dumnezeu este bun. El niciodată nu vă va părăsi; El vă va purta de la început pînă la sfîrșit. Este o făgăduința pregătită pentru nevoia voastră urgentă de acum; și dacă veți crede și vă veți prezenta, cu stăruință, direct la scaunul harului lui Isus Hristos, veți vedea mîna Domnului întinzîndu-se să vă vină în ajutor. Orice alt lucru va eșua, dar cuvîntul Lui niciodată. El a fost pentru mine atît de credincios în nenumărate ocazii, încît eu sînt dator să vă încurajez să vă încredeți în El. Aș fi nerecunoscător față de Dumnezeu și lipsit de dragoste față de voi, dacă n-aș fi făcut așa.

Duhul Sfînt, Mîngîietorul, să inspire pe cei ai Domnului cu o credință proaspătă. Știu că fără puterea Sa dumnezeiască, tot ce aș putea spune eu, ar fi fără nici un folos; dar, sub influența Sa înviorătoare, chiar cea mai modestă mărturie va întări genunchii oboșiți și mîinile slăbite. Dumnezeu este slăvit cînd credincioșii Săi se încred cu totul în El. Nu se poate să fim prea de tot copii cu Tatăl nostru ceresc. Copiii noștri nu se îndoiesc de voința și puterea noastră și, dacă au primit odată o făgăduință de la tatăl, ei se bucură în nădejdea împlinirii ei, fără să se îndoiască că ea este atît de sigură ca soarele. Și cititorii pe care niciodată nu i-am putut vedea, să descopere datoria și plăcerea unei asemenea încrederi copilărești, în Dumnezeu, în timp ce citesc această cârtică pe care am pregătit-o pentru fiecare zi a anului.

De mai mulți ani, mii și mii din poporul lui Dumnezeu au citit lucrările mele „Dimineață de dimineață“ și „Seară de seară“ și mulți dintre ei au fost destul de amabili să-mi scrie și să-mi aducă la cunoștință folosul pe care l-au avut de pe urma unei asemenea lucrări. Aceste meditații zilnice sînt adunate dintr-o foarte variată gamă de subiecte și sînt dintre cele mai folositoare, deoarece ele tratează doctrină, experiență, practică etc. Este doar o gustare a făgăduinței și aceasta nu trebuie să împiedice mesele depline; ba chiar mai degrabă să stîrnească gustul după ele.

Domnul nostru Isus să primească această sluibă a mea pentru oile și mieii Săi, de la

Nevrednicul Său slujitor
C. H. Spurgeon

CEA DINTII FĂGĂDUINȚĂ A BIBLIEI

Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcîiul.
(Geneza 3,15)

Așa este prima făgăduință făcută omului căzut. Ea conține întreaga Evanghelie și arată miezul legămîntului harului. O vedem împlinită într-o mare măsură; sămînța femeii a fost rănită la călcîi în persoana lui Isus Hristos, și ce groaznică zdrobire va fi zdrobirea finală a capului șarpelui! Această profeție a fost împlinită întîi cînd Isus a purtat păcatul omenirii, a biruit moartea și a zdrobit puterea Satanei; ea va fi pe deplin și definitiv împlinită la cea de a doua venire a Domnului și în ziua judecării de la sfîrșit.

Dar, de altfel, acest lucru se împlinește pentru fiecare din noi în parte: răniți la călcîi, de chinurile pe care ni le pricinuiesc puterile răutății în toate zilele, suferințe pe care totdeauna putem să le biruim în Hristos, care a pus piciorul pe capul șarpelui. În tot timpul acestui an, vom avea de învățat cea dintîi parte a acestei făgăduințe, experimentînd-o prin ispitele Diavolului și a loviturilor celor nelegiuți care sînt sămînța lui. Ei ne vor putea răni în așa fel încît să șchiopătăm de durerea călcîiului nostru; dar să prindem bine cea de a doua parte a textului și să nu ne îngrozim. Prin credință să ne bucurăm că vom și domni împreună cu Hristos, sămînța femeii.

CÎȘTIGAREA BIRUINȚEI

Dumnezeul păcii va zdrobi în curînd pe Satana sub picioarele voastre. (Romani 16.20)

Iată o făgăduință care completează pe cea de ieri. Potrivirea cu modelul nostru divin nu trebuie să ni se arate numai prin mușcătura călcîiului, ci și prin biruința asupra celui rău. Balaurul trebuie zdrobit și sub piciorul nostru. Adunarea din Roma era bîntuită de lupte interne, dar Dumnezeu lor era „Dumnezeul păcii“ și le dădea odihna sufletului. Vechiul vrăjmaș poate reușea să-i facă să se poticnească și să-i amăgească pe cei simpli; dar pînă la urmă, el va trebui să fie călcat în picioare chiar de aceia pe care-i tulburase. Poporul lui Dumnezeu nu obține această biruință nici prin puterea lui nici prin dibăcia lui. Dumnezeu însuși va zdrobi pe Satan; va fi zdrobit sub picioarele noastre, da, Dumnezeu îl va zdrobi.

Să pornim cu bărbăție să întîmpinăm pe Ispititor, și nu numai duhurile răutății, ci, însuși domnul întunericului va fugi din calea noastră. Să ne bazăm pe o grabnică biruință, păstrînd o încredere nezdruncinată în Dumnezeu nostru. „Curînd“! Fericită nădejde, vom pune piciorul nostru pe șarpele cel vechi! Puterea răului va fi răsturnată și Satan va avea capul rușinos zdrobit sub piciorul omului. Prin credința în Domnul Isus să punem de acum piciorul peste Ispititor.

ODIHNEȘTE-TE PE FĂGĂDUINȚĂ

Pămîntul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale.
(Geneza 28.13)

Nici o făgăduință nu este numai pentru un singur om; ele nu se adresează numai unor sfinți, ci tuturor credincioșilor. Astfel, frațele meu, dacă poți să te sprijinești pe această făgăduință și să ți-o pui la căpătii, ea este pentru tine. Pămîntul pe care se odihnea Iacov, era acela pe care l-a luat în stăpînire mai tîrziu. Cînd își întindea mădularele obosite pe pămînt, se cam îndoia c-ar putea să intre în stăpînirea țării; și așa a fost totdeauna omul. În timpul somnului i-a apărut acea scară minunată, care unește cerul cu pămîntul pentru orice credincios. Pămîntul pe care sta scara era ca o arvună a moștenirii care cobora din cer la el. Toate făgăduințele sînt da și amin în Isus; și după cum Hristos este al nostru, tot așa fiecare făgăduință ajunge a noastră, dacă ne odihnim pe ea cu o credință tare și liniștită.

Vino, sărmane suflet obosit, ia Cuvîntul Dumnezeuului tău ca pernă pe care să te odihnești. Odihnește-te în pace pe ea. Gîndește-te numai la El. Isus este scara luminoasă care face legătura între tine și Dumnezeuul tău. Numai fii sigur că făgăduința făcută lui Iacov ți-a fost făcută și ție de Dumnezeu Însuși. Nu este o greșeală ca să ți-o însușești personal, ca și cum ea a fost rostită numai pentru tine.

ODIHNĂ ÎN LINIȘTE

Îi voi face să locuiască în liniște. (Osea 2.18)

Da, Dumnezeu dă pace poporului Său. Versetul nostru ne vorbește de un „legământ cu fiarele câmpurilor, păsările cerului și tîrîtoarele pămîntului“. Aceasta înseamnă pacea în mijlocul vrăjmașilor pămîntești, încercărilor ascunse ca mici necazuri, lucrări, care pot, dar nu trebuie să tulbure odihna noastră.

Domnul vrea să nimicească tot ceea ce amenință pe poporul Său. „El va zdrobi în țară arcul, sabia și războiul“. Pacea este asigurată, deoarece elementele potrivite s-o tulbure, au fost nimicite.

Această pace va fi urmată de odihnă. „El dă odihnă celui pe care-l iubește“. Sprijinit mereu de acest adevăr dumnezeiesc, credinciosul poate să rămîie într-o siguranță liniștită care-i dă odihnă. Una este să te odihnești, și alta este să te odihnești în siguranță. Iată-ne aduși în țara făgăduită, în casa Tatălui, în camera ospățului, și chiar la pieptul lui Hristos. Numai acolo ne putem „odihni în siguranță“. Și în această stare liniștită sîntem la adăpost de oboseala pe care o produce frămîntarea. „El ne dă odihnă în pășuni verzi și ne conduce la ape de odihnă“. Acolo vrea să ducă Mîngîietorul pe orice suflet care se lasă în voia Lui.

MINUNATĂ GARANȚIE

. . . nu te teme, căci Eu sînt cu tine; . . .

(Isaia 41.10)

Cînd trecem prin suferințe sau sîntem chemați în slujba Domnului căutăm adesea să facem provizie de puteri, deoarece băgăm de seamă că puterea noastră pe care ne bazuim este limitată și insuficientă pentru nevoile noastre. Atunci să ne păzim să nu ne lăsăm doborîți, căci aici avem făgăduit tot ce avem nevoie. Puterea lui Dumnezeu este atotputernică și chiar această putere El vrea să ne-o dea; și făgăduința Lui este că ne va fi dată. El vrea să ne fie hrană pentru suflet și sănătate pentru trup. Este cu neputință să se spună cîtă putere poate să pună El într-un om; cînd această putere divină ne umple, slăbiciunea omenească nu mai este o piedică.

Nu ne mai amintim noi de timpurile de lucru și încercări deosebite, cînd am primit o putere de care ne miram noi înșine? Eram liniștiți, în pace în pericol, supuși încercării, răbdători în suferință, îndurînd cu blîndețe disprețul sau contrazicerea. Într-adevăr, Dumnezeu dă o putere neașteptată pentru încercările mari, așa încît nu ne mai recunoaștem sărmana noastră fire; cei slabi ajung curajoși, cei neînvățați primesc înțelepciune, cei muți primesc la timpul potrivit ceea ce trebuie să spună. Simțămîntul slăbiciunii noastre ne poate clătina, dar făgăduința lui Dumnezeu ne redă viața. Doamne, întărește-mă „după făgăduința Ta“.

AJUTOR DINAFARĂ

. . . Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare. (Isaia 41.10)

Făgăduința de ieri ne garanta puterea pentru lucrul nostru. Cea de azi ne asigură ajutorul lui Dumnezeu, cînd nu putem lucra singuri. Domnul zice: „Îți vin în ajutor“. Puterea dinăuntru este completată prin ajutorul dinafară. Dumnezeu poate, dacă găsește de cuviință, să ne trimită ajutoare pentru luptele ce le întîmpinăm. Dar dacă ne lipsește de ele, va sta El însuși lîngă noi, ceea ce ne este mai de folos decît legiuni de ființe omenești.

Acest ajutor ne vine la timpul potrivit și este nimerit, înțelept și potrivit împrejurărilor celui încercat. Este chiar mai mult decît un simplu ajutor, căci Domnul ne ia toată povara și ne ajută în toate nevoile noastre. „Dumnezeul nostru este un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi.“ (Ps. 46).

Deoarece El ne-a mai venit în ajutor, ne putem încrede în El pentru prezent și viitor. Rugăciunea noastră este: „Doamne, fii ajutorul nostru“, iar experiența noastră este că „Duhul ne ajută în neputințele noastre; așteptarea noastră este: „Îmi ridic ochii spre munți, de unde îmi va veni ajutorul“ și în curînd cîntarea noastră va fi: „Tu, Doamne, ne-ai ajutat“.

MEREU CRESCÎND

Vei vedea lucruri mai mari decît acestea.

(Ioan 1.50)

Acest cuvînt a fost spus lui Natanael a cărui credință tare nu șo-văie în fața unei mărturisiri hotărîte, recunoscînd că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu și împăratul lui Israel. Cei care vor să deschidă ochii, văd; iată de ce acei care se închid pentru adevăr, rămîn orbi.

În ce ne privește, noi am văzut deja multe lucruri, am auzit multe mărturisiri; dar sînt adevăruri și mai mărețe în Cuvîntul Său, adîncimi de experiențe și mai mari, înălțimi de părtășie și mai întinse, lucrări și mai minunate, descoperiri mai mărețe de putere, dragoste și înțelepciune. Toate acestea ne stau în față să le vedem, dacă vrem să ne încredem în Domnul nostru. Priceperea în a inventa învățături greșite este ruinătoare, dar puterea de a vedea adevărul este o binecuvîntare. Prin aceasta cerul ne este deschis, drumul într-acolo în persoana Fiului Omului ni s-arată tot mai lămurit. Să ne ațintim privirile la lucrurile de sus și vom vedea lămurit lucruri din ce în ce mai mari, pînă ce vom putea să ne minunăm de fața marelui nostru Dumnezeu și strălucirea slavei Sale.

CURĂȚIA INIMII ȘI A VIEȚII

Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.
(Matei 5.8)

Curăția inimii este una din principalele ținte spre care trebuie să tindem. Trebuie să fim curățiți înlăuntru prin Duhul Sfânt și Cuvânt, și vom fi curați în afară prin consacrare și ascultare. Este o legătură strânsă între inimă și pricepere: dacă ne place răul, nu putem înțelege binele. Dacă inima este întunecată, ochiul va fi tulbure. cum pot să vadă pe Dumnezeu, aceia cărora le place păcatul?

Ce fericire să poți vedea pe Dumnezeu: este o rază din cer aici pe pământ! În Domnul Isus, aceia care au inima curată văd pe Tatăl. Îl vedem pe El, adevărul Său, dragostea Sa, sfințenia Sa, planul Său, atotstăpînirea Sa, caracterul Său, da, Îl vedem pe Dumnezeu însuși în Hristos. Dar aceste lucruri nu pot fi înțelese cum se cuvine, decît cînd părăsim păcatul. Numai acei care au ca țintă sfințenia, pot spune: „Ochii inimii mele sînt întotdeauna îndreptați spre Domnul“. Dorința lui Moise: „Arată-mi fața Ta“ nu se va împlini decît pentru aceia care vor fi curățiți de orice păcat. „Căutați sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“, striga Pavel; iar Ioan: „Cel ce are nădejdea aceasta, să-L vadă așa cum este în slavă, se curățește el însuși, după cum El este curat“. O, Dumnezeule, zidește în mine „o inimă curată“, ca să putem vedea fața Ta!

A CÎȘTIGA FĂCÎND BINE

Sufletul binefăcător va fi săturat.

(Prov. 11.25)

Pentru a vedea sufletul meu propășind, nu trebuie să strâng avere, ci să fac parte din ele celor săraci. Drumul comorilor pentru lume este economia împinsă spre zgîrcenie; dar calea lui Dumnezeu e cu totul deosebită. Cuvîntul ne învață că cine împarte cu altul bunurile sale trecătoare, le înmulțește; iar cine le strînge pentru sine, va duce lipsă. A da este, deci, mijlocul de lucru izvořit din credință. Să facem deci experiența, vom vedea că după lărgirea inimii noastre, vom avea din belșug pentru nevoile noastre.

Potrivit făgăduinței lui Dumnezeu, „voi fi săturat și îngrășat“. Să nu ne gîndim că aceasta se va întîmpla în așa fel ca să împiedice înaintarea mea pe cale, adică înaintarea duhovnicească. Tîrîndu-mă la lux, fiind la fel cu cei din lume, aceasta ar dăuna inimii mele. Îmi va ajunge deci să am cu ce mă hrăni și să am ce îmbrăca pentru a fi sănătos.

Totuși este o supraabundență pe care doresc mult, ca să fiu în smerenie supus voiei lui Dumnezeu și binevoitor față de oameni, făcîndu-le parte de harurile duhovnicești cu care am fost îmbogățit. Primindu-le în dar, le voi împărtăși în dar, mergînd astfel pe urmele Mîntuitorului meu, care S-a dat pe Sine însuși pentru mine.

RĂSPLATĂ DUMNEZEIASCĂ

Cel ce udă pe alții, va fi udat și el.**(Prov.11.25)**

Dacă iau seamna și sînt atent la nevoile altora, și Dumnezeu va fi cu luare aminte la ale mele, pentru a mă răsplăti. Dacă voi cinsti pe sărac și Dumnezeu mă va cinsti. Dacă mă voi ocupa de copilași, mă va socoti ca pe un copil al Său și se va ocupa de mine. Dacă voi păstori turma Sa și El mă va păstori. Dacă voi uda grădina Sa, va face și El din inima mea o grădină udată. Aceasta este chiar făgăduința lui Dumnezeu, și rămîne ca eu să împlinesc condiția ce mi se cere, pentru a îndrăzni să aștept împlinirea ei.

Este de mult folos pentru mine să nu mă mai vait de suferințele mele, de încercările mele, de slăbiciunea mea, încetînd să mă ocup de mine însumi și – din dragoste pentru Domnul – să încep să mă ocup de sufletul celor din jurul meu. Apa din lacul meu scăzuse mult, nici o ploaie nu venise să-l umple iar. Văzînd cum grădina mea se uscă din cauza secetei, deschisei într-o zi zăgazul și lăsaî să vină apă, pentru a uda plantele care se ofileau. Dar, o! minune, un izvor ascuns și necunoscut de mine pînă atunci fîșni de la fund, așa că bazinul ce pe altă deschizătură se golea, udînd grădina, se umplea din nou. Afița timp cît apa rămăsese stătătoare, izvorul era ca sigilat; dar, de îndată ce se scurgea, se umplea din nou. Frate, soră, de îndată ce tu vei voi să uzi viața altora, Domnul se va gîndi la tine și-ți va da o apă proaspătă și răcoritoare.

CREDINȚA VEDE CURCUBEUL

Cînd voi strînge nori deasupra pămîntului, curcubeul se va arăta în nor. Geneza 9.14)

Adeseori cerul ni se arată acoperit de nori grei, dar nu ne temem că va veni un nou potop pentru a distruge pămîntul. Curcubeul apare pentru a ne păzi de această teamă, el apare adesea în fața ochilor noștri, pentru a ne aminti de făgăduința dumnezeiască. Legămîntul Domnului cu Noe e și azi valabil, nu ne îndoim de aceasta. Atunci de ce ne temem că încercările care vin adesea să întunece cerul nostru sînt hotărîte ca să ne nimicească?

Dacă totuși, în timpul acestor nori amenințatori, credința noastră ne amintește de curcubeul lui Dumnezeu, nu trebuie să ne lăsăm tulburați de temeri neîntemeiate. El nu îndreaptă spre noi un curcubeu distrugător. Nu; priviți! acest arc este curbat în sus și n-are nici coardă, nici săgeată. Este, un arc suspendat (așezat) ca podoabă și care nu mai e folosit pentru război, un arc cu multe culori care exprimă bucuria și încîntarea, arătînd nădejdea și dragostea; nici roșul sîngeriu – culoarea mîniei, nici negrul – aceea a răzbunării nu sînt în el, pentru a întuneca culorile lui luminoase. Să avem deci curaj. Cerul nostru nu va fi niciodată atît de încărcat, pentru a nu se găsi loc pentru această mărturie a legămîntului lui Dumnezeu. Și chiar dacă nu va fi așa, noi vom avea încrederea că Acela care nu poate minți, nu va lăsa neîmplinit legămîntul Său de pace, deci nu avem nici un motiv să ne îndoim de Cuvîntul Dumnezeului nostru.

IUBIȚI PÎNĂ LA CAPĂȚ

Domnul nu leapădă pentru totdeauna.

(Iov. 3.31)

El poate lepăda pentru un timp, dar nu pentru totdeauna. O femeie își poate părăsi bijuteriile pentru un timp oarecare, dar ea nu le uită și nu le aruncă la gunoi; cu atât mai mult Domnul nu leapădă pe aceia pe care îi iubește, căci e scris: „Fiindcă iubea pe ai Săi, i-a iubit pînă la căpăt”. Se vorbește de creștini sub har sau ieșiți de sub har, ca și cum ar fi vorba de animale care intră și ies din bîrlog, după voia lor; dar dragostea Mîntuitorului nostru față de ai Săi este prea adîncă pentru a putea să fie astfel.

El ne-a ales din veșnicie și ne va iubi pentru întreaga veșnicie; ne-a iubit chiar pînă la moarte și putem fi siguri că dragostea Lui nu va înceta niciodată. Cinstea Sa este în așa fel angajată în mîntuirea credinciosului, încît El nu-l poate lepăda, așa cum nu Își leapădă propria Sa haină de Împărat al slavei. Nu. Nu! Hristos, capul, nu se desparte niciodată de mădularele Sale; ca Soț, El nu va alunga niciodată pe soția Sa – Biserica răscumpărată cu sîngele Său.

V-ați crezut vreodată lepădați? Cum ați putut gândi atît de rău despre Domnul, care e logodnicul sufletului vostru? Alungați de acum înainte astfel de temeri și nu le îngăduiți iar în sufletul vostru. „Domnul n-a lepadat pe poporul Său, pe care-l cunoștea” (Rom. 11.2). „El urăște despărțirea în căsătorie” (Maleahi 2.16).

NICIODATĂ IZGONIT

Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară. (Ioan 6.37)

Se află oare în Evanghelie, măcar un caz, în care să vedem pe Domnul alungînd pe vreunul din cei ce vin la El? Dacă da, am dori să-l cunoaştem; dar nu se găseşte şi nu se va găsi niciodată. Nu se poate ca printre sufletele din iad, unul măcar să poată spune: „Am venit la Isus şi nu m-a primit“. Atunci, Domnul Isus ar fi răspunzător de pierderea sa; gînd pe care nu-l putem admite nici o clipă; şi eu aş fi oare cel dintîi faţă da care să nu-Şi ţină cuvîntul? O asemenea închipuire ar fi o înjosire pentru numele Său. Pentru că putem să ne apropiem „cu încredere de tronul harului“, să mergem toţi laolaltă la domnul Isus cu necazurile acestei zile, aceia, care n-au venit încă niciodată, precum şi aceia pe care El îi cunoaşte deja de mult timp. El nu va refuza să ne primească şi nu va închide uşa milei Sale în faţa vreunuia dintre noi.

„Acest Om primeşte pe păcătoşi“, El n-a respins pe niciunul dintre ei. Să venim deci la El, în slăbiciunea noastră şi cu păcatul nostru, cu o credinţă tremurîndă, o cunoştinţă mică, o nădejde încă şovăitoare, – El nu ne respinge. Dacă venim cu rugăciune nehotărîtă, cu o mărturisire, vai!, necompletă, cu laudă nedeplină, totuşi El ne primeşte. Dacă venim bolnavi, descurajaţi, nevrednici, El nu ne întoarce spatele. El nu alungă niciodată pe acela care vine la El.

ODIHNA ESTE UN DAR

Veniți la Mine. . .

(Matei 11.28)

Cei mîntuiți găsesc odihnă în Domnul Isus; cei nemîntuiți o vor găsi, dacă vin la El, căci El făgăduiește să le-o dea. Nimic nu este mai gratuit ca un dar; primiți cu bucurie, ceea ce El dă cu bucurie. Acest dar nu-l puteți cumpăra și nici cîștiga, ci numai îl primiți, în dar. Dacă sînteți „trudiți“ de dorințe ambițioase, de poftes sau de temeri, El vă va scăpa de acest jug de fier. Sînteți poate „împovărați“ de păcat, de griji, împrejurări, remușcări, temeri de moarte; dacă veniți la El, El vă va scăpa de această povară. El a purtat mulțimea apăsătoare a păcatelor, pentru ca noi să n-o mai purtăm. El s-a făcut purtătorul greutăților noastre, pentru ca noi să nu ne prăbușim sub apăsarea lor.

Domnul Isus ne dă odihnă. Credeți aceasta? Puneți-L la încercare, fără întîrziere. Veniți la El, părăsind orice alt sprijin, crezînd mărturisirea lui Dumnezeu. Dacă veniți la El, odihna pe care v-o va da El, va fi adîncă, sigură, sfîntă, veșnică; este o odihnă cerească, dată chiar de azi, tuturor aceluia care vin la El. „Să ne silim deci, să intrăm în această odihnă“.

ÎMBOGĂȚIT PRIN CREDINȚĂ

Căci cel nenorocit nu va fi uitat pentru totdeauna. . .

(Ps. 9.18)

Sărăcia este o grea moștenire; dar aceia care se încred în Domnul sînt bogați prin credință. Ei știu că nu sînt uitați de Dumnezeu; ci chiar dacă li se pare că uneori sînt neglijați cu privire la bunurile pămîntești, sînt încredințați că va veni timpul cînd toate lucrurile vor fi restabilite. Lazăr nu va rămîne totdeauna cu cîinii, la poarta bogatului; ci își va găsi răsplata în sînul lui Avraam.

Încă de acuma, Domnul se gîndește la copiii Lui săraci, dar scumpi. „Eu sînt sărac și lipsit, dar domnul se gîndește la mine“ zicea unul în strîmtorarea sa (Ps. 40.17). Sfinții în sărăcie au un privilegiu măreț: acela de a vedea pe Domnul venindu-le în ajutor în toate nevoile vieții lor vremelnice și duhovnicești. Ei se simt tot mai bine fiind cu Acela care n-avea unde să-și odihnească capul. Ei așteaptă cu bucurie venirea Sa, știind că vor fi părtașii slavei Sale. Pentru ei, aceasta este o nădejde nepieritoare, pentru că e întemeiată pe însuși Domnul Isus, care e viu în veac; și deoarece El trăiește, și ei vor trăi. Credinciosul sărac cîntă multe cîntări care rămîn neînte lese pentru bogatul acestei lumi. Iată de ce, dacă partea noastră este modestă aici, este bine să ne gîndim la prînzul regesc ce ne așteaptă acolo sus.

CHIAR ȘI O CHEMARE SLABĂ

Oricine va chema numele Domnului, va fi mântuit. (Ioel 2.35)

Pentru ce să nu chem direct pe Domnul, Numele Său? Pentru ce să cer ajutor vecinului sau unui prieten, în timp ce Dumnezeu este atât de aproape de mine și aude cel mai slab strigăt al meu? De ce să mă aștern la pământ, căutînd diferite mijloace? De ce oare nu-mi descarc inima Domnului de greutatea ce mă apasă? Cel mai bun alergător merge drept la țintă. De ce să nu alergăm de-a dreptul la Dumnezeu cel viu? În zadar voi căuta dezrobirea în orice altă parte; numai în Dumnezeu o voi găsi. Făgăduința Sa regească îmi este un zălog sigur.

N-am nevoie să mă întreb, dacă trebuie să îndrăznesc să-L chem sau nu. Cuvîntul „oricine“ este îndeajuns de lămurit; el cuprinde pe toți cei ce cheamă Numele Domnului, prin urmare și eu. Așa că voi urma acest îndemn, fără a întîrzia, chemînd pe slăvitul Mîntuitor care mi-a făcut o astfel de făgăduință.

Nevoia mea este urgentă; nu știu cum pot fi scăpat, dar nu mă îngrijorez. Acela care a făcut făgăduința, va găsi mijlocul să și-o țină. Datoria mea este să ascult. Eu Îl chem și El mă va scăpa.

UN OM FĂRĂ TEAMĂ

Du-te, căci voi fi cu tine.**(Exod 3.12)**

Desigur dacă Dumnezeu dădea lui Moise o însărcinare, Se angaja să nu-l lase să meargă singur. Cu primejdii mari de a merge și puterea necesară de a o desfășura, ar fi fost absurd din partea lui Dumnezeu să trimeată un evreu slab lăsat numai la mijloacele sale, să înfrunte pe cel mai puternic împărat al lumii. Nu se poate închipui că înțelepciunea dumnezeiască să fi lăsat pe sârmanul Moise să se împotrivescă singur lui Faraon și puterilor colosale ale Egiptului. Prin această mărturisire: „Horărit voi fi cu tine“ Dumnezeu dă să înțeleagă slujitorului Său, că în nici un caz nu-l va lăsa singur pentru această însărcinare.

Și pentru mine această regula se va adevăra. Și dacă am primit de la Dumnezeu porunca să mă duc neavînd ca sprijin decît puterea Sa și ca țintă, decît singura Sa slavă, cu siguranța El va fi cu mine. Numai faptul că El mă trimite, Îl obligă să mă sprijinească. Nu este aceasta de ajuns? Ce poți să dorești mai mult? Cu ajutorul tuturor îngerilor și arhanghelilor aș putea totuși să nu reușesc, dar dacă El este cu mine, trebuie să reușesc. Trebuie numai să iau seama să nu mă duc cu sfială sau cu inima împărțită, nici cu neglijență sau îngîmfare. În ce fel trebuie să fie purtarea unui om care are pe Dumnezeu cu el! Fiind în felul acesta însoțit, el trebuie să meargă cu îndrăzneală, ca Moise în fața lui Faraon.

HRISTOS ȘI SĂMÎNȚA DE URMAȘI

Dar după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămînță de urmași. (Isaia 53.10)

Isus Mîntuitorul nostru n-a murit în zadar: moartea Sa ispășitoare este aceea a unui înlocuitor care a purtat povara păcatelor noastre. Prin această înlocuire primită de Dumnezeu, El a mîntuit pe toți aceia pentru care Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat. El a fost asemenea grăuntelui de grîu care „moare și care aduce multă roadă“. Prin moartea Sa, El Și-a cîștigat o sămînță de urmași și deci El poate să spună: „Iată-mă, eu și copiii pe care mi-i-a dat Dumnezeu“.

Un om se găsește reprezentat în copiii săi și Hristos în credincioșii Săi. Viața unui om se prelungeste și dăinuiește în urmașii săi: tot așa viața lui Hristos se continuă în aceea a credincioșilor. Isus trăiește și Își vede sămînța, El Își îndreaptă privirea spre noi, El Își găsește desfătarea în noi, El ne recunoaște ca rod al muncii sufletului Său. Să ne bucurăm că Domnul nostru nu va înceta să Se bucure de roadele jertfirii Sale sîngeroase și că El nu va înceta niciodată să-si sature privirea de recolta bogată a morții Sale. Acei ochi care au plîns odată pentru noi, ne contemplă acum cu plăcere. Da, El privește la acei care privesc la El. Privirile noastre se întîlnesc. Ce bucurie în aceste priviri!

MĂRTURISIREA GURII, CREDINȚA INIMII

Dacă mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.

(Romani 10.9)

Dumnezeu spune că trebuie să mărturisești cu gura; ai făcut-o tu? Ai mărturisit deschis credința ta în Hristos ca Mîntuitorul pe care Dumnezeu L-a înviat din morți? L-ai mărturisit, așa cum te pofteste Dumnezeu aici?

De altfel, Dumnezeu cere credință din inimă. Crezi tu sincer în Isus cel înviat? Te încrezi tu în El ca în singura ta nădejde a mîntuirii? Poți să spui cinstit înaintea lui Dumnezeu că ai această credință în inima ta? Dacă poți să răspunzi cu sinceritate că da, tu ai mărturisit și ai crezut în El, deci tu ești mântuit. Textul nu spune c-ar putea să fie altfel, ci este tot atît de clar ca un stîlp indicator, tot atît de luminos ca soarele de pe cer. El zice: „Tu vei fi mîntuit“.

Crezînd în Isus și mărturisindu-L, eu pot să pun mîna pe această făgăduință ca s-o aduc înaintea Lui în momentul acesta și pentru întreaga mea viață, în ziua morții mele ca și în ziua judecării. eu trebuie să fiu mîntuit de pedeapsa păcatului, de întinăciunea păcatului, de puterea păcatului și în sfîrșit chiar de existența păcatului. Dumnezeu spune: „Vei fi mîntuit“. Eu cred. Voi fi mîntuit: sînt mîntuit. Slava să fie a lui Dumnezeu din veșnicie în veșnicie.

BIRUITORUL

Celui ce va birui îi voi da să mănînce din pomul vieții care este în raiul lui Dumnezeu. (Apoc. 2.7)

Cine este acela care dă dosul în ziua bătăliei sau refuză să meargă la războiul sfînt? Pentru a împărăși, trebuie să lupți și să urmărești lupta pînă ce vrăjmașul va fi biruit. Fără luptă, făgăduința nu este pentru noi, pentru că ea este pentru „cel care va birui“. Trebuie să biruim pe proorocii mincinoși care au venit (sînt) în lume și toate relele care însoțesc învățătura lor: să biruim mișelia inimii noastre și înclinarea de a părăsi dragostea noastră dintîi. Să citim tot ceea ce Duhul scrie Bisericii din Efes.

Dacă prin har ne este dată biruința, așa cum se va întîmpla hotărît dacă călcăm pe urmele Căpeteniei noastre biruitoare, apoi vom putea fi primiți chiar în mijlocul raiului lui Dumnezeu și ni se va permite să trecem de heruvimii cu sabia lor învăpăiată și să ajungem la pomul păzit din care, dacă mănîncă cineva, va trăi în veac. Astfel vom scăpa de a doua moarte care este plata păcatului, și vom căpăta viață veșnică, care este pecetea nevinovăției și încununării acelor principii nemuritoare ale sfînțeniei lui Dumnezeu. *Întărește-te, dar, inima mea și îmbărbătează-te!* A fugi de luptă înseamnă a renunța la bucuriile celui mai bun și nou Eden. A lupta pînă la biruință, înseamnă a merge cu Dumnezeu pînă în Paradis.

VRAJMAȘII DOMNULUI SE VOR PLECA

Egiptenii vor ști că Eu sînt Domnul.**(Exod 7.5)**

O lume nelegiuită este greu de învățat. Egiptul nu cunoaște pe Domnul și de aceea îndrăznește să-și înalțe idolii și să întrebe cu îndrăzneală: „Cine este Domnul“? Dar Domnul zdrobește trufia oamenilor. Cînd izbucnesc jecdecățile asupra capului lor, le întunecă cerul, le distrug recoltele și lovesc pe fiii lor, atunci vrăjmașii lui Dumnezeu încep să întrezărească ceva din puterea Domnului. Pămîntul va mai cunoaște astfel de lucruri, cînd cei ce se îndoiesc vor fi siliți să cadă în genunchi. Să nu ne înspăimîntăm de blestemele cu care ei amenință, căci Domnul va ști să scoată slavă pentru Numele Său și o va face în felul cel mai folositor și hotărîtor.

Izbăvirea poporului Său este un mijloc puternic de care se servește pentru a face ca Egiptul să știe că Dumnezeul lui Israel este Domnul, Dumnezeul atotputernic și viu. Nici unul din israeliți n-a murit de vreuna din cele zece plăgi, nici unul din mădulele poporului ales nu s-a înecat în marea Roșie. Tot așa mîntuirea celor răscumpărați, slăvirea tuturor adevăraților credincioși va sili pe vrăjmașii cei mai împotriviți să recunoască că Domnul este Dumnezeu.

Oh, de-ar ajunge tot mai vădită puterea Sa biruitoare prin Duhul Sfînt în predicarea Evangheliei, pînă ce toate neamurile se vor pleca în fața numelui lui Isus și-L vor chema ca Domn al lor.

DARNICIA CREȘTINA

Fericit este cel ce se interesează de cel sărac; în ziua nenorocirii, Domnul îl scapă. (Ps. 41.1)

Este de datoria oricărui creștin să se gîndească la cei săraci și să-i poarte pe inimă. Isus ni i-a pus lîngă noi, cînd a zis: „Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi“. Mulți le dau bani în grabă ca să scape de ei; alții, în mare număr, nu le dau nimic. Or, făgăduința pe care o citim este făcută celui care „se interesează“ de cel sărac, care cercetează nevoile sale și se ocupă de el cu atenție spre adevăratul său bine. Mai mult bine i se face prin îngrijiri și atenții, decît prin bani; dar cel mai bine prin amîndouă. „Pe cel ce se interesează de cel sărac, în ziua nenorocirii Domnul îl va scăpa“. El i-o făgăduiește. El ne va scoate din întristare, dacă ajutăm și noi pe alții să iasă, vom primi de la Domnul ajutoare dumnezeiești deosebite, dacă și noi căutăm să urmărim nevoile aproapelui nostru. Oricît am fi de darnici, vom avea vremuri de greutate; dar dacă ne-am achitat de această datorie, putem să cerem de la Domnul un ajutor special și direct. Zgîrcitul se îngrijește de sine, dar Domnul va sprijini pe credinciosul milos și darnic. Așa cum faceți voi altora, tot așa vă va face Domnul vouă.

O JERTFĂ COMPLETĂ

Să-și pună mîna pe capul dobitocului adus ca ardere de tot și va fi primit de Domnul, ca să facă ispășire pentru el. (Levitic. 1.4)

Îndată ce acela care aducea animalul ca ardere de tot își pune mîna pe capul dobitocului, jertfa aceasta era primită. Și îndată ce noi vom fi pus mîna credinței noastre pe Hristos, jertfa noastră, ea va fi primită în locul nostru. Dacă Dumnezeu primea un simplu animal ca ispășire pentru păcat, cu cît mai mult va primi pe Isus ca o mai potrivită, completă și suficientă jertfă sfîntă și fără pată. „Căci dacă sîngele taurilor și al țapilor curăța pe cei ce erau întinați, cu cît mai mult sîngele lui Hristos. . . va curăți cugetul vostru de lucrările moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu“.

Discutați, dacă vreți, asupra învățaturii despre ispășirea prin sînge: cît despre noi, în ea ne punem singura noastră nădejde, bucuria noastră, slava noastră, totul.

Noi să punem mîna pe jertfa întregă a Lui însuși, primind-o în întregime, ca să primim binefacerea completă. Noi care am primit-o deja, să repetăm din nou acest act. Voi care încă nu l-ați făcut, întindeți mîna cu credință fără să zăboviți. Sprijiniți-vă puternic pe El. Voi sînteți „împăcați cu Dumnezeu“. Păcatele voastre sînt șterse; voi sînteți ai Domnului.

PAZA PAȘILOR NOȘTRI

El va păzi pașii prea iubiților Lui.**(1 Samuel 2.9)**

Drumul este alunecos și picioarele sînt slabe, dar domnul le va întări. Dacă noi prea iubiții Săi, ne predăm Lui, printr-un act de ascultare și de credință, El însuși va fi păzitorul nostru. Nu numai că "El va porunci îngerilor Lui să ne păzească, ca să nu ni se lovească piciorul", ci El însuși va păzi pașii noștri.

El va păzi pașii noștri de orice cădere, așa fel ca haina noastră să rămîna fără pată și fără păcat, și ca sufletul nostru să nu sufere vreo vătămare pentru ca să nu dăm vrăjmașului prilejul să ne vorbească de rău.

El va păzi picioarele noastre să nu se rățăcească și le va păzi să nu apuce pe cărările rătăcirii, căile nebuniei, dau drumul larg al obiceiurilor lumii.

El le va păzi de lovituri și umflăturile produse de arșița sau lungimea drumului.

El va păzi pașii noștri de orice rănire: încălțămintele ne vor fi de fier și alamă, încît chiar dacă am călca peste ascuțișul săbiei sau peste capetele șerpilor, nu vom avea de suferit.

În sfîrșit, El va scoate picioarele noastre din laț și vom rămîne neînlănțuiți de momelile și cursele pe care ni le vor întinde puterile înșelătoare și cele ale vrăjmașului.

Cu o asemenea făgăduință, vom putea să înaintăm și să nu ne lăsăm deloc, să alergăm și să nu obosim. Cel ce te păzește este credincios, El te va păzi de orice rău.

EL ASCULTĂ MĂRTURISIREA SINCERĂ

Am păcătuit, am călcat dreptatea și n-am fost pedepsit după faptele mele; Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intru în groapă, și viața mea vede lumina. (Iov 33.27-28)

Iată un cuvînt adevărat, rostit din experiența făcută de un om al lui Dumnezeu și care poate fi luat ca o făgăduință.

Ceea ce Dumnezeu a făcut și ceea ce face încă, va continua să facă atît timp cît va fi lumea. El va primi pe toți aceia care vor veni la El cu o mărturisire sinceră a păcatelor; ochii Lui caută mereu să descopere pe cei ce sînt neliniștiți din cauza greșelilor lor.

Nu putem folosi și noi același limbaj? N-am păcătuit și noi personal, încît să putem spune: „Eu am păcătuit“? Am păcătuit cu voia noastră, stricînd tot ce e drept? Mi-am dat seamna că nu e nici un câștig în păcatul meu, ci o pierzare veșnică? Atunci să mergem la Dumnezeu cu o mărturisire sinceră. El nu ne cere mai mult. Noi nu putem face mai puțin. Să ne mărturisim, sprijinindu-ne pe această făgăduință, în Numele Domnului Isus. El va scoate sufletul nostru din groapă și ne va da viață și lumină. Pentru ce să ne descurajăm? Pentru ce să ne îndoim? Dumnezeu nu disprețuiește sufletele smerite. Vinovatul poate fi iertat. Acela care merită osînda, poate căpăta o deplină iertare.

TEMELIA FRICII DE DUMNEZEU

Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov; nici vrăjitoria împotriva lui Israel; acum se poate spune despre Iacov și Israel: Ce lucrururi mari a făcut Dumnezeu! (Numeri 23.23)

Iată cum distruge Dumnezeu de la rădăcină temerile copilărești și superstițiile! Chiar dacă ar fi cel mai mic adevăr în puterea vrăjitoriilor, poporul lui Dumnezeu nu poate fi atins de ele. Aceia pe care-i binecuvîntează Dumnezeu, diavolul nu-i poate blestema.

Oamenii fără teamă de Dumnezeu pot – ca Balaam – să uneltească pierderea poporului ales; dar ei nu reușesc. Praful din pușca lor este umed și tăișul săbiei lor nu este tăios. Ei se adună între ei, dar Domnul nu e cu ei, așa că se sfătuiesc în zadar. Cît despre noi, rămînem liniștiți în timp ce-și pregătesc plasele lor, fiind siguri ca nu vom fi prinși. Ei pot să cheme pe Beelzebul în ajutor, cu șmecheriile lor drăcești, prin descîntecele lor se vor înșela pe ei înșiși. Cît despre inima noastră, cîtă binecuvîntare avem știind că Dumnezeu este cu noi. Să nu ne temem de șiretenia uneltitorilor, căci ea nu are nici o putere împotriva acelor care au pe Dumnezeu ca sprijinitor, și care pot zice: „Cel Veșnic e lumina mea și scăparea mea; de cine să mă tem? El e puterea vieții mele; de cine să-mi fie frică?”

POCĂINȚA E PREȚIOASĂ

Acolo vă veți aduce aminte de purtarea voastră și de toate faptele voastre cu care v-ați spurcat; și vă va fi scîrbă de voi înșivă, din pricina tuturor fărădelegilor pe care le-ați făcut. (Ezechiel 20.43)

Cînd Domnul ne-a primit și ne-a dat pace și siguranță, tot El ne-a adus la pocăință de toată vinovăția purtării noastre rele față de El. Atît de prețioasă e pocăința, încît o putem asemăna cu un diamant cu cele mai frumoase reflexe, și ea este înfățișată ca una din urmările cele mai sfințitoare ale mîntuirii. Acela care primește pocăința este Același care o produce în noi. Această pocăință lucrată de El, nu are gustul „de ierburi amare“ ci acela al „prăjiturilor cu miere“, cu care hrănea pe poporul Său. Cunoașterea iertării prin vărsarea sîngelui și a harului nemeritat este cea mai bună înțelegere care să topească o inimă de piatră.

Ne simțim cu inima împietrită? Să ne gîndim la legămîntul de dragoste și vom ajunge să părăsim păcatul, ba chiar să-l urîm; mai mult încă, vom ajunge să ne urîm pe noi înșine că am putut să păcătuim împotriva unei astfel de dragoste. Să venim la Dumnezeu cu făgăduința pocăinței și să-I cerem să ne ajute să ne aducem aminte și să ne pocăim. Atunci ne-am putea bucura de întristarea sfîntă. Ce ușurare ar fi revărsarea lacrimilor! Doamne, lovește stîncă sau vorbește stîncii, ca să poată să curgă apele!

LACRIMILE VOR ÎNCETA

Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. (Apoc. 21.4)

Dacă sîntem adevărați credincioși, vom vedea împlinirea acestor lucruri. Durerea va înceta, lacrimile vor fi șterse. Lumea aceasta este o vale a plîngerii, dar ea va trece. După cum ne e proorocit aici, în curînd vor apare un cer și un pămînt nou; și atunci nu vom mai plînge din cauza căderilor și tristelor urmări. Nunta Mielului va fi un timp de bucurii fără margini și lacrimile nu își vor mai avea locul. Mai departe, ne este spus că Dumnezeu însuși va fi cu oamenii și durerea și durerea și gemetele vor fugi pentru a nu se mai întoarce.

Ce stare va fi pentru noi cînd nu va mai fi nici întristare, nici plîns, nici un necaz? Va fi mai slăvit decît orice ce-am putea închipui? Voi, ochi care citiți cu plîns, opriți-vă șiroaiele arzătoare, căci în curînd nu veți mai ști ce sînt lacrimi. Nimeni nu știe să ștergă lacrimile ca Dumnezeul dragostei, dar iată că El și începe să facă acest lucru. „Seara vine plînsul, iar dimineața veselie“. Vi-no, Doamne, și nu întîrzia, căci acum toți ai Tăi trebuie încă să plîngă!

ASCULTAREA ADUCE BINECUVÎNTARE

Păzește și ascultă toate aceste lucruri pe care ți le poruncesc, ca să fii fericit, tu și copiii tăi după tine pe vecie, făcînd ce este bine și ce este drept în ochii Domnului, Dumnezeului tau.

(Deut. 12.28)

Deși mîntuirea nu se capătă prin împlinirea legii, totuși binecuvîntările făgăduite sînt date credinciosului slujitor al lui Dumnezeu, care ascultă. Blestemele au luat sfîrșit, cînd El a fost făcut blestem pentru noi, dar nici o binecuvîntare n-a fost retrasă.

Trebuie să căutăm voia lui Dumnezeu, luînd seama nu numai la unele părți ale Cuvîntului Său, ci la toate. Nu avem de ales în Cuvintele Sale, ci să păstrăm tot ce este scris. Aceasta e calea binecuvîntării pentru Tatăl ca și pentru copiii Săi. Binecuvîntarea Domnului este peste aleșii Săi pînă la al treilea și al patrulea neam. Dacă ei merg drept înaintea Lui, El va face pe toți oamenii să știe că ei sînt o sămînță pe care Domnul a binecuvîntat-o.

Nu vom găsi nici o binecuvîntare într-o viață lumească și împărțită. Căile potrivirii cu lumea și nesfințite nu ne pot aduce vreun bine, atunci cînd mergem drept înaintea lui Dumnezeu. Dacă integritatea nu ne face să prosperăm, înșelăciunea nici atît. Acele lucruri care sînt plăcerea lui Dumnezeu, trebuie să ne facă și nouă plăcere.

O GARDĂ CEREASCĂ

Iată, Eu sînt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, pînă nu voi împlini ce-ți spun. (Geneza 28.15)

Avem să plecăm la drum și avem nevoie pentru aceasta de un har special? Iată unul foarte prețios: starea de față și păzirea lui Dumnezeu. În tot locul avem nevoie și de una și de alta, și le vom avea dacă sîntem conduși de datorie, și nu doar de propria noastră fantezie. Pentru ce să privim plecarea noastră într-altă parte ca o tristă obligație, cînd voia lui Dumnezeu, este cea care ne cheamă acolo? În toate țările, credinciosul este străin și călător, și în toate ținuturile Domnul va fi adăpostul Său, așa cum El a fost pentru toți sfinții în toate timpurile. Putem fi lipsiți de sprijinul conducătorilor noștri pămîntești, dar cînd Dumnezeu zice: „te voi păzi“, n-avem de ce să ne temem de vreun pericol. Aceasta este cea mai sigură însoțire pentru un călător.

Pînă atunci Iacov nu părăsise casa părintească. Neavînd spiritul aventuros al fratelui său, el rămăsese copilul mamei, răsfățat. Cînd a trebuit să plece în străinătate, Dumnezeu l-a însoțit. El avea puțin bagaj și nici un însoțitor; dar nici un prinț n-a avut vreodată o așa nobilă gardă. Chiar cînd dormea pe cîmp, îngerii vegheau asupra lui și Domnul Dumnezeu îi vorbea. Dacă Domnul ne spune să plecăm, să zicem cu Domnul Isus: „Sculați-vă, hai să plecăm de aici!“

DUMNEZEU TE ASCULTĂ TOTDEAUNA

Dumnezeu meu mă va asculta.

(Mica 7.7)

Prietenii ne pot fi necredincioși, dar Domnul nu va părăsi niciodată sufletul sincer; din contra, El îi va asculta dorințele. Proorocul ne spune: „Nu crede niciodată pe prietenul tău cel mai intim și păzește-te de a deschide gura înaintea aceluia care se odihnește la sânul tău“. Vrajmașii omului sînt aceia din casa lui. Tristă stare este aceasta; dar chiar dacă am fi în această situație, Prietenul nostru ceresc rămîne credincios și Îi putem spune toate greutățile noastre. Înțelepciunea noastră este să ne îndreptăm spre Domnul, și nu să ne luăm la certă cu oamenii. Dacă cei aproape ai noștri nu iau seama la chemările noastre, să ne așteptăm la Dumnezeuul mîntuirii noastre, care ne va asculta. El ne va asculta cu atît mai bine cu cît vom înfîlni mai multă rea voință, și în curînd vom putea striga: „Nu te bucura, dușmana mea, de mine“. Pentru că Dumnezeu este Dumnezeuul cel viu, El poate să ne asculte; pentru că este Dumnezeuul dragostei, El vrea să ne asculte; pentru că este Dumnezeuul legămîntului, El se obligă să ne asculte. Dacă fiecare dintre noi Îl putem numi „Dumnezeu meu“, putem cu o siguranță deplină să adăugăm: „Dumnezeu meu mă va asculta“. Deci, vino tu a cărui inimă sîngerează astăzi, spune suferința ta Dumnezeuului cel Veșnic, încredințat că El te ascultă. Să mergem să îngenunchem cu toții înaintea Lui, repetînd în adîncul inimii noastre: „Dumnezeu meu mă va asculta“.

NICIODATĂ DISPERAT

Dar pentru voi, care vă temeți de numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui; (Maleahi 4.2)

Această proorocie, împlinită cu prima venire a slăvitului nostru Mîntuitor, va avea o împlinire mai strălucită la reîntoarcerea Sa; ea este în același timp o făgăduință pentru viața noastră zilnică. Este drumul tău mai întunecos azi și întunericul nopții îți pare mai adînc? Nu deznădăjdui, căci ziua se apropie. Ora cea mai rece și întunecoasă este aceea dinaintea aurorii.

Soarele care va răsări pentru tine este Soarele neprihănirii cu toate razele de sfințenie. El vine să te bucure cu acea lumină unde strălucesc dreptatea și mila Sa. La lumina Sa dătătoare de viață, vei afla scăparea. Domnul Isus este arătarea sfințeniei și a dragostei lui Dumnezeu. Izbăvirea noastră va fi sigură, căci este dreaptă.

Singurul lucru de care avem nevoie va fi să știm dacă ne temem de Numele Domnului. Dacă este așa, pentru noi noaptea nu va ținea mult; și cînd va apare dimineața, orice boală și orice mîhnire a sufletului nostru vor dispărea pentru totdeauna. Lumină, căldură, bucurie, vedere limpede vor fi partea noastră, însoțite de vindecarea oricărei infirmități și a oricărui necaz. Vis-a descoperit Domnul Isus? Să ne bucurăm de acest soare. Și-a ascuns El fața? Să așteptăm răsăritul Său. Tot atît de sigur cum strălucește astrul zilei, El va străluci pentru noi.

ȘA CREȘTI

Veți ieși, și veți sări ca vițeii din grajd.

(Maleahi 4.2)

Cînd strălucește soarele, bolnavii ies din camerile lor pentru a se plimba și respira aerul curat. Cînd soarele aduce primăvara și vara, turmele părăsesc staulele pentru a se duce să pască pe munții înalți, Noi de asemenea cînd sîntem în legătură cu Dumnezeuul nostru, părăsim locuința disperării pentru a umbla liberi în cîmpurile unei sfinte încrederi; urcăm munții binecuvîntării și găsim în pășunile lor îmbelșugate, care se întind aproape de cer o hrăna binefăcătoare necunoscută oamenilor din această lume. „Voi veți ieși și veți zburda“. Aici avem o dublă făgăduință. O, suflete al meu, dorește-le pe amîndouă cu căldură! Pentru ce să rămîi în închisoarea ta? Ridică-te și aleargă în slobozenie. Domnul Isus zice: „Oile Mele vor intra și vor ieși, și vor găsi pășune“. Ieși deci și du-te săte hrănești în bogatele cîmpii ale dragostei Sale. De ce să rămîi un pruncîn har? Vițeii cresc, repede, cînd sînt bine hrăniți; și tu la fel, căci ai duioasele îngrijiri ale Răscumpărătorului tău. Crede numai în harul și cunoștința Domnului Isus, Mîntuitorul tău. Să nu rămîi pipernicit și nici slab. Soarele neprihănirii S-a ridicat asupra ta. Deschide-ți inima razelor Sale binefăcătoare, precum bobocul trandafirului se deschide la acelea ale soarelui, pentru ca El săte facă să crești în toate privințele.

EL DĂ DE BUNĂ VOIE

El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?
(Romani 8.32)

Aici avem mai mult decît o făgăduință, chiar o îngrămădire de făgăduințe: o grămadă de rubine, de smaragde, de diamante, într-o bijuterie de aur. Răspunsul și întrebarea textului nostru, vor fi totdeauna în stare să ne încurajeze. Ce ar putea să refuze Dumnezeu, după ce a dat pe Domnul Isus, prea iubitul Său? Dacă avem nevoie de tot ce este în cer și pe pămînt, El ne va da; căci dacă ar fi fost o limită în darurile dragostei Sale, El ar fi păstrat pe Fiul Său.

De ce avem nevoie astăzi? Nu am decît să-I cer. Pot să fac aceasta cu stăruințe, dar fără să abuzez de presiune pentru a căpăta din mîna Lui un dar contra voiei Sale. El ne-a dat pe Fiul Său, cu toată libera Sa voință. Cine ar fi avut atîta îndrăzneală ca să-I ceară chiar pe Fiul Său? Ar fi fost din partea noastră o îndrăzneală prea mare. Dar El a dat pe singurul Său Fiu, și pentru că a făcut această jertfă, nu poți tu, o, sufletul meu, să ai încredere în Tatăl tău ceresc și să crezi că El îți va da toate lucrurile împreună cu El? Slaba ta rugăciune n-ar fi avut nici o putere, dacă dragostea Sa nu s-ar fi revărsat din inima Sa pentru a te inunda, – precum un izvor supraîmbelșugat, care se revărsă peste maluri –, peste toate nevoile tale.

EL SE VA ÎNTOARCE

Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. (Ioan 14.18)

Domnul ne-a părăsit, dar nu ne-a lăsat orfani. El, Mîngîierea noastră, a plecat, dar nu sîntem fără mîngîiere, căci Se va întoarce. Domnul Isus este în drum. El a spus: „Voi reveni“, nu poate împiedica venirea Sa, nici s-o întîrzie nici cu un minut. Venirea Sa este numai pentru ai Săi, prin aceasta sînt ei mîngîiați.

Cînd se întîmplă să pierdem simțămîntul stării Sale de față, ne mîhnim, dar nu ca și cum n-am avea nădejde. Poate că Domnul nostru ne-a ascuns (și-a întors) fața pentru un timp, în mînia Sa; dar va reveni cu tot harul Său, dacă ne smerim iar, pentru a nu-L mai supăra.

O Doamne! vino mai curînd! Noi suspinăm aici, în lipsa Ta, după reîntoarcerea Ta și blîndul Tău surîs! Cînd vei veni la noi? Sîntem siguri că Tu trebuie să te reîntorci; dar vino repede, ca o căprioară sau ca puiul de cerb. Nu întîrzia, Dumnezeuul nostru!

DREPTATEA SATISFĂCUTĂ

Cînd voi vedea sîngele, voi trece pe lîngă voi. (Exod 12.13)

Pentru noi, a vedea prețiosul sînge al Domnului Hristos este o mîngîiere; pentru siguranța noastră, trebuie ca Dumnezeu să-L vadă. Chiar cînd eu nu sînt în stare să-L privesc, El îl vede și nu mă osîndește, din cauza sîngelui. Și, dacă în acest sînge eu nu găsesc toată siguranța pe care aș putea-o avea și pe care ar trebui s-o am, sînt totuși în completă siguranță, căci ochiul Domnului vede clar. Și acest ochi neîncetat fixat asupra însîngeratei jertfe. Ce pricină de bucurie pentru noi!

Dumnezeu cunoaște plinătatea nesfîrșită și înțelesul adînc ascunse în această moarte. Privind creațiunea în dezvoltarea sa, El a recunoscut că „era foarte bună“. Ce va spune El atunci în fața răscumpărării în desăvîrșita sa îndeplinire, în fața ascultării depline chiar pînă la moarte, a Fiului Său prea iubit? Cum am putea descrie cu cîtă bunătate privește El pe Domnul Isus, prezentîndu-se El însuși ca jertfă fără pată, ca o mireasmă plăcută?

Pentru aceasta noi rămînem într-o liniște senină, căci jertfa și Cuvîntul Dumnezeului nostru ne dau o perfectă siguranță. El va trece pe lîngă noi fără a ne osîndi, pentru că nu a scutit pe slăvitul nostru Înlocuitor. Dreptatea și dragostea își împreună mîinile pentru a da o mîntuire veșnică tuturor acelor care se află sub stropirea sîngelui.

BINECUVÎNTAT ÎN CETATE

Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, vei fi binecuvîntat în cetate. (Deut. 28.2-3)

La oraș, fiecare este plin de griji și ocupații multiple, și acela care e nevoit să trăiască acolo zi de zi, găsește că el este un loc istovitor. Orașul este plin de frământări neîntrerupte, de zgomot, de agitație. Numeroase sînt ispitele vieții din oraș, precum și nevoile de tot felul. Dar pentru cine stă sub adăpostul Celui Prea înalt, aceste greutăți își pierd tăria; cu această binecuvîntare, credinciosul găsește plăcere în datoriile sale și o putere în cererile lui. Binecuvîntarea Domnului îl păzește de rău, păstrîndu-l cinstit. Atît pentru muncitori, funcționari, cît și pentru orice altă ocupație, viața de oraș le va da prilejul să fie folositori, puțînd să lucreze cu folos pentru Domnul, printre aceste mulțimi grăbite. Putem prefera liniștea de la țară, dar dacă nevoia ne cheamă în oraș, să n-o dăm la o parte, pentru că acolo este un loc nimerit desfășurării activității creștine.

Sprijinindu-ne pe această făgăduință, să ne așteptăm la lucruri bune din partea Lui, avînd urechea deschisă pentru a auzi vocea Domnului și mîna gata pentru a lucra după poruncile Sale. Ascultarea aduce binecuvîntare și se găsește o mare răsplătire în păzirea poruncilor Sale.

ÎNTOARCE-TE DE PE CALEA ALUNECOASĂ

Vei fi așezat iarăși la locul tău, dacă te vei întoarce la Cel Atotputernic.
(Iov 22.23)

Spunînd aceste cuvinte, Elifaz exprimă un mare adevăr. Suflete, ai fost tu doborât de păcat, așa încît să nu mai fii decît o repaviă *Mîna lui Dumnezeu* te apasă atît de tare, încît să fi ajuns sărac și mintea ta să fi ajuns o ruină? Nebunia ta te-a adus în această stare? În acest caz, primul lucru ce trebuie să-l faci este să te întorci la *Dumnezeu*; fă aceasta cu o pocăință sinceră și o credință adevărată. Aceasta este datoria ta, pentru că ai întors spatele *Aceluia* căruia zici că-I slujești; așa îți arăți priceperea, deoarece nu poți lupta cu *Dumnezeu* și să propășești. Fă acest pas, imediat, căci ceea ce te-a costat răzvrătirea, împotrivirea, nu e nimic față de ce vei avea de suferit, deoarece El este *Cel Atotputernic* care pedepsește orice nesupunere.

Privește bine ce făgăduință te așteaptă: „Vei fi așezat iarăși la locul tău“. Nimeni altul decît *Dumnezeu* e în stare să ridice iar stîlpii răsturnați ale ființei tale morale, și să repare zidurile care se clatină. El e gata s-o facă, dacă te-ntorci la El. Nu întîrzia! *Mintea* ta deja zdruncinată, ar putea să se rătăcească de tot, dacă stărui în împotrivire; în timp ce o mărturisire sinceră, te va ușura și o credință smerită te va mîngîia.

SIGURANȚĂ PLINĂ DE BUCURIE

Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare. (Isaia 41.10)

Teama de a cădea este mîntuitoare, în timp ce groaza nu e un semn de înțelepciune. Sînt momente în viață, în care ne dăm seama că fără und ajutor special, ne putem prăbuși. Ei bine, iată acel ajutor: mîna lui Dumnezeu este un solid și sigur punct de sprijin. Nu-i numai ajutorul mîinii care ține cerul și pămîntul, ci acela al mîinii sale drepte, întrunind puterea și îndemînarea, care ne este garantată aici. Și nu numai mîna Sa dreaptă ne sprijinește, ci dreapta Sa neprihănită, aceea care apără sfințenia și aduce la îndeplinire hotărîrile Sale dumnezeiești. Această mîna o va întinde El pentru a apăra pe credincioșii Săi. Pericolul nostru poate fi îngrozitor, dar asigurarea noastră este plină de bucurie, pentru că vrăjmașul nu poate răsturna pe acel pe care Dumnezeu îl sprijinește în acest fel.

Dacă piciorul nostru se clatină, va fi întărit prin dreapta Sa. Calea noastră este oare prea pietroasă? Mîna Sa puternică ne sprijinește. Să înaintăm deci cu curaj și încredere, pentru că nu vom cădea. Să ne sprijinim neîncetat pe brațul care susține toate lucrurile. Dumnezeu nu ni-l va retrage, căci El e drept și va fi credincios făgăduinței Sale, credincios Fiului Său. N-avem oare pricină să ne bucurăm?

CURĂȚIREA ZGURII

Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc, și o voi curăți cum se curățește argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu și îi voi asculta; Eu voi zice: Acesta este poporul Meu! Și ei vor zice: Domnul este Dumnezeul meu!
(Zaharia 13.9)

Din metal necurățit, amestecat, cum sîntem din fire, harul vrea să ne facă metal prețios, dar condiția de seamă este să ne treacă prin cuptorul încins. Ne înspăimîntăm de aceasta și dorim să rămînem fără valoare, numai pentru a ne bucura de liniștea pietrelor obișnuite? Aceasta ar însemna să alegem partea cea rea, ca Esau. Nu, Doamne! mai degrabă să fim aruncați în cuptor, decît să fim lepădați din fața Ta.

Focul este numai pentru a curăți metalul; el nu-l distruge. Domnul dorește ca poporul Său să fie asemenea aurului, de aceea își dă silința să-l curețe de orice zgură. Oricît de puțin înțelepți am fi, ne vom bucura de această operație, și rugăciunea noastră va fi, nu să fim scoși din încercare, ci să fim curățiți de orice amestec fi-resc.

O Doamne, încearcă-ne cu adevărat! Sîntem gata să ne topim sub văpaia flăcării, dacă e voia Ta; căci ea e cea mai bună. Sprijinește-ne în timpul încercării și noi vom fi ai Tăi pentru totdeauna.

SĂ-L MĂRTURISIM

El mi-a zis: Dumnezeuul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui; căci îi vei fi martor față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut și auzit. Faptele Ap. 22.14,15)

Pavel fusese ales ca să-L vadă pe Domnul și să-L audă vorbindu-i din cer. El a avut astfel o alegere de neasemănat; dar binecuvîntarea ce venea din această chemare nu era numai pentru el, ci ea, trebuia să se răsfrîngă și asupra altora, chiar asupra tuturor oamenilor prin mărturisirea sa. Europa îi datorează lui, faptul de a cunoaște azi Evanghelia.

Noi sîntem la fel datorii să fim martori a ceea ce a făcut Domnul pentru noi. Dacă ascundem această prețioasă descoperire, este spre răul nostru. Dar mai întîi trebuie să auzim noi înșine această veste bună, altfel nu am avea ce mărturisi; apoi să fim plini de rîvnă să ducem mărturia noastră. Aceasta trebuie să fie personală: „Tu vei fi martor“. Ea trebuie să fie pentru Domnul Hristos: Tu vei fi martor pentru El“. Mărturisirea despre El trebuie să fie înaintea altor treburi; ea nu trebuie să se adreseze numai la cîțiva aleși, care ne primesc cu bunăvoință, ci „la toți oamenii“: bogați și săraci, tineri și bătrîni, buni și răi. Noi nu trebuie să tăcem ca cei ce erau stăpîniți de un duh mut, căci textul de azi conține o poruncă și o făgăduință și trebuie să o împlinim: Tu Îmi vei fi martor“ – „Voi sînteți martorii Mei“, zice Domnul. –

SÎNT COPIII ÎNĂUNTRU?

Voi turna Duhul Meu peste sămînța ta, și binecuvîntarea Mea peste odraslele tale. (Isaia 44.3)

Din fire, copiii noștri n-au Duhul Sfînt. În ei se văd multe lucruri care fac să ne temem pentru viitorul lor și care pentru noi sînt pricină de stăruitoare rugăciuni. Am vrea să vedem pe fetele noastre ajungînd smerite și evlavioase, și nu ușuratece și lumești. Versetul de azi să ne dea curaj, fiind o urmare a cuvintelor: „Nu te teme, robul Meu, Iacov“ și El poate alunga temerile noastre. Domnul va da Duhul Său din belșug, așa încît va fi o binecuvîntare adevărată și veșnică. Sub această revărsare dumnezeiască vor trebui să între copiii noștri și vor ajunge să spună unul altuia: „Eu sînt al Domnului“.

Aceasta este o făgăduință a cărei împlinire n-avem decît s-o cerem de la Domnul. Nu putem noi oare, la timpuri hotărîte, să ne rugăm pentru copiii noștri? Noi nu sîntem în stare să le dăm o inimă nouă, dar Duhul Sfînt poate, și Dumnezeu nu cere decît să fie rugat. Tatăl ceresc găsește plăcere la rugăciunile părinților. Vreunul dintre prea iubiții noștri este încă afară din corabie? Să nu avem odihnă pînă ce nu va fi adus acolo de însuși mîna Sa.

PLĂCEREA LUI DUMNEZEU DE A DA. . .

Domnul a zis lui Avraam, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii, și din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da fie și seminței tale în veac. (Geneza 13.14-15)

Binecuvîntare memorabilă într-o ocazie specială. Avraam puse-se capăt unei certe în familie: „Te rog să nu fie ceartă între mine și tine, între păstorii mei și ai tăi, căci sîntem frați“. Și el a primit harul făgădui acelora ce fac pace. Dumnezeu plăcuție găsește plăcere în a arăta bunăvoința Sa acelora care caută pacea și o urmăresc. Și dacă noi voim să ne bucurăm de o legătură mai strînsă cu el, trebuie să ne ținem pașii pe cărarea păcii.

Avraam lucrase cu inimă largă față de tînăra sa rudă, lăsînd-o să aleagă. Dacă renunțăm la noi înșine de dragul păcii, Domnul ne va da mai mult decît pacea. Avraam putea să ceară toată întinderea țării care se vedea în fața sa. Noi putem lucra la fel, prin credință noi avem parte de binecuvîntări nemărginite. Toate lucrurile sînt ale noastre. Cînd, prin viața noastră sîntem plăcuți lui Dumnezeu, El ne îndeamnă să socotim ca ale noastre, lucrurile de acum și cele viitoare. Toate lucrurile sînt ale noastre pentru că noi sîntem ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu.

BINECUVÎNTAT LA CÎMP

Tu vei fi binecuvîntat la cîmp.

(Deut. 28.3)

Isaac era binecuvîntat cînd mergea seara la cîmp pentru a medita și a se ruga. De cîte ori n-am întîlnit și noi pe Domnul cînd eram singuri într-un loc retras? Cîte lucruri sînt marotri ale acestor clipe pașnice! Boaz la fel, cînd se reîntorcea de la cîmp cu recolta adunată, era binecuvîntat împreună cu slugile sale. Facă Dumnezeu ca toți cei ce ară în inimi, să propășească.

De la Adam, omul continuă să lucreze la cîmp; și dacă în urma păcatului său, blestemul a lovit pămîntul, poate găsi binecuvîntare prin al doilea Adam.

Noi mergem la cîmp pentru exerciții fizice și sîntem fericiți, gîndindu-ne că Domnul va binecuvînta acest exercițiu întărindu-ne sănătatea, pe care o putem apoi folosi spre slava Sa.

Mai mergem la cîmp și pentru a admira natura; și nu este nimic din studiul creațiunei văzute care să nu fie sfințit și folosit prin binecuvîntarea lui Dumnezeu.

Trebuie în cele din urmă să mergem la cîmp să ne îngropăm morții; da, alții la rîndul lor ne vor duce și pe noi la cîmp; dar vom fi binecuvîntați, fie plîngînd la mormînt, fie culcați în el.

ÎNCONJURAT CU ÎNDURARE

Cel ce se încrede în Domnul este înconjurat cu îndurarea Lui.
(Ps. 32.10)

Frumoasă răsplată asigurată încrederii! Doamne, fă-mi parte de ea din plin! Mai mult ca oricare alt suflet, omul încrezător se simte păcătos; dar iată, harul îi e pregătit. El știe că nu merită îndurare; dar ea vine peste el și îi este dată din belșug. Doamne, te rog dă-mi harul să mă încred în Tine!

Privește, suflete al meu, ce corp de gardă ți-a fost pregătit! Precum un prinț este înconjurat de soldații săi, tot așa ești tu înconjurat de îndurarea Sa. În față, în spate, din toate părțile poți vedea această pază a harului. Tu te găsești chiar la mijloc, dacă rămii în Domnul Hristos.

Ce aer poți respira acolo, sufletul meu! Așa cum te înconjoară aerul pe care-l respiri, tot așa te înconjoară dragostea lui Dumnezeu. Pentru cel rău sînt mari rele; dar pentru tine sînt atîtea haruri încît necazurile nici nu mai sînt menționate. David zice: „Voi, cei dreپți, bucurați-vă în Domnul și veseliți-vă, cîntați de bucurie voi toți cu inima dreaptă“. Și ascultînd de această poftire, inima mea va arăta bucuria ei. Așa cum Tu m-ai înconjurat cu îndurarea Ta voi înconjura și eu altarul Tău, cu cîntări de mulțumire.

EL ÎȘI VA ADUCE AMINTE

Dumnezeu Își va aduce aminte de noi; El ne va binecuvînta.

(Ps. 115.12)

Cît mă privește pe mine, aș putea iscăli cu numele meu, prima parte a versetului. Tu nu poți? Da, Dumnezeu Și-a adus aminte de noi; El ne-a mîngîiat, ne-a scăpat, ne-a călăuzit; El a purtat de grijă de tot ce am avut nevoie. În iubirea Sa părintească, El S-a gîndit la noi și Duhul Său n-a privit cu dispreț nici una din nevoile noastre. El ne-a urmărit în fiecare clipă și fără cea mai mică întrerupere. În multe cazuri am putut și noi înșine lua seama într-un fel lămurit de această purtare de grijă. Da, Domnul Și-a adus aminte de noi!

A doua parte este o urmare a celei dintîi. Dacă Dumnezeu nu se schimbă, El va continua să-Și amintească de noi, cum a făcut în trecut; și acest fapt ne asigură binecuvîntarea pentru viitor. Dar nu trebuie să ne lăsăm călăuziți numai de deducțiile minții, ci de ceea ce este scris în Cuvîntul care, prin insuflarea Duhului spune: „El ne va binecuvînta“. În această făgăduință sînt lucruri mari și de nepătruns. „El ne va binecuvînta“ în felul Său dumnezeiesc și aceasta pînă-n veșnicie. Iată de ce strigăm și noi cu o veselă admirație: „Suflete al meu, binecuvîntează pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui“.

AI DE-A FACE CU DUMNEZEU

Nu voi lucra după mînia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sînt Dumnezeu, nu un om. (Osea 11.9)

Așa ne face cunoscut Domnul, cum iartă El în credințioșia Sa. Poate că cineva este urmărit de gîndul că a supărat pe Dumnezeu și se simte amenințat de o grabnică osîndă. Ei bine, bizuit pe acest cuvînt, să nu dispereze. Domnul vă poștește acum să cercețați căile și să vă mărturisiți păcatele. Dacă ar fi un om, de mult v-ar fi omorît dintr-odată. Dar Dumnezeu nu lucrează așa, căci „cît sînt de departe cerurile de pămînt, atît de departe sînt căile sale de căile noastre și gîndurile Sale de gîndurile noastre“.

Pe bună dreptate, socotiți că Dumnezeu este mîniat pe dv., dar „El nu păstrează mînia pentru totdeauna“. Dacă vă întoarceți de la păcat și priviți la Domnul Isus, Dumnezeu Se va întoarce de la mînia Sa. Pentru că Dumnezeu nu este un om, este încă iertare pentru dv. chiar dacă ați fi adînciți pînă la cap în fărădelege. Doar aveți de a face cu Dumnezeu, nu cu un om aspru. Nici o ființă omenească nu v-ar mai răbda: ați fi obosit chiar pe un înger, cum ați întristat amar pe tatăl dv; dar Dumnezeu este încet la mînie și îndurător. Puneți-L la încercare. Mărturisiți-vă Lui păcatele, părăsiți-vă căile și veți fi mîntuit.

DUMNEZEU POATE SĂ VĂ ÎNTĂREASCĂ

... voi dar, întăriți-vă, și nu lăsați să vă slăbească mîinile, căci faptele voastre vor avea o răsplată. (2 Cronici 15.7)

Dumnezeu făcuse lucruri mari pentru regele Asa și poporul său, Iuda, și totuși poporul rămăsese foarte slab; pașii lor erau nesiguri în căile Domnului, și inimile lor foarte neîncrezătoare. Ei aveau nevoie să știe că Cel Veșnic va fi cu ei, atîta timp cît ei vor fi cu El; iar dacă ei L-ar părăsi, și El i-ar părăsi. Aveau să scoată în-vățătură de la vecinii lor, Israel, văzînd urmările triste ale răzvrătirii lor și felul cum Dumnezeu Își revărsa harul îndată ce arătau pocăință. Planul lui Dumnezeu era ca să-i întărească în calea Sa și în neprihănire. Tot așa trebuie să fie și cu noi. Lui Dumnezeu I se cuvine să-I slujim cu toată puterea de care sîntem în stare. El este vrednic de tot efortul nostru. Am avea cea mai bună răsplată în lucrul pentru Numele Lui, dacă am lucra cu hotărîre și rîvnă. Osteneala noastră în Domnul nu este zdarnică, știm acest lucru. Nu vom avea nici o răsplată, dacă lucrăm în chip ușuratic; dar dacă punem toată inima pentru lucrarea Lui, o vom vedea înflorind. A cest verset mi-a fost dat într-o zi de furtună astfel că am fost silit să grăbesc mersul vaporului pentru a ajunge sigur în port, cu o încărcătură de slăvite binecuvîntări.

DUMNEZEU VA RĂSPUNDE

Dumnezeu împlinește dorința celor ce se tem de El; El le aude strigătul și-i scapă. (Ps. 145.19)

Duhul Său cel bun, le-a pus în inimă această dorință, de aceea El le va răspunde. Viața Sa în ei, le insuflă acest strigăt și de aceea El îi aude. Cei ce se tem de Dumnezeu se găsesc sub cel mai bun adăpost și dorința lor este ca să-L slăvească, bucurându-se de El totdeauna. Aceștia sînt oameni cu dorințe sfințe ca Daniel, și Domnul va face să se împlinească năzuințele lor.

Aceste sfinite dorințe au har în sămînța lor și cerescul Grădinar le va îngriji pînă ce va vedea bobul format în întregime, în spic. Oamenii temători de Dumnezeu doresc să fie sfinți, folositori, o binecuvîntare pentru alții și prin aceasta să cinstească pe Făcătorul lor. Ei cer ajutorul Lui în nevoile lor, ajutorul Său pentru a le purta greutățile, sfatul Lui în nedumerirea lor, scăparea Sa în tulburările lor. Uneori această nevoie este atît de mare și îngrijorarea lor atît de apăsătoare, încît în agonia lor, ei strigă ca copiii în disperare; și atunci domnul lucrează mai pe înțelesul lor și le dă tot ce au nevoie, potrivit Cuvîntului Său: „Și îi scapă“.

Da, dacă ne temem de Dumnezeu, nu avem nimic altceva de temut; și cînd strigăm la El, scăparea noastră e sigură. Cititorule, păstrează acest verset în inima ta și mărturisește-l cu gura toată viața și vei vedea că va fi pentru tine ca o prăjitură făcută cu miere.

DREPTATEA SATISFĂCUTĂ

Cînd voi vedea sîngele, voi trece pe lîngă voi. (Exod 12.13)

Pentru noi, a vedea prețiosul sînge al Domnului Hristos este o mîngîiere; pentru siguranța noastră, trebuie ca Dumnezeu să-L vadă. Chiar cînd eu nu sînt în stare să-L privesc, El îl vede și nu mă osîndește, din cauza sîngelui. Și, dacă în acest sînge eu nu găsesc toată siguranța pe care aș putea-o avea și pe care ar trebui s-o am, sînt totuși în completă siguranță, căci ochiul Domnului vede clar. Și acest ochi neîncetat fixat asupra însîngeratei jertfe. Ce pricină de bucurie pentru noi!

Dumnezeu cunoaște plinătatea nesfirșită și înțelesul adînc ascunse în această moarte. Privind creațiunea în dezvoltarea sa, El a recunoscut că „era foarte bună“. Ce va spune El atunci în fața răscumpărării în desăvîrșita sa îndeplinire, în fața ascultării depline chiar pînă la moarte, a Fiului Său prea iubit? Cum am putea descrie cu cîtă bunătate privește El pe Domnul Isus, prezentîndu-se El însuși ca jertfă fără pată, ca o mireasmă plăcută?

Pentru aceasta noi rămînem într-o liniște senină, căci jertfa și Cuvîntul Dumnezeului nostru ne dau o perfectă siguranță. El va trece pe lîngă noi fără a ne osîndi, pentru că nu a scutit pe slăvitul nostru Înlocuitor. Dreptatea și dragostea își împreună mîinile pentru a da o mîntuire veșnică tuturor acelor care se află sub stropirea sîngelui.

BINECUVÎNTAT ÎN CETATE

Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, vei fi binecuvîntat în cetate. (Deut. 28.2-3)

La oraș, fiecare este plin de griji și ocupații multiple, și acela care e nevoit să trăiască acolo zi de zi, găsește că el este un loc istovitor. Orașul este plin de frământări neîntrerupte, de zgomot, de agitație. Numeroase sînt ispitele vieții din oraș, precum și nevoile de tot felul. Dar pentru cine stă sub adăpostul Celui Prea înalt, aceste greutăți își pierd tăria; cu această binecuvîntare, credinciosul găsește plăcere în datoriile sale și o putere în cererile lui. Binecuvîntarea Domnului îl păzește de rău, păstrîndu-l cinstit. Atît pentru muncitori, funcționari, cît și pentru orice altă ocupație, viața de oraș le va da prilejul să fie folositori, puțînd să lucreze cu folos pentru Domnul, printre aceste mulțimi grăbite. Putem prefera liniștea de la țară, dar dacă nevoia ne cheamă în oraș, să n-o dăm la o parte, pentru că acolo este un loc nimerit desfășurării activității creștine.

Sprrijinindu-ne pe această făgăduință, să ne așteptăm la lucruri bune din partea Lui, avînd urechea deschisă pentru a auzi vocea Domnului și mîna gata pentru a lucra după poruncile Sale. Ascultarea aduce binecuvîntare și se găsește o mare răsplătire în pázirea poruncilor Sale.

ÎNTOARCE-TE DE PE CALEA ALUNECOASĂ

Vei fi așezat iarăși la locul tău, dacă te vei întoarce la Cel Atotputernic.
(Iov 22.23)

Spunînd aceste cuvinte, Elifaz exprimă un mare adevăr. Suflete, ai fost tu doborât de păcat, așa încît să nu mai fii decît o repaviă Mîna lui Dumnezeu te apasă atît de tare, încît să fi ajuns sărac și mintea ta să fi ajuns o ruină? Nebunia ta te-a adus în această stare? În acest caz, primul lucru ce trebuie să-l faci este să te întorci la Dumnezeu; fă aceasta cu o pocăință sinceră și o credință adevărată. Aceasta este datoria ta, pentru că ai întors spatele Aceluia căruia zici că-I slujești; așa îți arăți priceperea, deoarece nu poți lupta cu Dumnezeu și să propășești. Fă acest pas, imediat, căci ceea ce te-a costat răzvrătirea, împotrivirea, nu e nimic față de ce vei avea de suferit, deoarece El este Cel Atotputernic care pedepsește orice nesupunere.

Privește bine ce făgăduință te așteaptă: „Vei fi așezat iarăși la locul tău“. Nimeni altul decît Dumnezeu e în stare să ridice iar stîlpii răsturnați ale ființei tale morale, și să repare zidurile care se clatină. El e gata s-o facă, dacă te-ntorci la El. Nu întîrzia! Mintea ta deja zdruncinată, ar putea să se rătăcească de tot, dacă stăruiești în împotrivire; în timp ce o mărturisire sinceră, te va ușura și o credință smerită te va mîngîia.

SIGURANȚĂ PLINĂ DE BUCURIE

Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare. (Isaia 41.10)

Teama de a cădea este mîntuitoare, în timp ce groaza nu e un semn de înțelepciune. Sînt momente în viață, în care ne dăm seama că fără und ajutor special, ne putem prăbuși. Ei bine, iată acel ajutor: mîna lui Dumnezeu este un solid și sigur punct de sprijin. Nu-i numai ajutorul mîinii care ține cerul și pămîntul, ci acela al mîinii sale drepte, întrunind puterea și îndemînarea, care ne este garantată aici. Și nu numai mîna Sa dreaptă ne sprijinește, ci dreapta Sa neprihănită, aceea care apără sfințenia și aduce la îndeplinire hotărîrile Sale dumnezeiești. Această mîna o va întinde El pentru a apăra pe credincioșii Săi. Pericolul nostru poate fi îngrozitor, dar asigurarea noastră este plină de bucurie, pentru că vrăjmașul nu poate răsturna pe acel pe care Dumnezeu îl sprijinește în acest fel.

Dacă piciorul nostru se clatină, va fi întărit prin dreapta Sa. Calea noastră este oare prea pietroasă? Mîna Sa puternică ne sprijinește. Să înaintăm deci cu curaj și încredere, pentru că nu vom cădea. Să ne sprijinim neîncetat pe brațul care susține toate lucrurile. Dumnezeu nu ni-l va retrage, căci El e drept și va fi credincios făgăduinței Sale, credincios Fiului Său. N-avem oare pricină să ne bucurăm?

CURĂȚIREA ZGURII

Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc, și o voi curăți cum se curățește argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu și îi voi asculta; Eu voi zice: Acesta este poporul Meu! Și ei vor zice: Domnul este Dumnezeul meu!
(Zaharia 13.9)

Din metal necurățit, amestecat, cum sîntem din fire, harul vrea să ne facă metal prețios, dar condiția de seamă este să ne treacă prin cuptorul încins. Ne înspăimîntăm de aceasta și dorim să rămînem fără valoare, numai pentru a ne bucura de liniștea pietrelor obișnuite? Aceasta ar însemna să alegem partea cea rea, ca Esau. Nu, Doamne! mai degrabă să fim aruncați în cuptor, decît să fim lepădați din fața Ta.

Focul este numai pentru a curăți metalul; el nu-l distruge. Domnul dorește ca poporul Său să fie asemenea aurului, de aceea își dă silința să-l curețe de orice zgură. Oricît de puțin înțelepți am fi, ne vom bucura de această operație, și rugăciunea noastră va fi, nu să fim scoși din încercare, ci să fim curățiți de orice amestec firesc.

O Doamne, încearcă-ne cu adevărat! Sîntem gata să ne topim sub văpaia flăcării, dacă e voia Ta; căci ea e cea mai bună. Sprijinește-ne în timpul încercării și noi vom fi ai Tăi pentru totdeauna.

SĂ-L MĂRTURISIM

El mi-a zis: Dumnezeuul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui; căci îi vei fi martor față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut și auzit. Faptele Ap. 22. 14,15)

Pavel fusese ales ca să-L vadă pe Domnul și să-L audă vorbindu-i din cer. El a avut astfel o alegere de neasemănat; dar binecuvîntarea ce venea din această chemare nu era numai pentru el, ci ea, trebuia să se răsfrîngă și asupra altora, chiar asupra tuturor oamenilor prin mărturisirea sa. Europa îi datorează lui, faptul de a cunoaște azi Evanghelia.

Noi sîntem la fel datori să fim martori a ceea ce a făcut Domnul pentru noi. Dacă ascundem această prețioasă descoperire, este spre răul nostru. Dar mai întîi trebuie să auzim noi înșine această veste bună, altfel nu am avea ce mărturisi; apoi să fim plini de râvnă să ducem mărturia noastră. Aceasta trebuie să fie personală: „Tu vei fi martor“. Ea trebuie să fie pentru Domnul Hristos: Tu vei fi martor pentru El“. Mărturisirea despre El trebuie să fie înaintea altor treburi; ea nu trebuie să se adreseze numai la cîțiva aleși, care ne primesc cu bunăvoință, ci „la toți oamenii“: bogați și săraci, tineri și bătrîni, buni și răi. Noi nu trebuie să tăcem ca cei ce erau stăpîniți de un duh mut, căci textul de azi conține o poruncă și o făgăduință și trebuie să o împlinim: Tu Îmi vei fi martor“ – „Voi sînteți martorii Mei“, zice Domnul. –

SÎNT COPIII ÎNĂUNTRU?

Voi turna Duhul Meu peste sămînța ta, și binecuvîntarea Mea peste odraslele tale. (Isaia 44.3)

Din fire, copiii noștri n-au Duhul Sfînt. În ei se văd multe lucruri care fac să ne temem pentru viitorul lor și care pentru noi sînt pricină de stăruitoare rugăciuni. Am vrea să vedem pe fetele noastre ajungînd smerite și evlavioase, și nu ușuratece și lumești. Versetul de azi să ne dea curaj, fiind o urmare a cuvintelor: „Nu te teme, robul Meu, Iacov“ și El poate alunga temerile noastre. Domnul va da Duhul Său din belșug, așa încît va fi o binecuvîntare adevărată și veșnică. Sub această revărsare dumnezeiască vor trebui să întrec copiii noștri și vor ajunge să spună unul altuia: „Eu sînt al Domnului“.

Aceasta este o făgăduință a cărei împlinire n-avem decît s-o cerem de la Domnul. Nu putem noi oare, la timpuri hotărîte, să ne rugăm pentru copiii noștri? Noi nu sîntem în stare să le dăm o inimă nouă, dar Duhul Sfînt poate, și Dumnezeu nu cere decît să fie rugat. Tatăl cerească găsește plăcere la rugăciunile părinților. Vreunul dintre prea iubiții noștri este încă afară din corabie? Să nu avem odihnă pînă ce nu va fi adus acolo de însuși mîna Sa.

PLĂCEREA LUI DUMNEZEU DE A DA . .

Domnul a zis lui Avraam, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii, și din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac. (Geneza 13.14–15)

Binecuvântare memorabilă într-o ocazie specială. Avraam puse-se capăt unei certe în familie: „Te rog să nu fie ceartă între mine și tine, între păstorii mei și ai tăi, căci sîntem frați“. Și el a primit harul făgăduit acelor care fac pace. Dumnezeu plăcește pacea în a arăta bunăvoința Sa acelor care caută pacea și o urmăresc. Și dacă noi voim să ne bucurăm de o legătură mai strînsă cu el, trebuie să ne ținem pașii pe cărarea păcii.

Avraam lucrase cu inimă largă față de tînăra sa rudă, lăsînd-o să aleagă. Dacă renunțăm la noi înșine de dragul păcii, Domnul ne va da mai mult decît pacea. Avraam putea să ceară toată întinderea țării care se vedea în fața sa. Noi putem lucra la fel, prin credință noi avem parte de binecuvîntări nemărginite. Toate lucrurile sînt ale noastre. Cînd, prin viața noastră sîntem plăcuți lui Dumnezeu, El ne îndeamnă să socotim ca ale noastre, lucrurile de acum și cele viitoare. Toate lucrurile sînt ale noastre pentru că noi sîntem ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu.

BINECUVÎNTAT LA CÎMP

Tu vei fi binecuvîntat la cîmp.

(Deut. 28.3)

Isaac era binecuvîntat cînd mergea seara la cîmp pentru a medita și a se ruga. De cîte ori n-am întîlnit și noi pe Domnul cînd eram singuri într-un loc retras? Cîte lucruri sînt marotri ale acestor clipe pașnice! Boaz la fel, cînd se reîntorcea de la cîmp cu recolta adunată, era binecuvîntat împreună cu slugile sale. Facă Dumnezeu ca toți cei ce ară în inimi, să propășească.

De la Adam, omul continuă să lucreze la cîmp; și dacă în urma păcatului său, blestemul a lovit pămîntul, poate găsi binecuvîntare prin al doilea Adam.

Noi mergem la cîmp pentru exerciții fizice și sîntem fericiți, gîndindu-ne că Domnul va binecuvînta acest exercițiu întărindu-ne sănătatea, pe care o putem apoi folosi spre slava Sa.

Mai mergem la cîmp și pentru a admira natura; și nu este nimic din studiul creațiunii văzute care să nu fie sfințit și folosit prin binecuvîntarea lui Dumnezeu.

Trebuie în cele din urmă să mergem la cîmp să ne îngropăm morții; da, alții la rîndul lor ne vor duce și pe noi la cîmp; dar vom fi binecuvîntați, fie pîngînd la mormînt, fie culcați în el.

ÎNCONJURAT CU ÎNDURARE

Cel ce se încrede în Domnul este înconjurat cu îndurarea Lui.
(Ps. 32.10)

Frumoasă răsplată asigurată încrederii! Doamne, fă-mi parte de ea din plin! Mai mult ca oricare alt suflet, omul încrezător se simte păcătos; dar iată, harul îi e pregătit. El știe că nu merită îndurare; dar ea vine peste el și îi este dată din belșug. Doamne, te rog dă-mi harul să mă încred în Tine!

Privește, suflete al meu, ce corp de gardă ți-a fost pregătit! Precum un prinț este înconjurat de soldații săi, tot așa ești tu înconjurat de îndurarea Sa. În față, în spate, din toate părțile poți vedea această pază a harului. Tu te găsești chiar la mijloc, dacă rămii în Domnul Hristos.

Ce aer poți respira acolo, sufletul meu! Așa cum te înconjoară aerul pe care-l respiri, tot așa te înconjoară dragostea lui Dumnezeu. *Pentru cel rău sînt mari rele; dar pentru tine sînt aîtea haruri încît necazurile nici nu mai sînt menționate.* David zice: „Voi, cei drepți, bucurați-vă în Domnul și veseliți-vă, cîntați de bucurie voi toți cu inima dreaptă“. Și ascultînd de această poftire, inima mea va arăta bucuria ei. Așa cum Tu m-ai înconjurat cu îndurarea Ta voi înconjura și eu altarul Tău, cu cîntări de mulțumire.

EL ÎȘI VA ADUCE AMINTE

Dumnezeu Își va aduce aminte de noi; El ne va binecuvînta.

(Ps. 115.12)

Cît mă privește pe mine, aș putea iscăli cu numele meu, prima parte a versetului. Tu nu poți? Da, Dumnezeu Și-a adus aminte de noi; El ne-a mîngîiat, ne-a scăpat, ne-a călăuzit; El a purtat de grijă de tot ce am avut nevoie. În iubirea Sa părintească, El S-a gîndit la noi și Duhul Său n-a privit cu dispreț nici una din nevoile noastre. El ne-a urmărit în fiecare clipă și fără cea mai mică întrerupere. În multe cazuri am putut și noi înșine lua seama într-un fel lămurit de această purtare de grijă. Da, Domnul Și-a adus aminte de noi!

A doua parte este o urmare a celei dintîi. Dacă Dumnezeu nu se schimbă, El va continua să-Și amintească de noi, cum a făcut în trecut; și acest fapt ne asigură binecuvîntarea pentru viitor. Dar nu trebuie să ne lăsăm călăuziți numai de deducțiile minții, ci de ceea ce este scris în Cuvîntul care, prin insuflarea Duhului spune: „El ne va binecuvînta“. În această făgăduință sînt lucruri mari și de nepătruns. „El ne va binecuvînta“ în felul Său dumnezeiesc și aceasta pînă-n veșnicie. Iată de ce strigăm și noi cu o veselă admirație: „Suflete al meu, binecuvîntează pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui“.

AI DE-A FACE CU DUMNEZEU

Nu voi lucra după mînia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sînt Dumnezeu, nu un om. (Osea 11.9)

Așa ne face cunoscut Domnul, cum iartă El în credințioșia Sa. Poate că cineva este urmărit de gîndul că a supărat pe Dumnezeu și se simte amenințat de o grabnică osîndă. Ei bine, bizuit pe acest cuvînt, să nu dispereze. Domnul vă poștește acum să cercetați căile și să vă mărturișiți păcatele. Dacă ar fi un om, de mult v-ar fi omorît dintr-odată. Dar Dumnezeu nu lucrează așa, căci „cît sînt de departe cerurile de pămînt, atît de departe sînt căile sale de căile noastre și gîndurile Sale de gîndurile noastre“.

Pe bună dreptate, socotiți că Dumnezeu este mîniat pe dv., dar „El nu păstrează mînia pentru totdeauna“. Dacă vă întoarceți de la păcat și priviți la Domnul Isus, Dumnezeu Se va întoarce de la mînia Sa. Pentru că Dumnezeu nu este un om, este încă iertare pentru dv. chiar dacă ați fi adînciți pînă la cap în fărădelege. Doar aveți de a face cu Dumnezeu, nu cu un om aspru. Nici o ființă omenească nu v-ar mai răbda: ați fi obosit chiar pe un înger, cum ați întristat amar pe tatăl dv; dar Dumnezeu este încet la mînie și îndurător. Puneți-L la încercare. Mărturișiți-vă Lui păcatele, părăsiți-vă căile și veți fi mîntuit.

DUMNEZEU POATE SĂ VĂ ÎNTĂREASCĂ

... voi dar, întăriți-vă, și nu lăsați să vă slăbească mîinile, căci faptele voastre vor avea o răsplată. (2 Cronici 15.7)

Dumnezeu făcuse lucruri mari pentru regele Asa și poporul său, Iuda, și totuși poporul rămăsese foarte slab; pașii lor erau nesiguri în căile Domnului, și inimile lor foarte neîncrezătoare. Ei aveau nevoie să știe că Cel Veșnic va fi cu ei, atîta timp cît ei vor fi cu El; iar dacă ei L-ar părăsi, și El i-ar părăsi. Aveau să scoată în-vățătură de la vecinii lor, Israel, văzînd urmările triste ale răzvrătirii lor și felul cum Dumnezeu Își revărsa harul îndată ce arătau pocăință. Planul lui Dumnezeu era ca să-i întărească în calea Sa și în neprihănire. Tot așa trebuie să fie și cu noi. Lui Dumnezeu I se cuvine să-I slujim cu toată puterea de care sîntem în stare. El este vrednic de tot efortul nostru. Am avea cea mai bună răsplată în lucrul pentru Numele Lui, dacă am lucra cu hotărîre și rîvnă. Osteneala noastră în Domnul nu este zdarnică, știm acest lucru. Nu vom avea nici o răsplată, dacă lucrăm în chip ușuratic; dar dacă punem toată inima pentru lucrarea Lui, o vom vedea înflorind. A cest verset mi-a fost dat într-o zi de furtună astfel că am fost silit să grăbesc mersul vaporului pentru a ajunge sigur în port, cu o încărcătură de slăvite binecuvîntări.

DUMNEZEU VA RĂSPUNDE

Dumnezeu împlinește dorința celor ce se tem de El; El le aude strigătul și-i scapă. (Ps. 145.19)

Duhul Său cel bun, le-a pus în inimă această dorință, de aceea El le va răspunde. Viața Sa în ei, le insuflă acest strigăt și de aceea El îi aude. Cei ce se tem de Dumnezeu se găsesc sub cel mai bun adăpost și dorința lor este ca să-L slăvească, bucurându-se de El totdeauna. Aceștia sînt oameni cu dorințe sfinte ca Daniel, și Domnul va face să se împlinească năzuințele lor.

Aceste sfinte dorințe au har în sămînța lor și cerescul Grădinar le va îngriji pînă ce va vedea bobul format în întregime, în spic. Oamenii temători de Dumnezeu doresc să fie sfinți, folositori, o binecuvîntare pentru alții și prin aceasta să cinstească pe Făcătorul lor. Ei cer ajutorul Lui în nevoile lor, ajutorul Său pentru a le purta greutățile, sfatul Lui în nedumerirea lor, scăparea Sa în tulburările lor. Uneori această nevoie este atît de mare și îngrijorarea lor atît de apăsătoare, încît în agonia lor, ei strigă ca copiii în disperare; și atunci domnul lucrează mai pe înțelesul lor și le dă tot ce au nevoie, potrivit Cuvîntului Său: „Și îi scapă“.

Da, dacă ne temem de Dumnezeu, nu avem nimic altceva de temut; și cînd strigăm la El, scăparea noastră e sigură. Cititorule, păstrează acest verset în inima ta și mărturisește-l cu gura toată viața și vei vedea că va fi pentru tine ca o prăjitură făcută cu miere.

O LIMITĂ ÎN ÎNCERCARE

Te-am întristat, dar nu te toi mai întrista.

(Naum 1.12)

Este o limită la încercare. Dumnezeu ne dă încercarea și El ne-o ia. Poate că suspinați, zicînd: „Cînd va veni sfîrșitul?“ Amintiți-vă că necazurile voastre vor lua sfîrșit odată cu această viață pămîntească, dar sigur și pentru totdeauna. Să vă amintiți deci să primiți cu răbdare voia Domnului.

Tatăl nostru ceresc Își va opri nuiiua, cînd ținta Lui va fi pe deplin împlinită. Cînd El va fi înfrînt nebunia noastră, nu vom mai primi lovituri. Sau dacă necazul va fi trimis pentru încercarea noastră, așa încît supunerea noastră să poată slăvi pe Dumnezeu, el se va sfîrși de îndată ce el va fi slăvit prin mărturisirea noastră. Deci să nu mai dorim ca încercarea noastră să înceteze, înainte ca El să fi fost cinstit pe deplin și să-și fi cules roadele.

Poate că chiar azi va fi o pace adîncă. Cine știe dacă aceste valuri furioase nu vor face loc unei mări potolite peste ale cărei valuri liniștite se vor așeza păsările mării? După ce grîul este mult bătut, îmblaciul este agățat în cui, iar boabele se așează în. În scurt timp s-ar putea să fim tot atît de fericiți, pe cît sîntem acum de întristați. Acela care trimite norii, poate tot așa de bine să-i risipească. Să avem deci curaj și să cîntăm dinainte un vesel „Aleluia“.

CĂLĂUZIRE CONTINUĂ

Domnul te va călăuzi neîncetat.

Isaia 58.11

Ce te îngrijorează? Ți-ai pierdut drumul? Te-ai rătăcit în vreo pădure întunecoasă, neputînd să-ți mai găsești cărarea? Oprește-te și privește scăparea Dumnezeului tău; El cunoaște drumul și te va călăuzi dacă strigi la El.

Fiecare zi aduce nedumeririle ei speciale. Ce mîngîietor este atunci, să simți cît de neîncetată este călăuzirea Sa! Dacă alegem singuri drumul, lepădăm îndrumarea lui Dumnezeu; dar dacă renunțăm la propria noastră voie, El va conduce fiecare pas al drumului nostru, fiecare oră a zilei noastre, fiecare zi a anului, fiecare an al vieții noastre. Numai să dorim să ne lăsăm călăuziți și vom fi; dacă vrem să-I încredințăm drumul nostru, El ne va călăuzi mersul așa de bine că nu ne vom putea rătăci.

Dar ia seamna cui e făcută această făgăduință. Uită-te la versetul dinainte. „Dacă-ți deschizi inima pentru acela care e flămînd.“ Trebuie să ne fie milă de alții și să le dăm nu ceea ce avem mai de lepădat, cîteva coji uscate, ci ceea ce am dori să primim noi înșine. Dacă arătăm o duioasă grijă aproapelui nostru, cînd se află în nevoie, atunci Domnul Se va îngriji de propriile noastre nevoi și va fi totdeauna călăuză noastră. Domnul Isus va fi călăuză noastră, nu a celor sgîrciți și a celor ce apasă pe sărac, ci a celor miloși și buni. Astfel de călători nu-și vor pierde niciodată drumul

BINECUVINTEAZĂ PE CEI NEÎNSEMNAȚI

...va binecuvînta pe cei ce se tem de Domnul, pe cei mici și pe mari. (Ps. 115.13)

Iată un cuvînt îmbucurător pentru aceia care sînt într-o stare smerită și trec prin greutăți. Dumnezeu nostru privește cu bunătațe pe aceia care au venit mic, puțină trecere (influență) și n-au talent. El se ocupă de cele mai mici lucruri ale Creațiunii Sale, Se ocupă și de vrăbii. Nimic nu este prea mic pentru El căci se folosește de agenți neînsemnați în ochii noștri pentru împlinirea planurilor Sale. Deci cel mai slab dintre noi să ceară binecuvîntarea Sa, și va vedea starea sa, oricît, de neînsemnată ar fi, luminată de fericire.

Printre cei ce se tem de Domnul se află și mici și mari; unii sînt prunci, alții uriași, dar toți sînt binecuvîntați. O credință mică este binecuvîntată; o nădejde șovăitoare este binecuvîntată; orice har dat prin Duhul Sfînt, poartă în el o binecuvîntare. Mai mult, Domnul Isus a răscumpărat pe ce mici în ochii lumii și pe cei mari cu același prețios sînge, și El a spus că va paște și mielușeii ca și oile. Nici o mamă nu-și disprețuiește copilul pentru că este mic; din contră, cu cît e mai slab, pipernicit, cu atît îi arată mai multă atenție.

Dacă la Domnul se găsește o preferință, apoi El clasează pe oameni de la „mici la mari“, și nu de la „mari la mici“.

IZBĂVIREA DIN TRECUT PRODUCE CREDINȚĂ

David a mai zis: „Domnul, care m-a izbăvit din ghiara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mîna acestui Filistean.

(1. Samuel 17.37)

Aceste cuvinte nu sînt o făgăduință, dacă le luăm în ele înșile, dar sînt prin înțelesul lor, căci David a rostit aceste cuvinte pe care Domnul le-a adevărit, împlinindu-le.

David se sprijinește pe fapte împlinite în trecut, pentru a cere ajutorul într-un pericol ce-i sta în față. În Domnul Isus, toate făgăduințele sînt da și amin, pentru ca Dumnezeu să fie slăvit prin noi. Și El lucrează cu poporul Său credincios, ca în timpurile dinainte.

Să ne amintim deci împreună de lucrurile Sale din trecut, fața de noi. Altădată n-am fi nădăjduit să fim scăpați prin propriile noastre puteri; dar El ne-a scăpat. Nu ne va mai scăpa El încă? Cu siguranță că va face-o încă. Și după cum David a alergat la întîlnirea cu dușmanul, așa vom face și noi.

Domnul a fost și este cu noi, căci a spus: „Nu te voi părăsi, nu te voi lăsa deloc!“ Pentru ce să tremurăm? Oare trecutul a fost numai un vis? Gîndește-te la leul și ursul morții. Cine e acest filistean? Aici nu mai e vorba de un leu sau de vreun de urs; dar Dumnezeu este același și slava Sa trebuie să se arate și în această împrejurare. El nu ne-a scăpat de fiarele sălbatice, pentru a ne lăsa pradă unui uriaș. Să avem deci curaj!

O NEÎNTRERUPTĂ LEGĂTURĂ

Dacă rămîneți în Mine, și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da. (Ioan 15.7)

Trebuie neapărat să fim în Domnul Hristos, pentru a trăi pentru El; și trebuie să rămînem în El, pentru a ne putea bucura de această făgăduință. A rămîne în Domnul, înseamnă a nu-L părăsi niciodată pentru vreo altă dragoste și a rămîne cu el într-o legătură vie, strînsă, de bună voie. Craca nu este numai lîngă copac, ci chiar primește de la el viața și rodnicia ei. Orice adevărat credincios, rămîne cu adevărat în Domnul Hristos; dar aceste cuvinte au un înțeles mai înalt, la care trebuie să țintim mai înainte de a putea cîștiga puteri nelimitate înaintea scaunului harului. Cuvintele „cereți orice veți vrea“ sînt pentru unii ca Enoh, care a umblat cu Dumnezeu 300 de ani, ca unii ca Ioan, care se odihnea pe pieptul Domnului, pentru aceia a căror legătură cu El este neîntreruptă.

Inima trebuie să rămînă în dragoste, duhul înrădăcinat în credință, nădejdea să se sprijinească pe Cuvînt, întreaga ființă lipită de Domnul, fără care ar fi primejdios să credem în împlinirea acestei făgăduințe; ea este dată acelor a căror deviză în viață este: „Dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“.

Voi, care întrerupeți legătura voastră cu el, ce mare putere pierdeți! Dacă doriți să fiți puternici în cererile voastre, trebuie ca Domnul să rămîie în voi, și voi în El.

ASCULTĂ CA SĂ FII ASCULTAT

Dacă rămîneți în Mine, și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da. (Ioan 15.7)

Să luăm seama că, dacă dorim ca Domnul Hristos să ne audă, trebuie să-L ascultăm. Dacă noi n-avem urechi deschise pentru El, nici El nu va avea pentru noi; în măsura în care vom asculta, vom fi ascultați. În afară de aceasta, ceea ce am auzit trebuie să rămînă în noi, lucrînd asupra firii noastre ca o putere. Trebuie să primim adevărurile exprimate de Domnul Isus și să ne supunem lucrării Duhului Său în noi; altfel nu vom avea nici o trecere înaintea tronului harului.

Dacă primim cuvintele Domnului și ele rămîn în noi, ce cîmp nelimitat de binecuvîntări este deschis înaintea noastră! Atunci ne putem exprima dorința noastră în rugăciune, pentru că am supus deja voința noastră, poruncii Domnului. În felul acesta, Ilie a mînuit cheile cerului, pentru a-i deschide și închide norii. Un astfel de om valorează cît o mie de creștini obișnuiți. Dorim noi cu smerenie să mijlocim pentru Biserică și lume și, ca Luther, să primim ceea ce cerem? Pentru aceasta trebuie să plecăm urechea la glasul Celui Prea iubit, să-I strîngem cuvintele ca pe o comoară și să ascultăm cu grijă de ele. Cel ce dorește să se roage cu efect, trebuie să fie perseverent în ascultare.

Vă veți numi preoți ai Domnului.

(Isaia 61.6)

Această făgăduință, făcută lui Israel, este și pentru urmașii săi duhovnicești, adică pentru toți credincioșii. Dacă viețuim la înălțimea privilegiilor noastre, trebuie, să trăim o viață atât de clară înaintea lui Dumnezeu, încât oamenii să vadă că sîntem puși deoparte pentru o slujbă sfântă și să ne numească preoți ai Domnului. Am putea avea o meserie sau alta; dar singura noastră preocupare trebuie să fie de a aduce jertfa necurmată a rugăciunii, a laudei, a mărturiei și a consacrării Dumnezeului Celui Viu prin Isus Hristos.

Aceasta fiind singura noastră țință, putem părăsi preocupările care ne distrag ale celor ce nu cunosc chemarea noastră cea mare. „Lasă morții să-și îngroape morții“.

Este scris: „Străinii vor avea grijă și vor paște turmele voastre, și copiii străinilor vor fi plugarii și vierii voștri“. Ei se pot ocupa de politică, de probleme financiare, pot să discute despre artă sau știință; dar noi vom căuta să împlinim slujba aceluia care, ca și Domnul Isus Hristos, sînt chemați la o preoție sfântă.

Stiind că această făgăduință ne aduce o datorie sfântă, să ne îmbrăcăm în haina sfântă și să slujim înaintea Domnului în toate zilele noastre.

ADEVARUL ESTE INTARIT PE VECIE

Buza care spune adevărul este întărită pe vecie, dar limba mincinoasă nu stă decît o clipă. (Proverbe 12.19)

Adevărul este supus încercării. El suferă, dar iese biruitor. Deci, dacă am spus adevărul și sufăr pentru el, nu am decît să rămîn liniștit. Și dacă cred în adevărul dumnezeiesc și dacă îmi dau silința să-l mărturisesc chiar cînd înfilnesc împotriviri, nu am de ce să mă tem, căci pînă la urmă adevărul va învinge.

Reușita prin minciună este numai pentru scurt timp. Minciuna este ca o tătăcuță, curcubetă goală, care crește și pierе într-o noapte; și cu cît este mai mare dezvoltarea ei, cu atît mai vizibilă ruina ei. Dar cît de demn este pentru o ființă nemuritoare să spună și să apere acest adevăr care nu se poate schimba, această evanghelie veșnică și de nezdruccinat a Dumnezeului neschimbător. Un vechi proverb zice că acela care spune adevărul, îl face pe Diavol să roșească. De sigur, acela care spune adevărul lui Dumnezeu, va face de rușine pe toți diavolii iadului și va înspăimînta pe toți urmașii șarpelui care acum își șuieră minciunile.

Deci, ia seama, inima mea, de a fi în toate împrejurările de partea adevărului, în cele mai mici ca și-n cele mai mari lucruri; dar, mai ales să fii de partea Aceluia care a adus în lume „harul și adevărul“.

ÎNCREDERE NECLINTITĂ

**El nu se teme de vești rele, ci inima lui este tare, încrezătoare
in Domnul.** (Ps. 112.7)

Așteptarea este uneori teribilă. A fi fără vești de la ai noștri este pentru noi o pricină de îngrijorare și cu greu ne putem liniști cu gândul că, dacă nu avem vești, totul e bine. Singurul leac la această mîhnire este credința. Prin Duhul Său, Domnul dă inimii noastre o seninătate sfîntă care întrece orice teamă pentru viitor, ca și pentru prezent.

Să căutăm cu grijă această siguranță a inimii, de care vorbește Psalmul. Nu este vorba de credință într-o făgăduință sau alta a Domnului, ci de acea stare a sufletului care dă o încredere neclintită în Dumnezeu nostru, într-o așteptare tare că El nu va lucra într-un fel dăunător. Cu această încredințare liniștită, vom putea întâmpina diferite evenimente în viața noastră. Oricît de necunoscute ar fi împrejurările vieții noastre, Dumnezeu necunoscutului este același ca și al cunoscutului. Să fim hotărîți să ne încredem în El, orice s-ar întîmpla. De aceea, nu ne vom teme, chiar dacă vreo telegramă ar veni să ne trezească la miezul nopții. Dumnezeu trăiește; de ce să se teamă copiii Săi?

AVUȚIE ÎN CERURI

...ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește. (Evrei 10.34)

Este adevărat că bunurile de pe pământ țin mult. Dar Dumnezeu ne făgăduiește, în patria slavei, bunuri sigure și permanente și această făgăduință umple inimile noastre cu siguranța că acolo sus avem o moștenire trainică. Cerul este chiar de pe acum proprietatea noastră. Noi avem această moștenire, îi cunoaștem cele dinții roade. O cunoaștem nu numai din auzirea cu urechile noastre, dar îi purtăm mărturia și în noi înșine.

Gîndul la bunurile de dincolo, nu ar trebui oare să ne mîngîie de pierderile de acum? Ne putem pierde banii de cheltuială zilnică, dar comoara rămîne neatinsă, pentru că Mîntuitorul nostru trăiește și nu ne va lăsa în lipsă. Avem Sus o țară mai bună, bunuri trainice, o făgăduință mai bună, și toate ne vin dintr-un legămînt mai bun. De aceea, să binecuvîntăm pe Domnul totdeauna și să lăudăm Numele Lui zi de zi.

CE NE ÎNSOȚEȘTE

Da, fericirea, și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele. (Ps. 23.6)

Un poet credincios spunea: Doamne, Tu ai pus în timpul meu o zi ca cea de acum, necunoscută în alți ani. . . “
Această zi vine însă o dată la patru ani. Oh! dacă am putea scoate din ea o binecuvîntare împătrită! Pînă azi bunătatea și îndurarea ne-au însoțit, zi după zi, ca doi sprijinitori, unul deschizîndu-ne mersul, celălalt îndrumîndu-ne. Și dacă această zi extraordinară se numără printre cele din viața noastră, acești doi îngeri păzitori vor fi cu noi și azi: bunătatea pentru a împlini nevoile noastre, și îndurarea pentru a ne șterge năcatele. Ele ne vor însoți pașii azi și în fiecare zi, pînă la cea din urmă. De aceea, să slujim Domnului în această zi, cu o predare mai deosebită a inimii, cîntînd laudele în cinstea Lui cu mai multă căldură, însuflețire ca niciodată. Nu am putea noi oare să facem azi un dar mai deosebit pentru lucrarea lui Dumnezeu sau pentru săraci? Și pentru că dragostea este născocitoare, să ne străduim să facem din această zi de 29 februarie, o zi a cărei amintire să țină pînă-n veșnicie.

BUCURIE PENTRU CEI ALUNGAȚI

Ascultați Cuvîntul Domnului, voi, care vă temeți de Cuvîntul Lui. Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina numelui Meu: „Să-Și arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!“ – Dar ei vor rămînea de rușine!“. (Isaia 66.5)

Poate că acest verset este abia pentru unul din o mie dintre aceia care vor citi această carte cu fîgăduințe; dar Domnul dorește să fie întărit chiar și numai acel unul prin aceste cuvinte. Să ne rugăm deci pentru aceia care sînt alungați pe nedrept din mijlocul acelor pe care ei îi iubesc. Domnul să-i mîngîie și să-i bucure pentru încurajarea lor.

Aici e vorba de oamenii cu adevărat evlavioși, care tremură la adevărurile Cuvîntului lui Dumnezeu. Ei erau urîți din pricina evlaviei și a sfințeniei lor. Această purtare li se părea aspră, cu atît mai mult cu cît erau respinși din pricina credinței, de către aceia care credeau ca slăvesc pe Dumnezeu prigonindu-i. Oh! cîte rele sînt făcute spre bucuria Satanei, în Numele Domnului! Acest obicei e o dovadă a îndemînării vechiului șarpe pentru a înveni-
na încă, mușcătura sa!

Arătarea Domnului e nădejda prigonitilor. El, Avocatul aleșilor Săi, vine pentru a le aduce scăparea, acoperind de rușine pe apăsătorii lor. O Doamne, împlinește Cuvîntul Tău!

A DA FĂRĂ A SPUNE O ȘOAPTĂ

Ci tu, cînd faci milostenie, să nu știe stînga ta ce face dreapta ta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. (Matei 6.3-4)

Nu este făcută nici o făgăduință pentru aceia care fac milostenie pentru a fi văzuți de oameni. Ei își au răsplata prin lauda semenilor lor și nu pot nădăjdui să fie plătiți de două ori.

Să facem milostenie în ascuns. A da adesea și mult, să fie în viața ta un lucru atît de natural cum sînt prînzurile tale, așa încît să nu poți număra de cîte ori ai făcut milostenia. Împlinește acest îndemn fără a-ți șopti ție însuși: „Ce darnic sînt!” Nu te răsplăti astfel; lasă această grijă lui Dumnezeu, care vede, Își amintește și răsplătește. Ferice de omul milos, căci binefacerile sale necunoscute sînt pentru el un izvor nesecat de bucurie. Cum aș putea să am parte de el, decît lăsînd să se reverse ceea ce pune Domnul ca milă și iubire în sufletul meu?

De aici chiar, și dincolo, Domnul Însuși va fi răsplătitorul aceluia care dă în ascuns. El îi va răsplăti la timpul potrivit și în cel mai bun fel. Numai veșnicia ne va descoperi întinderea acestei făgăduințe.

NICIDECUM PĂRĂȘIȚI CA SĂ PIERIM

Căci nu vei lăsa sufleteul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea. (Ps. 16.10)

Acest cuvînt a fost împlinit în persoana Domnului Isus; dar el se împlinește într-o oarecare măsură și tuturor acelor care sînt în El. Sufletul nostru nu va fi părăsit, după ce va fi despărțit de corp, și chiar acesta, dacă putrezește, va fi înviat.

Duhul nostru poate să coboare atît de jos, încît să ni se pară că am fost afundați în adîncurile iadului; dar Dumnezeu nu ne va părăsi nici acolo. Ni se poate părea că sufletul și inima noastră ar fi aproape de moarte; dar nu vor putea rămîne acolo. Dispariția înăuntrul nostru a bucuriei și a nădejzii poate să ajungă foarte departe; totuși, ea nu va atinge niciodată neagra disperare. S-ar putea să mergem foarte jos, dar nu mai jos decît Domnul îngăduie; am putea fi închiși pentru un timp în închisoarea îndoielii, dar nu vom pieri acolo. Oricît de neagră ar fi noaptea, steaua nădejzii încă lucește pe cer. Domnul nu ne va uita și nu ne va părăsi în seama vrăjmașului. Să ne odihnim în această nădjde. Noi sîntem ai Aceluia a cărui îndurare ține totdeauna. Dincolo de moarte, de întuneric și deznădejde, vom renaște sigur, prin El, la viață, lumină și libertate.

CINSTEȘTE PE DUMNEZEU

Voi cinsti pe aceia care Mă cinstesc.**(1 Sam. 2.30)**

Cinstea lui Dumnezeu este oare ținta de căpetenie a vieții noastre, dreptarul purtării noastre? În acest caz, El mă va cinsti. S-ar putea să nu primesc cinste din partea oamenilor, pentru un timp; dar Dumnezeu mi-o va da, în felul Său. Se poate întâmpla că cel mai sigur mijloc de a fi cinstit de El, va fi să primesc disprețul oamenilor dacă trăiesc după voia Sa.

slujba preoției luînd-o de la familiile lor și a urmașilor lor, precum și conducerea țării, și o dădu tînărului Samuel. Dumnezeu poate îngădui celui rău să capete onorurile lumii; dar demnitatea pe care și-o păstrează este de a da El însuși „slava, cinstea și nemurirea“, acelor care printr-o ascultare sfîntă Îl cinstesc. Ce pot face azi, pentru a cinsti pe Domnul? Îi voi da slavă, prin mărturisirea cu gura și printr-o ascultare practică. Il voi cinsti și prin persoana mea, și prin bunurile mele, predîndu-mă Lui pentru o slujbă specială. Să ne gîndim în ce fel Îl putem cinsti azi.

CASA BINECUVÎNTATĂ

El binecuvintează casa celor neprihăniți.**(Prov. 3.33)**

Cel neprihănit se teme de Domnul, pentru aceasta el este așezat sub paza divină care se întinde chiar pînă la acoperișul care adăpostește familia lui. Casa sa este o locuință a dragostei, o școală de educație sfîntă, un cămin de lumină cerească; în ea este un altar unde Numele Domnului este chemat în fiecare zi. Ea poate fi o colibă săracă sau un castel princiar; binecuvîntarea Domnului o înconjoară, nu după mărimea ei, ci din pricina caracterului celor care o locuiesc.

Această locuință este binecuvîntată mai ales cînd capul familiei și soția lui se tem la fel de Dumnezeu; dar chiar un fiu sau o fiică, sau chiar o slugă pot atrage binecuvîntarea de sus peste toată casa. Prea iubiților, fie Domnul Isus oaspetele nostru, găsind plăcere mereu să ne viziteze, ca altă dată, casa din Betania, și vom fi cu siguranță binecuvîntați.

Să avem însă grijă să fim drepecți în orice lucru; în ocupația noastră, în judecățile noastre cu privire la alții și în legăturile noastre cu vecinii. Un Dumnezeu drept nu poate binecuvînta purtări nedrepte.

PĂZITORUL ORFANILOR

Orfanul găsește totdeauna îndurare înaintea Ta. (Osea 14.3)

Aici se găsește o pricină de a părăsi orice altă încredere, pentru a ne sprijini numai pe Dumnezeu. Cînd un copil rămîne fără protector, Dumnezeu intervine și se face păzitorul său; și cînd un om a pierdut orice lucru care îi servea ca sprijin, se poate sprijini pe Dumnezeu cel viu și va găsi în El tot de ce ar avea nevoie. Orfanii întîlnesc dragostea părintească a lui Dumnezeu, care are grija de ei. Autorul acestor pagini știe, din experiență, ce înseamnă a se sprijini pe brațul Lui și poate să mărturisească că nici o încredere nu este mai bine îndreptățită prin fapte, decît aceea care are ca țintă pe Dumnezeu nevăzut, dar totdeauna viu.

Sînt copiii care, deși au pe părinți, nu sînt mai bine îngrijiți, în timp ce orfanii care au pe Dumnezeu ca Tată au, desigur, un mai bun sprijin Mai mult folos e de la El, decît cu mulți protectori și fără Dumnezeu. A fi lipsit de ființe dragi este dureros, dar acela pe care-l înconjoară Dumnezeu cu harul Său, nu este orfan. Copiii fără tată, însușiți-vă această frumoasă făgăduință, chiar de acum, și voi toți care sînteți lipsiți de sprijinitori pămîntești, faceți la fel. Doamne, ajută-mă să găsesc milă la Tine; cu cît sînt mai singur și mai lipsit, cu atît am mai multă nevoie de Tine.

ELIBERAT DE CĂTUȘE

Domnul scapă pe prinșii de război.**(Ps. 146.7)**

Amintiți-vă de Iosif, de Israel în Egipt, de Manase, de Ieremia, de Petru, de Pavel și atîția alții. El mă poate izbăvi și pe mine. Cu Cuvîntul Său rupe barele de aramă și cu o privire sfărîmă lanțurile de fier. Avem mărturie. În cîte locuri și timpuri cei prigonîți n-au fost puși în libertate și scoși la lumina zilei? Domnul Isus făgăduiește și azi deschiderea temniții acelor ce sînt legați cu vreun lanț.

Drag prieten, El se va bucura să te vadă eliberat de necazul, îndoielile sau temerile inimii tale, care te fac să plîngi azi. Ar fi o bucurie pentru Domnul ca să-ți dea libertatea, așa cum ar fi pentru tine bucuria de a fi eliberat. Tu singur nu-ți poți dezlega lanțurile de fier; Domnul Insuși vrea să facă aceasta. Crede numai în El, împotriva zidurilor de piatră și a cătușelor de fier. Satana nu te va putea reține, păcatul nu te va putea înlănțui, nici disperarea nu te va putea lega, dacă crezi în puterea Domnului Isus, în harul Său gratuit, care are toată puterea să te salveze.

Așa vei putea cînta chiar azi: „Dumnezeu scapă pe prinșii de război“.

ROADELE NOASTRE BINECUVÎNTATE

Coșnița și postava ta vor fi binecuvîntate.**(Deut. 28.5)**

Ascultarea aduce binecuvîntarea peste toate bunurile de care ne face rost munca noastră. Roadele ei vor fi binecuvîntate; atît ceea ce intră în coșnița, pentru a fi folosit îndată, cît și ce este folosit după un timp mai îndelungat, va fi binecuvîntat. Cîștigul nostru poate că nu umple decît un coșuleț; a trebuit să ne mulțumim cu prînzuri sărăcăcioase; dar și în acest caz, binecuvîntarea Domnului ne e făgăduită. Dacă ne mulțumim și cu puțînul acesta, sîntem ca Israel în pustie, care aduna mana numai pentru o zi. Ce ne trebuie și nouă mai mult?

Nu ne-a învățat oare Domnul, să-I cerem pîinea cea de toate zilele? El ne-o va da împreună cu binecuvîntarea Sa. „Postava ta va fi binecuvîntată“. În timpul lucrului tău, El se va apropia de tine pentru a-ți întări brațul și a vorbi inimii tale; dar lucrul tău să fie pentru slava Lui și niciodată purtarea noastră de grijă pentru trup să nu întreacă pe aceea a sufletului.

ROAGĂ-TE PENTRU PACE

Urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atîrnă de fericirea ei!
(Ieremia 29.7)

Invitația făcută în acest text, ar trebui să ne dea ghes nouă, tuturor care sîntem străini și călători în această lume, să lucrăm pentru propășirea și pacea țării în care trăim. Poporul nostru și orașul în care locuim ar trebui să fie binecuvîntate prin dese rugăciuni din partea noastră; și ar trebui să ne unim din inimă la rugăciunile aduse în fiecare duminică pentru autorități și țară. Să ne rugăm cu stăruință ca Dumnezeu să ne păstreze binefacerile păcii. Dacă ar veni revoluții care să producă vărsare de sînge, sau dacă un război ar veni peste țara noastră, am plînge cu amar. Să ne rugăm deci pentru pace, silindu-ne să răspîndim îndemnurile prin care se pot uni oamenii între ei, prin legături de dragoste. Nu este oare de dorit să trăim în pace? Acest lucru ne îngăduie să ne creștem copiii în teama de Dumnezeu și să putem răspîndi Evanghelia, fără piedici.

Deci să ne rugăm mult pentru țara noastră, mărturisindu-ne păcatele noastre naționale și cerînd iertarea, odată cu binecuvîntarea în numele dragostei Domnului Isus.

UMBLĂ ÎN LUMINĂ

Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric. (Ioan 12.46)

Lumea aceasta este întunecată ca noaptea; Domnul Isus a venit pentru ca noi să nu mai rămânem în acest întuneric în care se zbate lumea, ci prin credință să avem lumină. Cuvîntul „oricine“ cuprinde foarte mult: voi și eu.

Dacă ne încredem în Isus, nu vom mai sta în umbra întunecoasă a nopții, ci vom intra într-o lumină caldă a zilei care nu se va sfîrși niciodată. De ce n-am veni la lumină chiar acum?

Un nor poate să ne acopere uneori, dar noi nu trebuie să rămânem în întuneric, dacă ne încredem în Isus. El a venit să ne aducă o lumină deplină. Să fi venit El în zadar? Dacă avem credință, avem și privilegiul luminii soarelui; să ne bucurăm de ea. Din noaptea stricăciunii, a ignoranței, a îndoielii, a disperării, a păcatului, a groazei, Isus a venit să ne elibereze; și oricine Îl urmează, va cunoaște că nu degeaba a răsărit Soarele Dreptății, care răspîndește căldura și lumina.

Scutură-te de deznădejdea ta, frate, și nu mai rămîne în întuneric, ci vino la lumină. Domnul Isus va fi nădejdea ta, bucuria ta, viața ta, cerul tău. Privește la El, numai la El și te vei bucura ca pășările la soare și ca îngerii înaintea Tronului Său.

A CUI E LUPTA?

Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mîntuiește nici prin sabie, nici prin sulia. Căci biruința este a Domnului și El vă dă în mîinile noastre. (1 Samuel 17.47)

Hotărît, lupta este a Domnului și noi trebuie să fim cu totul siguri de biruință, și încă de o biruință care să dea dovadă de puterea lui Dumnezeu. Domnul este prea mult uitat de oameni și chiar de adunarea lui Israel; și cînd se ivește ocazia de a-i face pe oameni să vadă că Cel ce este marea Causă primară, Iși poate împlini planurile fără puterea omului, este prilejul nimerit pe care trebuie să-l folosim bine. Chiar Israel privea prea mult la sabie și sulia. Și e mare lucru să nu fie sabie în mîna lui David și totuși David să știe că Dumnezeu va birui o întregă armată de dușmani. Dacă luptăm din toată inima pentru adevăr și dreptate, să nu așteptăm să avem la îndemînă norocul sau talentul nostru, nici alt mijloc văzut de influență. Dacă am lupta pentru noi înșine, ne-am putea teme; dar dacă luptăm pentru slava Domnului Isus, cine va putea să ne stea împotrivă? Să ținem, deci, piept filisteanului; dacă Domnul oștirilor este cu noi, cine va fi împotriva noastră?

A PLECA PLIN DE BUCURIE

El a zis: Bucură-te, Zabuloane, de alergăturile tale.

(Deut. 33.18)

Ne putem însuși binecuvântările făgăduite Israeliților, căci noi facem parte din adevăratul Israel dacă ne închinăm lui Dumnezeu în duh și nu ne punem încrederea în carne. Zabulon trebuia să se bucure pentru că Dumnezeu îi va binecuvînta alergăturile; și noi trebuie să facem la fel.

Pornim în călătorie și providența lui Dumnezeu ne va însoți. Va trebuie oare să ne părăsim țara? El ne va însoți pe mare și pe uscat. Plecăm ca misionari? Domnul Isus a spus: „Iată, Eu sînt cu voi în toate zilele“. Noi ieșim în fiecare zi, pentru lucrul nostru sau nevoile noastre; putem pleca bucuroși, căci El va fi totdeauna cu noi.

Dacă, în clipa plecării, teama va veni să ne cuprindă cu gîndul la ceea ce ar putea să ni se întîmple, această binecuvîntare ne va da curaj. Făcîndu-ne bagajele pentru a porni la drum, să săpăm acest verset în inima noastră, pentru a urca în tren cu o cîntare pe buze. Să ne unim deci cu această seminție a cărei parte este de a se bucura, și la fiecare mutare să lăudăm pe domnul cu o inimă veselă.

SĂ NU-ȚI DISPREȚUIEȘTI TINEREȚEA

Eu am răspuns: „Ah! doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sînt un copil“. Dar Domnul mi-a zis: „Nu zice: „Sînt un copil“, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci“. (Jeremia 1.6–7)

Jeremia era tînăr și se înfricoșa, firește, în fața marelui însărcinării ce-i dădea Domnul; dar Acela care-l trimetea, nu-i lua în seamă scuza: „Nu sînt decît un copil“. El trebuia să nu se uite la ceea ce era în el însuși, în fața faptului că era ales să vorbească din partea lui Dumnezeu. El nu avea nici să-și compună, nici să-și inventeze vorbirea; nu avea decît să vorbească așa cum îi comanda Dumnezeu și pentru această însărcinare trebuia să primească o putere specială.

Nu este oare la fel pentru orice tînăr creștin, pe care Dumnezeu îl cheamă în slujba Sa? Dumnezeu știe că tu ești tînăr, că experiența și cunoștința ta sînt slabe; dar, dacă El te alege pentru a te trimite, ia seama să nu dai înapoi. Dumnezeu Se va preamări în slăbiciunea ta. Dacă ai fi bătrîn ca Metusalem, la ce ți-ar folosi anii? Și dacă ai fi înțelept ca Solomon, tot degeaba ar fi. Tu, lasă-te călăuzit numai de Domnul; așa îți vei arăta înțelepciunea și pricepera.

MÎNGÎIEREA MAMEI

Vă voi mîngîia, cum mîngîie o mamă pe copilul ei.

(Isaia 66.13)

Mîngîierea unei mame! Este îmsăși dragostea duioasă. Cum înțelege ea necazul copilului ei! Cum îl strînge ea la piept și-i ia toate suferințele în inima ei! Ei poate să-i spună totul, încredințat că ea îl înțelege, ca nimeni altul. Dintre toate mîngîierile, cea mai dulce este a mamei sale. Aceasta a simțit-o mai mult decît un om încercat.

Dumnezeu S-ar coborî oare, ca să țină locul unei mame? Din partea Sa e bunătatea însăși. L-am cunoscut ca Tată, dar iată că vrea să fie pentru noi chiar o mamă, îndemnîndu-ne prin aceasta la o sfințită apropiere, la o încredere fără rezervă, la o odihnă deplină. Cînd Dumnezeu însuși ajunge „Mîngîietorul“ nostru, nu ne mai poate frămînta nici o îngrijorare. Deci să-I spunem Lui apăsarea noastră, chiar dacă nu putem face aceasta decît prin suspine și prin plîns. El nu ne disprețuiește plînsul, așa cum n-ar face nici mama noastră. Ca și ea, va avea milă de lacrimile noastre, de slăbiciunea noastră și ne va ierta greșelile, dar într-un fel mai sigur decît ar putea mama noastră. Să nu purtăm singuri greutățile noastre; făcînd aceasta, am face o mare greșală, cînd o Ființă așa de bună stă gata să le împărtășească. Să le spunem deci fără întîrziere Dumnezeului dragostei. El nu se va obosi de noi, cum nu se obosește nici o mamă.

DUMNEZEU ESTE UN TEMPLU

Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Dacă-i țin depărtați printre neamuri, dacă i-am risipit în felurite țări, totuși le-am fost un Templu pentru câțiva vreme, în țara în care au venit.

(Ezechiel 11.16)

Dumnezeu pune uneori pe poporul Său, ca într-un exil; dar El va fi acolo cu ei și va fi El însuși pentru ai Săi, tot ceea ce ar fi putut fi în adunările lor. Luați aceasta pentru voi, când sînteți chemați să mergeți în depărtări. Dumnezeu este pentru copiii poporului Său, un loc de scăpare. Ei găsesc în El un loc sfînt. El este pentru ei un loc de cult, de adorare. El este cu ei, ca odinioară cu Iacov, cînd dormea pe cîmp și spunea cînd s-a trezit: „Domnul a fost aici, și eu nu am știut nimic“. El va fi pentru ei un loc de odihnă a sufletului, cum era locuința sfîntă a Lui. În acest loc, departe de zgomotul lumii, ei vor fi la adăpost de orice rău.

Însuși Dumnezeu este, în Domnul Isus Hristos, locul sfînt al mii-lei. Domnul Isus este corabia legămîntului. Tablele legii, toiagul lui Aaron și vasul cu mană, – toate aceste icoane preînchipuitoare se găsesc în Domnul Hristos, cortul nostru de sfințenie și de legămînt. În Dumnezeu găsim locul sfînt al sfințeniei și al părtășiei. Și de ce am avea nevoie mai mult? O Doamne, împlinește această făgăduință și fii totdeauna locul nostru sfînt!

O PILDĂ PENTRU ALȚII

Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, faceți; și Dumnezeuul păcii va fi cu voi. (Filipeni 4.9)

Cît e de frumos pentru un om, să poată, ca Pavel, să fie urmat întocmai cu folos de alții. Să ne ajute Domnul, prin harul Lui, să-l luăm ca pildă în fiecare zi.

Dacă, cu ajutorul de sus, noi punem în practică învățătura lui Pavel, ne putem bucura de făgăduința de la urmă. Și ce făgăduință! Dumnezeu, căruia Îi place pacea, și o răspîndește, va fi cu noi. „Pacea să fie cu voi!“ iată deja o făgăduință mare și dulce; dar, ca însuși Dumnezeuul păcii să fie cu noi, e cu mult mai mult; este izvorul cu fluviul său, soarele cu razele sale. Dacă Dumnezeuul păcii este cu noi, ne vom bucura de această pace care întrece orice pricepere, și aceasta chiar în împrejurările care amenință s-o nimicască. Dacă oamenii se ceartă, noi trebuie să fim făcători de pace, dacă Făcătorul păcii este cu noi.

În cărarea adevărului se găsește adevărata pace; și, dacă o părăsim, ne vom rătăci, cu siguranță. A fi mai întîi curat, apoi pașnic, este rînduiala înțelepciunii și a experienței. Să urmăm deci linia trasă de Pavel și Dumnezeuul păcii va fi cu noi, cum era cu apostolul.

TEAMA ÎNLĂTURATĂ

„Nu te teme deci, căci Eu sînt cu tine, ca să te scap“, zice Domnul.
(Ieremia 1.8)

De ce să ne temem, dacă Dumnezeu este cu noi? Teama este un pericol pentru înaintarea noastră pe cale, pentru că ne face să șovăim. Să ne temem de mîndrie și să fugim de nesinceritate, îndrăznind ca Daniel în fața împăratului. Marele nostru Căpitan trebuie să fie slujit de soldați viteji.

Dumnezeu este cu aceia care sînt cu El; măreață încurajare pentru ei, în vitejie! El nu ne va părăsi niciodată în timpul luptei. Poate că sîntem amenințați? De ce să ne fie frică de oameni muritori? Sînteți, poate, în primejdie de a pierde serviciul? Dumnezeul căruia slujiți va ști să găsească pîine și apă pentru slujitorii Săi; aveți numai încredere în El! Sînteți batjocoriți? Suferiți pentru dragostea de Domnul Hristos, și bucurați-vă pentru că ați fost socotiți vrednici de aceasta.

Dumnezeu este cu toți care-I slujesc în adevăr, neprihănire și sfințenie, pentru a-i scăpa; și El vă va scăpa și pe voi, dacă sînteți dintre aceia. Amintiți-vă cum a fost scăpat Daniel din groapa cu lei și cei trei tineri, din cuptorul aprins. Cazul vostru nu este atît de greu ca al lor; și chiar dacă ar fi, Dumnezeu vă va scoate mai mult decît biruitori. Cel mai rău dușman al vostru este în voi înșivă. Îngenunchiați și cereți ajutor, fiind încredințați la ridicarea din genunchi, că Dumnezeu este voi!

MEREU NEPRIHĂNIȚI

Rugăciunea neprihăniților, Îi este plăcută.

(Prov. 15.8)

Aceste cuvinte sînt o făgăduință, căci este adevărul unui fapt împlinit în toate timpurile. Dumnezeu găsește mare plăcere în rugăciunea celor neprihăniți. Prima noastră grijă trebuie să fie, să fim hotărîți a merge drept pe cale; să nu fim necinstiți în serviciul nostru, cedînd la rău, căci cel ce se abate de pe cale la dreapta sau la stînga, va trebui să iasă singur din încurcătură. Dacă luăm căi lăturalnice, nu ne vom putea ruga, și dacă totuși vom îndrăzni s-o facem, cerul va fi închis la cererile noastre.

Să ne supunem voiei lui Dumnezeu, după cum ne e descoperită. În acest caz ne putem ruga în siguranță. Dacă ruga noastră e plăcută lui Dumnezeu, să nu-L lipsim de ceea ce Îi face plăcere. El nu se uită la cuvinte alese, ci Îi plac cuvintele simple ale copiilor Lui și ascultă gînguritul fiilor Săi născuți de curînd. Nu ar trebui să ne bucurăm în rugăciune, pentru că El găsește plăcere în ea? Să ducem necazurile noastre, înaintea Tronului Său. Dumnezeu ne dă multe prilejuri de rugăciune și trebuie să-I mulțumim pentru aceasta.

PREGĂTIT PENTRU SLAVĂ

Dumnezeu dă îndurare și slavă.

(Ps. 84.11)

Nu este nimic de care să avem nevoie mai mult, ca de har, și el ne este oferit fără plată. Să primim azi darul harului, pentru a ne susține, a ne întări, a ne sfinți. Harul ne-a fost dat în fiecare zi, pînă acum, și Dumnezeu ni-l asigură și pentru mîine. Dacă n-am primit decît puțin har, greșala nu este decît a noastră, căci mîna Domnului nu s-a scurtat, pentru a nu-l răspîndi din belșug. Putem să-I cerem atît cît avem nevoie, fără a fi refuzați vreodată. Poate că nu ne va da aur, nici măririi pămîntești, dar ne va da harul Său; sigur că va adăuga încercări, dar ne va da harul Său după gravitatea lor. Vom fi chemați să lucrăm, să suferim, dar în același timp vom primi tot harul de care avem nevoie.

Priviți apoi de ce este urmat acest har: de slavă. Acum nu avem nevoie de ea, căci nu sîntem încă pregătiți; dar ne va fi dată la timpul nimerit. După ce am mîncat pîinea harului, vom bea vinul slavei. Trebuie să trecem prin locul sfînt, care e harul, pentru a ajunge la locul prea sfînt, – slavă. În aceste cuvinte: „și slavă“ este o pricină care să ne facă să tresăltăm de bucurie. Încă puțin timp, foarte puțin. . . și slava va fi pentru totdeauna!

EL TE VA ÎMBRACĂ

Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El pe voi, puțin credincioșilor? (Matei 6.30)

Îmbrăcămintea costă mult, și credincioșii mai săraci sînt uneori îngrijorați cu ce și-ar putea face rost de un costum nou. Pingelele s-au subțiat; cu ce să ia încălțăminte nouă? O, cu cîtă grijă Tatăl nostru a luat parte la această îngrijorare. El îmbracă iarba de pe câmp cu o strălucire care întrece pe aceea a lui Solomon; nu va îmbrăca El oare pe propii Săi copii? Desigur că da. Se vor vedea multe petece și țesături pe hainele noastre, dar le vom putea îmbrăca.

Un sărman slujitor, își avea hainele atîta de uzate, că nu mai puteau fi cîrpite; dar el era în slujba Domnului și aștepta ca Stăpînul său să-i facă rost de altele. Autorul acestor pagini a fost din întîmplare rugat să ia cuvîntul în adunare, în locul acestuia, și Domnul îi trimise gîndul să facă o strîngere de ajutoare pentru el. Și astfel își primi costumul. Cîte cazuri am văzut cînd slujitorii lui Dumnezeu au recunoscut că Stăpînul lor știe să Se ocupe de îmbrăcămintea lor. Acela care a hotărît ca omul – ca urmare păcatului – să poarte îmbrăcămintea, li le-a și pregătit în îndurarea Lui; și hainele cu care El a îmbrăcat pe primii noștri părinți erau, desigur, cu mult superioare aceloră lucrate de ei înșiși.

FERIȚI DE ALUNECARE

Vei merge cu încredere pe drumul tău și piciorul nu ți se va poticni. (Prov. 3.23)

Adică, dacă tu urmezi drumul tău cu înțelepciune și sfințenie, vei fi păzit pe el. Acela care merge pe drumul regal este sub protecția Regelui. Pentru fiecare om este o cale, care e îndeletnicirea particulară a vieții sale; și acela care merge cu credincioșie în frica de Dumnezeu, va fi păzit de rău. Poate că nu vom călători în lux, dar vom fi în siguranță. Poate că nu vom fi în stare să alergăm ca cei tineri; dar vom putea merge ca oameni de bine.

Cel mai mare pericol îl găsim în noi înșine; piciorul nostru, vai! se poate poticni ușor. Să cerem o putere mai mare, pentru a birui această pornire spre împiedicare, Cite unii se împiedică și cad pentru că nu văd pietrele din drumul lor. Harul dumnezeiesc ne face în stare să recunoaștem păcatul și să-l evităm. Să cerem împlinirea acestei făgăduințe. Cel mai mare pericol pentru noi este neglijența și, pentru a ne feri de el, Domnul a spus: „Vegheați și rugați-vă“.

Oh, Domnul să ne dea harul să mergem în fiecare zi, fără să ne poticnim niciodată. Nu este de ajuns să fim feriți de cădere. Ruga noastră ar trebui să fie, să fim păziți de a aluneca, așa ca să putem adora pe „Acela care ne poate păzi de orice cădere“.

HAR PENTRU CEL SMERIT

El dă har celor smeriți.

(Iacov 4.6)

Cei smeriți caută harul și-l găsesc. Ei se supun dulcii sale influențe și harul le este dat tot mai mult. Inimile smerite rămân în văile udate de fluviile harului, din care beau neîncetat. Ei sînt recunoscători lui Dumnezeu și-I dau mereu slavă; iar El găsește plăcere să li-l înmulțească.

Vino, drag suflet, și ocupă un loc mai de jos. Fii mic în ochii tăi, pentru ca domnul să te poată înalța. Poate suspini: „Mă tem că nu sînt smerit“; dar s-ar putea ca acesta să fie limbajul adevăratei smerenii. Unii se laudă că sînt smeriți; în aceasta se găsește cea mai rea stare a mîndriei. În noi înșine, noi sîntem creaturi sărace, slabe, mizerabile, care nu merităm decît iadul, deci n-avem de ce să ne înălțăm. Să recunoaștem că am păcătuit împotriva smereniei și Domnul ne va face să gustăm binecuvîntarea Sa. Harul este acela care ne face smeriți și tot el găsește în smerenia noastră un prilej să ne dea un har mai mare. Să ne smerim deci, pentru a fi înălțați. Să fim săraci cu duhul, pentru ca Dumnezeu să ne îmbogățească. Să fim smeriți, ca să nu avem nevoie să fim smeriți de Dumnezeu, ci El să ne poată înălța prin harul Său.

O CĂLĂUZĂ SIGURĂ

Voi călăuzi pe orbi pe un drum pe care nu-l cunoșteau.

(Isaia 42.16)

Cum, Dumnezeuul slavei este Acela care să servească de călăuză orbului?! Da, pînă la această însărcinare se coboară bunătatea Sa! Un orb nu poate găsi un drum pe care nu-l cunoaște. Chiar cînd îl cunoaște, este încă greu pentru el să-l urmeze; dar trebuie neapărat să alunge gîndul de a apuca pe un drum necunoscut, fără o călăuză. Din fire, noi sîntem orbi cu privire la drumul mîntuirii, dar Dumnezeu ne călăuzește la el. El însuși ne duce spre el, apoi ne deschide ochii. Cît privește viitorul, toți sîntem orbi și nu putem vedea ce va fi peste o oră. Dar Domnul Isus ne va călăuzi pînă la capătul călătoriei. Slăvit să fie Numele Său!

Noi nu putem ști pe unde va veni scăparea, dar El o știe și ne va călăuzi pînă vom scăpa de toate primejdiile. Ferice de acela care-și pune mîna în aceea a Călăuzei divine și își lasă calea și pe sine însuși în întregime Lui. Atunci El îi va lua în grijă toate căile; și cînd îl va aduce acasă în slavă și îi va deschide ochii să vadă calea pe care El l-a condus, ce cîntec de laudă va cînta el, împreună cu ațîția alții, marelui Binefăcător! Doamne, călăuzește pe bietul tău copil orb în această zi, pentru că eu nu-mi cunosc calea!

ÎNTĂRIT ȘI PĂZIT

Credincios este Domnul; El vă va întări și vă va păzi de cel rău.
(2 Tes. 3.3)

Adesea oamenii sînt lipsiți de pricepere, ca și de credință. Întîlnim oameni din aceștia neștiutori și răi, cu care nu trebuie să discutăm ci să căutăm să rămînem în pace. Inima lor este fățarnică și limba lor e înșelătoare. Trebuie pentru aceasta să ne tulburăm? Nu mai degrabă să ne întoarcem spre Domnul, care este credincios. Nuvom fi lipsiți de niciuna din făgăduințele Lui; niciodată nu ne va cere ceva care n-am putea să împlinim. Noi avem un Dumnezeu credincios. Iată o pricină de bucurie. El ne va întări în așa fel, încît vrăjmașii noștri nu ne vor putea face să cădem, și ne va păzi afiit de bine, încît nici un rău care ne amenință nu ne va aduce pagubă. Să ne socotim fericiți cînd nu vom avea să ne certăm cu oamenii, și să ne refugiem la Domnul Isus, a cărui dragoste nu ne va înșela. La El găsim o inimă sinceră, o dragoste neschimbăcioasă pe care ne putem odihni, în care ne putem încrede. Domnul va împlini în noi, robii Săi, toate planurile harului Său; deci să nu îngăduim ca teama să ne vie măcar în minte. Toți oamenii și toți diavolii adunați nu ne-ar putea smulge din această ocrotire sfîntă. Dumnezeu să ne întărească în aceștia.

SOMN ODIHNITOR

Cînd te vei culca, vei fi fără teamă, și cînd vei dormi, somnul îți va fi dulce. (Prov. 3.24)

Drag suflet, ești tu amenințat să fii reținut pe un pat de boală? Nu te lăsa înspăimîntat, ci scrie această făgăduință pe tăblița inimii tale: „Cînd te vei culca, vei fi fără teamă“.

Noi nu ne putem păzi singuri, în timpul somnului, dar Domnul veghează asupra noastră toată noaptea. Cei ce sînt sub ocrotirea Celui Prea Înalt sînt mai în siguranță decît domnitorii în palatele lor. Dacă în timpul somnului nostru ne putem odihni, nu mai sîntem tulburați de îngrijorările și preocupările noastre, vom găsi în culcușul nostru o odihnă pe care n-o cunosc spiritele îngrijorate sau ambițioase. Visele supărătoare vor dispărea și, dacă vor veni încă să ne tulbure, vom uita impresia ce ne-o aduc, știind că sînt numai vise.

Putem deci dormi liniștiți, sub paza Dumnezeului nostru. Cît de plin de pace era somnul lui Petru, cînd a venit îngerul să-l trezească; a trebuit încă să-l tragă afară pentru a-l face să se trezească de tot. Totuși, hotărîrea sa de moarte era pentru a doua zi. Așa au dormit liniștiți mulți martiri, înainte de a se urca pe eșafod, „căci El dă odihnă prea iubiților Săi“.

Pentru ca somnul să fie liniștit, trebuie să avem o viață liniștită, iar dragostea și gîndurile să ne fie pline de pace.

ÎNGRIJIREA SĂRACULUI

Domnul îl sprijinește, cînd este pe patul de suferință, îi ușurează durerile. (Ps. 41.3)

Adu-ți aminte că această făgăduință este pentru cei ce au grijă de săraci. Ești tu unul dintre ei? Dacă este așa, atunci o poți lua și pentru tine.

Vezi numai cum, la vreme de boală, Dumnezeu celor săraci știe să binecuvinteze pe cei ce au grijă de ei; brațele Celui Atotputernic îi sprijinesc sufletul și trupul suferind, i-l odihnește pe perne moi. Ce imagine duioasă și plină de dragoste este folosită aici, și cum ne arată pe Dumnezeu lîngă noi în infirmitățile și bolile noastre! cine ar fi gîndit în vechime un lucru asemănător despre Jupiter sau despre zeii Indienilor sau ai Chinezilor? Acesta e limbajul deosebit al lui Dumnezeu, care se apleacă pînă la noi ca să fie Infirmierul și Îngrijitorul oamenilor de bine. Cînd El lovește cu o mînă, sprijinește cu cealaltă. Oh, ce suferință binecuvîntată este aceea care ne face să ne sprijinim la sînul lui Dumnezeu! Harul Său este cel mai bun întăritor și dragostea Sa este cel mai sigur medicament. Și cînd vom fi bolnavi așa încît să rămînem numai piele și oase, El va da sufletului nostru o putere de uriaș. Nu există medic mai îndemînic ca Dumnezeu, tonic mai puternic ca făgăduința Sa, vin mai întăritor ca dragostea Sa.

Dacă nu ne împlinim îndatoririle față de săraci, să luăm seama la ceea ce pierdem și de îndată să devenim prietenul și ajutorul lor.

APROPIEREA DE DUMNEZEU

Apropiați-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi.

(Iacov 4.8)

Cu cât ne apropiem de Dumnezeu, cu atât El ni se descoperă mai bucuros. Când fiul risipitor se întoarce la tatăl său, acesta îi alergă în întâmpinare. Când porumbelul se întoarce la corabie, Noe întinse mâna pentru a-l lua la el. Când soția vine să găsească lîngă soțul ei mîngîierea și sfatul de care are nevoie, el merge spre ea cu dragoste. Vino și tu și apropie-te de Dumnezeul tău care te poartă în harul Său, căci El însuși vine în întâmpinarea ta.

Ați luat voi seama la versetul din Isaia 58,9 „Tu vei striga și El va răspunde: Iată-Mă“. Se pare că aici Domnul vrea să se pună la dispoziția aleșilor Săi, răspunzînd: „Iată-Mă“, ca și cînd ar vrea să spună: „Ce ai să-mi spui? Ce pot face pentru tine? Iată-Mă gata pentru a te binecuvînta“. De ce să șovăim în a ne apropia? Dumnezeu e gata să ne ierte, să ne binecuvinteze, să ne mîngîie, să ne ajute, să ne întărească, să ne scape. Problema noastră de seamă să fie să ne apropiem de Dumnezeu. Făcînd aceasta, am făcut totul. Dacă ne apropiem de oameni, îi vom vedea, poate obosiți de noi, plictisiți, și ne vor părăsi; dar, dacă noi căutăm numai pe Domnul, El nu-Și va schimba purtarea față de noi, niciodată. El Se va apropia din ce în ce mai mult de noi, cu o părtășie tot mai deplină și mai plină de bucurie.

SĂ FII UN ÎNDRUMĂTOR

Dumnezeu te va face cap, nu coadă.

(Deut. 28.13)

Dacă ascultăm de Domnul, El va obliga pe vrăjmașii noștri să vadă că binecuvîntarea Lui este peste noi. Deși aceasta este o făgăduință sub lege, ea e bună și pentru copiii lui Dumnezeu; căci Domnul Isus a ridicat blestemul, înlocuindu-l cu binecuvîntarea Sa.

Sfinților le este dat să îndrumeze mersul celorlalți oameni printr-o influență sfîntă; locul lor nu va fi la coadă; pentru a fi trași într-o parte și alta. Ei nu trebuie să se lase duși de duhul lumii, ci să determine lumea să dea slavă Domnului Hristos.

Dacă Domnul este cu noi, nu trebuie să cerșim toleranță pentru Evanghelie ci trebuie, să căutăm s-o ridicăm pe tronul societății. Nu a făcut Domnul Isus preoți pe toți din poporul său? Ei trebuie să fie învățători și nu să învețe ei din filozofia necredincioșilor. Nu sîntem noi, în Hristos, făcuți împărați? Atunci cum am putea să fim slujitori ai obiceiurilor păcătoase și robi ai părerilor omenești?

Și acum, vă întreb: v-ați ocupat voi de adevărata poziție față de Domnul Isus? Prea mulți sînt aceia care tac, din teamă, sau din lașitate. Vom îngădui noi ca Numele Lui să fie dat uitării? Credința noastră va ajunge ea să fie la coadă? Nu, din contră, trebuie să fie în frunte spre a fi forța conducătoare pentru noi și pentru alții.

CREDINȚĂ FĂRĂ DESCURAJARE

Eu sînt cu tine și nimeni nu va pune mîna pe tine, ca să-ți facă rău. (Faptele 18.10)

Ațita timp cît Dumnezeu a avut de lucru pentru Pavel în Corint, furia populației nu s-a dezlănțuit. Evreii se certau între ei și blestemau; dar nu le era cu puțință să împiedice predicarea Evangheliei, nici să oprească convorbirea lui cu aceia care-l ascultau. Dumnezeu are putere chiar peste firile cele mai violente și Își scoate lauda din furia oamenilor, cînd aceasta izbucnește; dar Își arată bunătatea, potolind mînia lor.

Deci nu aveți nici o teamă de oameni, cînd știți că lucrați făcîndu-vă datoria. Mergeți înainte, așa cum ar fi făcut Domnul Isus, și veți vedea pe aceia care vi se împotrivesc, asemenea unor torțe stinse sau unei trestii frînte. Cîți oameni, care pentru că s-au lăsat înspăimîntați, au trebuit să dea înapoi; în timp ce o credință neînvinsă în Dumnezeu stăpînește frica. Nici un om nu ne poate face rău fără voia lui Dumnezeu. Acela care pune pe fugă numai cu un cuvînt pe Satan, poate face la fel cu slujitorii lui. Se poate ca ei să fie mai înfricoșați de voi, decît voi de ei. Deci înainte și, veți întîlni prieteni acolo unde credeți că găsiți dușmani.

RUGĂCIUNE, MULȚUMIRE, LAUDĂ

Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.

(Fil. 4.6–7)

Nu îngrijorări, ci rugăciuni. Nici o teamă, ci o părtășie plină de bucurie cu Dumnezeu. Aduceți nevoile și dorințele voastre înaintea Dumnezeului vieții voastre, Păzitorul sufletului vostru. Aduceți-le Lui cu o îndoită măsură de rugăciuni și multe laude, fără nici o îndoială, ci cu recunoștință în rugăciunea voastră. Să fim siguri că rugăciunile noastre sînt împlinite de Domnul și să-L slăvim pentru aceasta. El ne dă acest har; să-I aducem laudele noastre. Nu îngăduiți ca vreo nevoie să nu fie adusă înaintea Lui și să vă roadă inima; aduceți-le toate la cunoștința Lui. Alergați, nu la oamenii, ci numai la Dumnezeu, Tatăl Domnului Isus, care vă iubește în El.

În felul acesta vei găsi înșăși pacea lui Dumnezeu. Nu vei fi în stare să înțelegi pacea care te va cuprinde ca într-o îmbrățișare infinită. Inima și mintea, prin Isus Hristos, și se vor cufunda într-un ocean de odihnă. De-ar veni moartea, sărăcia, suferința sau prigoana, vei fi în Domnul Isus la adăpostul oricărui vînt sau nor amenințător.

Ascultă numai de această invitație duioasă a lui Dumnezeu. Da, Doamne, cred; dar, Te rog, ajută-mă în necredința mea!

APE PESTE PĂMÎNTUL ÎNSETAT

Voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat.
(Isai 44.3)

Simțiți voi astăzi sete după Dumnezeu cel viu și sînteți mîhniți că nu vă puteți bucura în El? Ați pierdut bucuria pe care o dă credința, și este rugăciunea voastră: „dă-mi iarăși bucuria mîntuirii Tale“? Vă simțiți goi și asemenea unui pământ uscat, fără vreo roadă pe care o așteaptă Dumnezeu de la voi, fiind pătrunși de gîndul că nu sînteți folositori nici pentru Bîșerică, nici pentru lume? Ei bine, iată tocmai făgăduința de care aveți nevoie: „Voi turna apă peste pământul însetat“. Veți primi harul pe care-l doriți, care va răspunde la toate nevoile voastre și încă pe deasupra. Apa potolește setea și răcorește trupul. Veți fi răcoriți și readuși în stare bună. Apa reînvie viața vegetală cînd este ofilită; tot așa și viața noastră va fi reînnoită prin har. Apa face să se desfacă bobocii și fructele să crească; și voi veți aduce roade pentru Împărăția lui Dumnezeu. Puteți primi și să vă bucurați de toate bogățiile și mîngîierile harului, în toată plinătatea lor. Veți fi adăpați din ele; și așa cum pășunile sînt acoperite și prefăcute în lacuri prin apele rîurilor revărsate, iar pământul însetat, în izvoare de ape, tot așa sufletul vostru va fi inundat de harul Domnului.

CALEA SFÎNTĂ

... cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu se vor putea rătăci. (Isaia 35.8)

Calea sfințeniei este atât de dreaptă și luminoasă, încât nici cele mai simple, și nepricepute suflete nu se pot înșela, dacă o urmează fără întrerupere. Înțelepții lumii au multe rătăcirii, ei fac chiar greșeli deosebit de mari și sfirșesc prin a nu-și ajunge ținta. Prudența acestei lumi are vederea scurtă, și ea conduce la locuri înțunecoase pe aceia care o aleg. Sufletele sincere nu cunosc altceva mai bun, decât să facă ce le arată Dumnezeu și aceasta îi ține mereu pe drumul împărătesc, pe care merg sub ocrotirea lui Dumnezeu.

Suflete, nu cauți tu niciodată să ieși dintr-o încurcătură prin înșelăciune sau altceva asemănător? Ține drept numai calea sfântă a adevărului și a integrității, și vei fi urmat cel mai bun drum. Viața ta să fie fără întorsături sau cotituri. Fii drept și fără teamă. Urmează pe Domnul Isus, fără a te gândi la urmări. Cine se folosește de minciună pentru a scăpa dintr-o mare nenorocire, ar putea să cadă într-un rău mai mare. Calea lui Dumnezeu e cea mai bună dintre toate. Mergeți pe ea, chiar când oamenii v-ar crede nebuni; astfel veți fi cu adevărat înțelepți.

Doamne, Te rog călăuzește pe slujitorii Tăi pe un drum sigur, din pricina vrăjmașilor lor.

ADEVĂRATA ÎNDELETNICIRE A INIMII

Puneți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți.

(1 Timotei 4.15)

Aici avem practic făgăduința că, împlinind cu atenție darurile noastre pentru lucrarea Domnului, vom face progrese văzute de toți. Nu vom fi folosiți printr-o citire în grabă a Cuvîntului lui Dumnezeu, ci numai printr-o adîncă meditație. În cunoașterea lui Dumnezeu nu vom crește prin marile număr fapte bune făcute cu nepăsare – numai pentru a fi făcute – cidîndu-ne pe noi înșine în totul la ceea ce facem. În fiecare muncă se găsește o răsplată; numai să nu fie făcută în grabă și de mîntuială, ci din toată inima.

Dacă ne împărțim pe noi înșine între Dumnezeu și Mamona, între Domnul Isus și noi înșine, nu vom avea propășire. Trebuie să ne dedăm în întregime lucrării sfinte, sau altfel vom fi niște leneși în lucrurile cerești, iar munca noastră nu va avea o răsplată. Sînt eu un slujitor al Mîntuitorului? Să fiu în întregime, fără a-mi cheltui puterea de muncă pentru lucruri pămîntești. De ce să mă amestec în politică sau distracții deșerte? Sînt creștin? Slujba pentru Domnul Isus să fie singura mea țintă. Să ne dedăm în totul lucrării pentru slava Domnului Isus, dacă dorim ca Biserica și lumea să simtă influența puternică dorită de Dumnezeu.

SĂ PRIMEȘTI ÎNȘTIINȚAREA

Pentru că ți s-a mișcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului, când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă și de blestem, și pentru că ți-ai sfișiat hainele și ai plîns înaintea Mea, și Eu am auzit – zice Domnul. (2 Împ. 22.19)

Mulți din cei care disprețuiesc înștiințarea, vor pieri; dar ferice de acela care ia seama la Cuvînt, și se cutremură. Așa a făcut Iosia și a fost scutit de jecdecățile rostite de Domnul împotriva lui Iuda, din pricina păcatelor sale. Dacă și inima ta s-a muiat și te-ai smerit, vei fi și tu scutit, și apărat în ziua cea rea. Dumnezeu face un semn, pune o pecete pe fruntea acelor care suspină și plîng din pricina păcatului veacului acesta. Îngerul distrugător a primit ordin să bage sabia în teacă pînă la punerea pecetei, pentru ca aleșii Lui să fie puși la adăpost. (Apoc. 7.1–3). El îi cunoaște. Sînt timpuri amenințătoare? Se vede necredincioșia înaintînd cu pași grăbiți, făcîndu-vă să vă temeți de o pedeapsă asupra unui popor care se adîncește în păcat? Poate că aveți dreptate. Ei bine, fîgăduința „că nu vor vedea ochii tăi toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia“ este și pentru tine. Dar voi vă găsiți într-o așteptare mai bună, mai mîngîietoare, a venirii Domnului Isus, și atunci zilele de întristare vor avea sfîrșit.

VIESPILE DOMNULUI

Voi trimite viespile bondărești și vor izgoni dinaintea ta pe Heviți, Cananiți și Hetiți. (Exod 23.28)

Nu vom căuta să adâncim ce erau aceste viespi bondărești; este deajuns să știm că era armata trimisă de Dumnezeu înaintea poporului Lui pentru a înțepa pe inamicii săi, făcându-i astfel mai ușoară cucerirea țării. Dumnezeu nostru alege felul Lui de a lupta pentru poporul Său, hărțuind pe dușmani înainte ca ei să înceapă lupta; adesea El folosește mijloace, la care cei pe care-i apără nu s-ar fi gândit niciodată. Sînt multe influențe misterioase care tulbură pe vrăjmașii lui Israel. În Apoc. 12/16 este scris: „Pământul a dat ajutor femeii“.

Să nu avem niciodată frică! Chiar astrele cerești pot să lupte – în cursa lor – împotriva vrăjmașilor sufletelor noastre. Uneori, cînd pornim la luptă, se poate să nu mai găsim pe inamici, căci: „Dumnezeu va lupta pentru voi și voi veți rămîne liniștiți“. Așa este scris. Bondarii lui Dumnezeu pot face mai mult decît armele voastre. Niciodată nu ne-am putea închipui, mijloacele folosite de Dumnezeu pentru a cîștiga o biruință. Să ascultăm deci de porunca lui Dumnezeu, de a merge la luptă, pentru cucerirea neamurilor pentru Domnul Isus. Vom vedea că Domnul a trecut înaintea noastră și a pregătit calea, iar acela care va merge pe urmele Sale, va recunoaște cu bucurie că „dreapta Sa și brațul sfințeniei Sale, i-au adus biruința“.

NICIODATĂ UITAȚI

Tu ești robul Meu, Israele! Nu te voi uita. (Isaia 44.21)

Domnul nostru nu poate uita pe robii Săi, așa încît să înceteze de a-i mai iubi. El nu i-a ales numai pentru un timp, ci pentru totdeauna. El știa ce vor ajunge, cînd i-a chemat în familia lui Dumnezeu. El șterge păcatele lor ca un nor, și desigur, El nu-i va izgoni pentru ele, odată ce le-a șters. Ar fi o hulă numai să gîndești un astfel de lucru.

De asemenea nu-i poate uita, pînă-ntr-afîta încît să nu se mai ocupe de ei. De ne-ar uita măcar o clipă, am fi duși laruină. De aceea ne spune: „Nu te voi uita“. Oamenii ne uită; chiar aceia cărorora le-am făcut bine, se întorc împotriva noastră. Noi nu putem ocupa un loc constant în inima omului; dar Dumnezeu nu uită pe adevărații Lui slujitori. El însuși se leagă cu noi, – nu pentru ceea ce am făcut noi, ci pentru ceea ce a făcut El pentru noi; am fost răscumpărați cu un preț prea mare, pentru a fi apoi uitați și lăsați la o parte. Domnul Isus vede în noi rodul muncii sufletului Său, și cum ar putea uita El, munca sufletului Său? Tatăl vede în noi, mireasa Fiului Său. Domnul Se gîndește mereu la noi. Și în această zi vom fi sub paza Lui. Oh! dacă am putea și noi să nu uităm niciodată pe Dumnezeu!

 UN ÎMPĂRAT, UN DOMN

Domnul va fi Împărat peste tot pământul; în ziua aceea Domnul va fi singurul Domn și Numele Său va fi singurul Nume.

(Zaharia 14.9)

Viitor binecuvîntat! Aici nu e visarea unei înflăcărări, ci mărturisirea neschimbatului Cuvînt. Domnul va fi cunoscut de toate popoarele și slăvita Sa putere va fi recunoscută de toate triburile pământului. Însă, cît sîntem de departe de acel timp! cine se pleacă în fața marelui Rege? Cîtă revoltă, împotrivire contra Lui! Și pe pământ, cîtă mulțime de domni și zei! Chiar printre creștinii de nume, cîte deosebiri de păreri despre Domnul Hristos și Evanghelie! Dar într-o zi nu va fi decît un singur Rege și un singur Domn. Oh! să strigăm în fiecare zi: „Vie Împărăția Ta!“ Să nu tot discutăm cînd va veni acel timp, de teamă să nu pierdem binefăcătoarea siguranță ca va fi așa. Pe cît de sigur ca Duhul Sfînt a vorbit prin proorocul, tot atît de sigur e și că tot pământul va fi plin de slava Sa. Domnul Isus n-a murit în zadar; nici Duhul lui Dumnezeu nu lucrează în zadar. Planul Tatălui nu va fi răsturnat. Acolo unde a biruit Satana, Domnul Isus va fi încununat cu slavă și Domnul atotputernic Își va stabili domnia. Să mergem deci la lucrul nostru zilnic și la serviciul nostru obișnuit, întăriți în această credință.

FĂRĂ TEAMĂ DE OAMENI

Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului și se vor teme de tine. (Deut. 28.10)

Deci, de ce să ne temem de ele? Am da dovadă de neîncredere mai mult decît de credință. Dumnezeu ne poate face atît de asemănători cu El, încît oamenii să fie siliți să recunoască lucrarea Lui în noi, că-I purtăm Numele pe drept și că sîntem într-adevăr ai Lui. Dacă am putea să căpătăm acest har pe care Domnul do-rește să-l răspîndească peste noi!

Fiți siguri că oamenii fără evlavie se tem de adevărații sfinți. La drept vorbind le este urît de ei, dar le este și teamă de ei. Haman tremura în fața lui Mardoheu chiar cînd îi punea la cale moartea (Estera 6). Și, de fapt, ura lor este rezultatul temerii pe care o au de ei, dar sînt prea mîndri pentru a o mărturisi. Să urmăm drumul adevărului și al dreptății, fără cel mai mic cutremur. Frica nu este partea oamenilor hotărîți, ci a acelor care se poartă rău și luptă împotriva lui Dumnezeu. Dacă în adevăr, Numele Domnului este chemat, pomenit cu smerenie, sîntem în siguranță. Un cetățean al Romei nu avea decît să spună: sînt Roman, pentru a avea drept la protecția legiunilor armatei marelui imperiu; cine este un copil al lui Dumnezeu, are ca pază atotputernicia Lui, care mai lesne ar lăsa cerul fără îngeri, decît să lase pe unul dintre sfinții Săi fără apărare. Puteți îndrăzni ca leul pentru adevăr, căci Dumnezeu e cu voi.

PĂSTRAȚI PÎNĂ LA SFIRȘITUL LUCRĂRII

În noaptea următoare, Domnul S-a arătat lui Pavel și i-a zis: „Îndrăznește, Pavele; căci după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și la Roma.

(Faptele 23.11)

Ești un martor al Domnului și te găsești în primejdie acum? În acest caz, adu-ți aminte că nu vei muri pînă nu-ți vei termina lucrarea. Dacă Domnul îți mai dă să fii mărturie pentru El, vei trăi pentru a o da. Cine poate sfărîma vasul pe care El vrea să-l mai folosească?

Și dacă nu mai are să-ți încredințeze vreun lucru, de ce să te temi la gîndul să te cheme la El, punîndu-te astfel la adăpost de vrăjmași? Treaba ta trebuie să fie de a sluji ca martor Domnului Isus, și nimeni și nimic nu te poate opri pînă nu e terminată. Ești părăsit de prieteni și trădat de aceia în care aveai încredere? Planul lui Dumnezeu nu va fi împiedicat ca să se împlinească. Domnul și se va arăta în noaptea ta de tristețe: „Trebuie să-mi mai fi martor“, îți va spune El. Ai curaj și bucură-te în Domnul.

Dacă această făgăduință nu este pentru acum, ar putea fi în curînd; însușește-ți-o! Amintește-ți să te rogi pentru misionari și aceia care sînt prizoniți, pentru ca Domnul să-i păzească pînă la terminarea lucrării lor pe pămînt.

LOCUL SUPREM AL BIBLIEI

Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nici o nenorocire. (Ps. 119.165)

Da, o adevărată dragoste pentru Cartea sfântă ne aduce multă pace, al cărei izvor este în Dumnezeu. Legea Sa să ajungă tovarășa obișnuită a vieții noastre; ea va aduce în inimile noastre o adâncă mîngîiere pe care nimic altceva nu ne-ar putea-o da. Dumnezeu lucrează prin acest cuvînt, ca un Mîngîietor a cărui binefăcătoare influență vine să liniștească frămîntările inimilor noastre.

Nimic nu poate fi o piatră de poticnire pentru acela în care locuiește Cuvîntul lui Dumnezeu. Crucea lui de fiecare zi, ajunge pentru el o plăcere; el este pregătit pentru cuptorul încercării, și zbuciumat nu se miră de el, nici nu este abătut. El nu este enervat ca acela care e în bogăție, nici zdrobit prin împotrivire; căci este deasupra împrejurărilor schimbătoare ale vieții din afară. Dacă Domnul îi trimite o mare încercare a credinței, care face pe altul să spună: „Aceasta e prea tare, cine o poate îndura?“, credinciosul o primește fără a murmura, pentru că greutățile care se pot naște în mintea sa sînt stăpînite de teama pe care o are el față de legea Dumnezeului său, care pentru el este autoritatea supremă, înaintea căreia se pleacă bucuros. Doamne, lucrează azi în noi această dragoste, această pace, această odihnă.

PRIVEȘTE SI VEI TRAI

Și Domnul spuse lui Moise: „Fă-ți un șarpe de aramă și pune-l într-o prăjină; și se va întâmpla, că oricine va fi mușcat și-l va privi, va fi vindecat. (Numeri 21.8)

Aceasta este o imagine admirabilă a Evangheliei. Domnul Isus, socotit în rîndul răufăcătorilor, este atîrnat pe cruce în fața noastră. O privire spre El ne va vindeca de îndată de mușcătura arzătoare a păcatului: „Oricine îl va privi, va fi vindecat“. Acela, care-și plînge cu amar păcatul, să ia seama la aceste cuvinte și le va găsi adevărate. Eu am făcut experiența: privind la Domnul Isus răstignit, am fost vindecat îndată. Și tu, suflete, dacă privești prin credință la El, vei trăi. Poate că-ți dai seama și tu de influența păcatului cu veninul lui și nu mai ai nădejde; dar, să știi bine că nu este decît o singură nădejde. Și acest leac este sigur: „Oricine va privi la El, va fi vindecat“.

Șarpele de aramă nu era înălțat ca să fie privit cu curiozitate de cei sănătoși; ci era hotărît pentru cei ce fuseseră mușcați. Domnul Isus, adevăratul Mîntuitor, a fost atîrnat pe lemn pentru adevărații vinovați. Dacă mușcătura șarpelui veninos a făcut din tine un bețiv, un hoț, un desfrînat sau un mincinos, o privire încrezătoare la acest Mîntuitor, te va vindeca de aceste vicii, și-ți va ajuta să trăiești în sfințenie și părtășie cu Dumnezeu. Privește numai și vei trăi.

PĂRTĂȘIE STRÎNSĂ

Niciunul nu va mai învăța pe aproapele său, zicînd: „Cunoaște, pe Domnul“, căci toți Îl vor cunoaște, de la mic la mare.

(Ieremia 31.34)

Noi putem să nu cunoaștem multe lucruri, dar Îl cunoaștem pe Domnul și aceasta e mare lucru. Cel mai neînsemnat credincios cunoaște pe Dumnezeu în Domnul Isus, poate că nu atîta cît ar dori să-L cunoască, dar în sfîrșit, Îl cunoaște în adevăr. Nu cunoaștem numai învățăturile Lui, ci Îl cunoaștem pe El. El este Tatăl și Prietenul nostru și sîntem personal în legătură cu El; putem zice: „Domnul meu și Dumnezeul meu“! Avînd legătură strînsă cu El, am petrecut multe zile prea fericite în sfîntă părtășie cu El. Noi nu sîntem străini pentru Dumnezeul nostru; și inima Lui este pentru noi.

Aceasta întrece orice ar fi putut natura să ne învețe. Nu carnea și sîngele ne-au descoperit pe Dumnezeu. Isus Hristos L-a făcut cunoscut pe Tatăl inimilor noastre. Dacă apoi Domnul ne-a făcut să-L cunoaștem pe El însuși, nu este acesta izvorul oricărei cunoștințe? A-L cunoaște pe Dumnezeu, aceasta este viața veșnică. Îndată ce intrăm în legătură cu Dumnezeu, avem dovada că sîntem născuți din nou. Oh, sufletul meu, bucură-te în această cunoaștere și dă slavă lui Dumnezeu în toate zilele vieții tale!

EL NU-ȘI MAI ADUCE AMINTE

Le voi ierta păcatele și nu-Mi voi mai aduce aminte de fărădelegile lor. (Evrei 8.12)

De îndată ce cunoaștem pe Domnul, primim iertarea păcatelor. Noi găsim în El pe Dumnezeuul harului, care șterge fărădelegile noastre. Oh! ce veselă descoperire!

Dar această făgăduință este într-adevăr Cuvînt al lui Dumnezeu? Nu-și va mai aduce aminte de păcatele noastre? Poate El oare să le uite? El ne spune că le va uita și El știe ce spune. El ne vede ca și cum n-am fi căzut niciodată în păcat. Marea ispășire a îndepărtat atît de mult păcatul, încît el nu mai există în mintea lui Dumnezeu. Credinciosul este primit acum în Domnul Isus Hristos, precum Adam era în starea lui de nevinovăție; ba mai mult încă, el îmbracă acum neprihănirea dumnezeiască, în timp ce haina lui Adam era omenească.

Marele nostru Dumnezeu nu-Și va mai aduce aminte de păcatele noastre, pentru a le pedepsi, și nu ne va iubi nici cu un atom mai puțin din cauza lor. Așa precum o datorie o dată plătită este ștearsă și incetează de a mai fi socotită ca datorie, tot așa Domnul privește ca șterse în întregime, fărădelegile noastre.

Deși avem remușcări și pîngem, pe drept cuvînt, că ne-am irosit viața în păcate, totuși să ne bucurăm că nu vor mai fi pomenite. Aceasta ne face să urîm păcatul. Iertarea prin har ne face să fim foarte precauți să nu-L mai supărăm pe Dumnezeu prin neascultarea noastră.

UN TRUP SCHIMBAT, CA AL LUI

Noi așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos, care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale. (Fil. 3.20–21)

Cînd sîntem frămîntați de dureri încît nu sîntem în stare să ne gîndim sau să ne rugăm, simțim starea de neputință a trupului nostru, iar cînd sîntem ispitiți prin poftetele carniei, ne dăm seama cît de vrednică de disprețuit este această fire pămîntească. Trupul nostru care ne smerește și, prin aceste porniri ale sale, ne face un mare serviciu. De ne-am smeri în adevăr, știind că trupurile noastre se înrudesesc cu ale animalelor și chiar ne leagă de țărîină. Dar Mîntuitorul nostru, Domnul Isus Hristos va schimba această stare de lucruri. El ne va face asemenea trupului slavei Sale, pe toți care credem în El. Sufletul nostru a fost deja transformat prin credință; așa și corpul nostru se va reînoi și se va potrivi sufletelor noastre transformate prin Duhul Sfînt. Cînd va avea loc această schimbare, nu putem ști, dar numai această nădjde ne poate susține, și întări în timpul zilelor de încercări și dureri din trup. Încă puțin timp și vom fi asemenea Domnului Isus; atunci nu va mai fi nici un fel de suferință: dureri, mădulare umflate, i-nimi șovăitoare. Bătrînul nu va mai fi o grămadă de infirmități, nici bolnavul un morman de carne în agonie. „Vom fi schimbați asemenea trupului Său slăvit!“ Inviere minunată, în așteptarea căreia, chiar trupul nostru de carne se poate odihni în siguranță.

ALEGEREA MEA ESTE ALEGEREA LUI

El ne alege moștenirea.

(Ps. 47.4)

Dacă am fi lăsați în mâinile dușmanilor noștri, partea care ne-ar lăsa-o ar fi fără îndoială foarte mizerabilă. Dar pentru noi care credem, Domnul este Acela care ne dă în stăpînire o moștenire care ne asigură locul nostru, prin înțelepciunea Sa infinită. Un gînd mai înalt ca al nostru nu pregătește destinul. Dumnezeu este Dătătorul tuturor lucrurilor și noi sîntem fericiți că este El; alegerea noastră este să-L lăsăm pe El s-aleagă pentru noi.

Dîndu-ne seama de propria noastră nebulie, preferăm să-L vedem conducîndu-ne și alegîndu-ne El destinul. Simțim mai multă siguranță lăsînd pe Domnul să conducă barca noastră, decît dacă am fi lăsați la propria noastră judecată. Și încredințăm bucuros durerile noastre prezente și necunoscutul viitorului, hotărîrii Tatălui nostru, Mîntuitorului nostru și Mîngîietorului nostru.

Suflete al meu, adu-ți azi dorințele la picioarele Domnului Isus. Și dacă ai fost încăpățînat și plin de voia ta personală, dornic să fii și să faci toate după propria ta minte, acum renunță la egoismul tău lipsit de judecată și lasă frînele în mâinile Domnului. Spune „El trebuie să aleagă“. Dacă alții discută despre suveranitatea Domnului și slăvesc libera voință a omului, tu să le răspunzi: „El va alege pentru mine“. Cea mai bună alegere a mea este să-L las pe El să aleagă. Eu aleg ce El a ales mai întîi.

... EL ÎMPLINEȘTE DORINȚELE

Celor neprihăniți, li se împlinește dorința. (Prov. 10.24)

Pentru că această dorința este o dorință dreaptă, după voia lui Dumnezeu, El le-o împlinește. Nu ar fi bine nici pentru om, nici pentru societate, ca o astfel de făgăduință să poată fi făcută celui nedrept. Să ținem poruncile Domnului și atunci El va lua în seamă dorințele noastre.

Dacă s-ar întâmpla ca cei neprihăniți să aiba dorințe nedrepte, ele nu le vor fi împlinite. Dar nu sînt acestea năzuințele lor adevărate, ci sînt simple rătăcirii și sînt fericiți să li se refuze împlinirea. Dorințele lor sfinte ajung la Domnul și El nu le va respinge.

Dacă ni se pare că cererile noastre sînt neluate în seamă, să ne lăsăm încurajați de făgăduința dată nouă azi și să cerem iar. Am primit un refuz hotărît? Să-I mulțumim, știind că El nu împlinește pentru noi ceea ce ne este dăunător.

Dar sînt lucruri pe care le putem cere cu îndrăzneală. Ceea ce trebuie să dorim înainte de toate, este să fim sfinți și în totul predați, să fim asemenea Domnului Hristos și gata pentru cer. Iată dorințele harului și nu ale firii noastre; atunci Dumnezeu nu va face nici o restricție dorințelor noastre, ci va face mai mult decît ce cerem sau gîndim noi. „Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima.“ (Ps. 37.4). Cere cu îndrăzneală și nu te teme.

TOATE ÎNDREPTATE SPRE SFINȚENIE

În ziua aceea, va sta scris pînă și pe zurgălăii cailor: „Sfinți Domnului. (Zaharia 14.20)

Fericită zi cînd totul va fi sfințit pentru Domnul și cînd chiar zurgălăii cailor vor răsuna sfințenie pentru Domnul. Această zi a sosit pentru mine; nu sînt la mine toate lucrurile sfințite pentru Dumnezeu? Nu este lucrul meu – munca mea – în totul pentru El? De azi înainte tot ce-mi aparține trebuie să fie ca al unui adevărat preot: îmbrăcămintea cuviincioasă, casa un templu, masa un altar, cuvintele o mireasmă.

Te rog, Domnul meu, nu lăsa în mine nimic necurat sau întinat. Fiind încredințat că aceasta se poate împlini, aștept ca Dumnezeu să-mi ajute să fiu așa Pentru că eu însumi sînt proprietatea Domnului Isus, Îl voi lăsa pe El să facă inventarul a tot ce am, căci totul Îi aparține; și-mi iau hotărîrea să i-o dovedesc, prin întrebuințarea acestor bunuri. Aș dori să-mi petrec zilele, de dimineața pînă seara, într-o sfințită rînduială, pentru ca clopoțeeii cailor mei să sune voios. Și de ce nu? Căci cine are mai mult drept la muzică, decît sfinții? Dar clopotele mele, cîntarea mea și însăși bucuria mea vor purta pecetea sfințeniei și vor vesti Numele prea fericitului Dumnezeu.

DUȘMANI DEVENIȚI PRIETENI

Cînd sînt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe dușmanii lui. (Prov. 16.7)

Trebuie să iau seama ca Domnul să poată încuviința căile mele. Chiar așa, voi avea vrăjmași, și poate cu atît mai mulți cu cît mă voi sili să fac ce este bine. Dar ce făgăduință! Dumnezeu Își va scoate lauda chiar din mînia omului, și o va potoli atîta de bine, încît nu mă va mai supăra!

El poate sili pe un vrăjmaș să nu-mi mai facă rău, chiar dacă ar fi hotărît să nu-mi dea pace. Așa a fost cînd Laban, urmărind pe Iacov, nu îndrăznea nici să-l atingă (Gen. 31.22). Sau El va potoli furia unui vrăjmaș, schimbînd-o în prietenie, cum s-a întîmplat cînd Esau a ieșit înaintea lui Iacov pentru a-l îmbrățișa frățește, atunci cînd el se temea că va fi lovit cu sabia, împreună cu familia lui. Domnul mai poate aduce la pocăință pe un împotrivor furios, făcînd din el un frate în Hristos și un tovarăș de lucru pentru El, cum a făcut cu Saul din Tars. Oh! să binevoiască El să lucreze așa, de cîte ori apare un duh de prigoană!

Ferice de omul ai cărui vrăjmași ajung ca lei pentru Daniel în groapa unde a fost aruncat: pașnici și țînîndu-i tovarășie. Cînd, în sfîrșit, va veni moartea, ultimul meu inamic, rog pe Domnul să mă găsească în pace; dar prima mea grijă să fie, să fiu plăcut Domnului. El să-mi dea credința și sfințenia, lucruri în care Cel Prea Înalt găsește plăcere.

EL NICIODATĂ NU VA LIPSI

Voi fi cu tine; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi deloc.

(Iosua 1.5)

Acest cuvânt către Iosua este citat în Noul Testament astfel: „El însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13.5).

Prea iubiților, avem înaintea noastră o viață de lupte; dar Domnul Oștirilor este cu noi. Avem noi oare de condus un popor numeros și nestatornic? Această făgăduință ne garantează toată înțelepciunea și prudența ce ne trebuiesc. Avem de luptat cu vrăjmași șireți, vicleni și puternici? Iată puterea, vitejia și izbînda. Sau avem de cucerit o moștenire mare? Avem zălogul biruinței în lupta noastră: Însuși Domnul este cu noi.

Ar fi un dezastru dacă El ne-ar lipsi; dar, cum aceasta nu e cu putință, șoapta îngrijorării va fi oprită, împiedicată de zăgazu credincioșiei dumnezeiești. În nici o împrejurare, Domnul nu ne va părăsi; orice ar veni, El va fi cu noi. Prietenii ne părăsesc, ajutorul lor este ca o ploaie repede și trecătoare de Aprilie; dar Dumnezeu este credincios, Domnul Isus este același în veac, iar Duhul Sfînt rămîne în noi.

Așa dar, inima mea, fii liniștită și încrezătoare! Dacă norii se adună, Domnul îi poate împrăștia. Dacă Dumnezeu nu mă poate lipsi de starea Lui de față, nici credința mea nu va slăbi; dacă El nu mă va părăsi, aș putea eu să-L părăsesc?

CEL MAI PRICEPUT CĂUTĂTOR

Iată-Mă voi îngriji Eu Insumi de oile Mele, și le voi cerceta.
(Ezechiel 34.11)

El face lucrul acesta cînd aleșii Săi sînt încă asemenea cu oile rătăcite, necunoscînd nici pe păstorul, nici staulul lor. Cu cîtă artă minunată știe El să le găsească! Domnul Isus folosește tot ațita măreață duioșie căutîndu-le, ca și mîntuindu-le. Chiar atunci cînd mulți din aceia pe care i-a atras Tatăl la El, se apropiaseră de porțile iadului, aproape să intre pe ele, Domnul în urmărirea Lui și căutarea Lui, sfîrșește prin a-i atinge prin harul Său. El ne-a găsit și pe noi; să avem deci nădejde în privința rugăciunilor noastre pentru cei pe care ni i-a pus pe inimă, căci El va ști să-i găsească și pe ei.

Domnul dublează stăruințele Sale, cînd vreuna din oile Sale a ieșit din turmă, nemai ținînd seamă de pășunile adevărului și ale sfințeniei. Ele pot cădea în greșeli grave, păcate dureroase sau într-o împietrire înșelătoare; dar Domnul a garantat Tatălui că nu le va lăsa să piară. În harul Său și cîrmuirea Sa, El le va urmări pînă-n țările depărtate, locuințele mizeriei, adîncimile întunerului sau în prăpastiile disperării, pentru a nu lăsa să piară nici una din acelea pe care I le-a dat Tatăl. Pentru El este o cinste de a căuta și mîntui întreaga turmă, fără nici o excepție. Cîț sprjin este această făgăduință, dacă la ora actuală, sînt silit să strig: „Sînt rătăcit ca o oaie pierdută“.

PRIN CREDINȚA, NU PRIN SIMȚIRE

Cel neprihănit va trăi prin credință.

(Romani 1.17)

„Nu voi muri, ci voi trăi!“ zice David. Eu cred în Domnul Dumnezeu și această credință îmi va da și păstra viața. Aș vrea să fiu dintre aceia a căror viață îi pune în numărul celor neprihăniți; dar chiar dac-aș fi desăvârșit, n-aș încerca niciodată să mă socotesc neprihănit prin propria mea îndreptățire, ci aș dori mai bine să mă agăț de lucrarea Domnului Isus, pentru a nu trăi decît prin credința în El și nimic altceva. Dacă aș fi în stare să-mi dau trupul să fie ars pentru Domnul, nu mă voi încrede în curajul meu, nici în credincioșia mea, ci aș trăi tot prin credință.

Este mult mai multă siguranță și fericire în a trăi prin credință, decît a trăi prin simțămintele sau prin faptele mele Rămînînd lipită de butuc, mlădița are o viață mai roditoare decît ar avea prin ea însăși, dacă i-ar fi cu puțință să trăiască despărțită de butuc, dar aceasta nu-i cu puțință. A trăi lipiți de Domnul Isus și luînd totul din El, este cel mai dulce lucru și – în același timp – cel mai sfînt. Și dacă cel mai neprihănit om nu poate trăi decît în acest fel, cu atît mai mult eu, care nu sînt decît un biet păcătos!

Doamne, eu cred; mă încred numai în Tine. Ce altceva pot face? A mă încrede în Tine este viața mea și mă voi lipi de Tine tot mereu, pînă la sfîrșit.

DUMNEZEU ÎNSUȘI RĂSPĂTEȘTE

Cine are milă de sărac, împrumută pe Dumnezeu și El îi va răsplăti binefacerea. (Prov. 19.17)

Să dăm săracului cu milă, – nu pentru a fi văzuți sau admirați, și încă mai puțin pentru a socoti că prin aceasta el ne este obligat. Să nu așteptăm nimic în schimb de la cel sărac, nici măcar recunoștință; dar să socotim ceea ce am făcut pentru el ca un împrumut făcut Domnului. El este Acela care și-a luat obligația – să nu cerem de la sărac – să așteptăm de la El plata. Ce cinste ne face Domnul, cînd Se coboară pînă acolo că Se împrumută de la noi! Și ce favorizat este negustorul în ale cărui registre este înregistrat Numele Domnului. Nu ar fi o rușine ca un astfel de debitor să nu aibă o coloană aparte, decît pentru o sumă neînsemnată? Să nu ne temem de a înscrie în această coloană o sumă cît mai mare. Să știm deci să ajutăm pe primul nevoiaș care vine la noi; cît despre răsplată, să nu ne mai gîndim, – n-avem garanția lui Dumnezeu? Lăudat să fie Numele Său, ea are mai multă valoare decît aurul și argintul. Și dacă sîntem în strîmtorare din cauza timpurilor grele, să spunem aceasta Domnului.

Poate că am fost cam aspru sau sgîrcit față de cel ce ne cerea? Vai! În acest caz, Domnul să ne ierte.

PUTEREA DE A FI RIDICAT

Domnul deschide ochii orbilor; Domnul îndreaptă pe cei încovoiați.
(Ps. 146.8)

Sînt eu abătut? Voi aduce înaintea Domnului acest cuvînt de har! Obiceiul Său, făgăduința și bucuria Sa este aceea de a îndrepta pe cei încovoiați. Sufăr ca urmare a simțămîntului păcatului meu și de abaterea minții mele? Iată, lucrarea, jertfa Domnului Isus este tocmai pentru a mă ridica și a-mi da odihna sufletului. Doamne, Te rog ridică-mă, pentru dragostea Numelui Tău!

Poate că am avut o pierdere crudă, sau ne aflăm în împrejurări excepțional de critice? Și acolo ne va ajuta Mîngîietorul. Ce har, că una din persoanele Sfintei Treimi este Mîngîietorul nostru! Să fim siguri că lucrarea Sa va fi bine făcută.

Mulți sînt atît de abătuți, încît doar Domnul Isus îi poate scăpa; El poate și va face aceasta. El poate să ne dea la toți sănătatea, nădejdea și fericirea, așa cum a făcut-o în încercările noastre trecute și a rămas același în bunătatea Lui. Noi putem fi triști și abătuți, dar vom fi ridicați atît de sus, încît aceia care ne disprețuiesc vor fi rușinați. Ce cinste pentru acela care va fi înălțat de Domnul! Face să fii abătut pînă la pămînt, pentru a face experiența puterii ridicării Sale.

NICI O TEAMĂ DE MOARTE

Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul: „Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.

(Apoc. 2.11)

Prin prima moarte trebuie să trecem, afară numai dacă El nu vine pentru răpire; așa că o putem aștepta în liniște și fără a ne teme, pentru că Domnul Isus a schimbat această vale, într-o cale care duce la slavă.

Ce este de temut este a doua moarte; despărțirea omului de Dumnezeu; iată adevărata moarte care distruge orice pace, bucurie, nădejde. Dacă a plecat Dumnezeu, totul a dispărut; și această moarte este mai rea decît încetarea vieții.

Dacă, prin harul lui Dumnezeu, noi luptăm pînă la sfîrșit și învingem în acest război slăvit, a doua moarte nu va putea pune pe noi mîna ei reze; nu vom avea teamă de moarte, nici de iad, căci ne așteaptă o cunună ce nu se veștejește: cununa vieții. Cîtă putere ne va da această nădejde! Pentru viața veșnică face să luptăm. Pentru a scăpa de paguba morții a doua, merită silințele unei vieți întregi.

Doamne, dă-ne această credință ca să învingem și Te rugăm să ne dai harul de a rămîne nevătămați de păcat și Satana, care caută să ne muște de călcîi!

CONDIȚIE DE BINECUVÎNTARE

Aduceți la casa vistieriei, toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvîntare.

(Maleahi 3.10)

Mulți citesc această făgăduință și-i doresc împlinirea, fără a lua seama la condiția pusă. Nu ne putem aștepta să vedem cerul deschizîndu-se pentru a avea parte de ea, afară numai dacă dăm Domnului și lucrării Lui, ceea ce le datorăm. Nu va fi lipsă de fonduri pentru lucrările sfinte, dacă toți aceia care poartă numele de creștini, ar plăti ceea ce trebuie.

Mulți din ei sînt săraci pentru că fură pe Dumnezeu. Multe Biserici nu sînt vizitate de Duhul Sfînt, pentru că ele lasă pe slujitorii lor să flămînzească. Dacă noi nu dăm slujitorului lui Dumnezeu hrana sa zilnică, să nu ne mirăm că primim din lucrul său hrană slabă pentru sufletele noastre. Cînd însărcinarea sa lîncezește, din lipsă de ajutoare și lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată din cauza lipsei de fonduri, cum putem nădăjdui să propășim duhovnicește?

Să vedem! Ce am dat eu pînă acum? Dacă am fost zgîrcit cu Dumnezeu și m-am tîrguit cu Domnul, Mîntuitorul meu, nu voi mai fi ca jertfind în trecut. Voi da zeciuielile mele Domnului, jertfind pentru lucrarea Sa și ajutînd pe sărac. Atunci voi simți puterea Sa, care mă va binecuvînta din plin.

CUM SĂ-ȚI CREȘTI COPIII

Cel neprihănit umblă în neprihănirea lui; fericite de copiii lui după el. (Prov. 20.7)

A ne preocupa de familia noastră, poate fi natural, dar vom face bine să îndreptăm această grijă și asupra caracterului nostru. Dacă noi mergem înaintea Domnului în neprihănire, vom face pentru copiii noștri mai mult decât dacă le-am dobândi o avere. Sfințenia vieții unui tată este cea mai frumoasă moștenire pentru copiii săi.

Cel neprihănit le lasă exemplul său care va fi cel mai bogat izvor de adevărată bună stare. Cîți copii nu recunosc succesul lor în viață, exemplului primit de la părinții lor!

Ei le lasă și reputația lor. Oamenii au despre noi o părere cu atît mai bună, pentru că sîntem fiii unui om în care se puteau încrede. Oh, dacă toți tinerii ar avea grijă să păstreze nepătat numele familiei lor.

Pe deasupra, le lasă rugăciunile sale și binecuvîntarea lui Dumnezeu, care li se împlinește. Dumnezeu va mîntui pe copiii noștri, chiar după moartea noastră.

Integritatea noastră poate să fie pentru Dumnezeu mijlocul de a mîntui pe fiii și fiicele noastre. Dacă ei văd în viața noastră realitatea credinței noastre, vor avea dorința să fie și ei mîntuiți. Doamne, împlinește, făgăduința Ta și pentru casa mea.

PURTARE PLINĂ DE BUNĂTATE

Și Domnul Dumnezeuul tău, te va binecuvînta. (Deut. 15.18)

Un stăpîn israelit trebuia să elibereze pe robul său, la timpul potrivit și, cînd acesta părăsea serviciul său, să-i dea un salariu potrivit pentru a se putea aranja. El trebuia să facă aceasta cu bună-tate și lărgime de inimă. Duhul acestei învățături, precum și întreaga lege a Domnului Hristos, ne învață să ne purtăm cu slujitorii noștri, la fel, cum se cuvine. Să ne amintim cum S-a purtat El cu noi și să ne dăm deama că și noi trebuie să ne purtăm cu răbdare față de ei. Cum putem noi să așteptăm binecuvîntare de la

Un stăpîn israelit trebuia să elibereze pe robul său, la timpul potrivit și, cînd acesta părăsea serviciul său, să-i dea un salariu potrivit pentru a se putea aranja. El trebuia să facă aceasta cu bună-tate și lărgime de inimă. Duhul acestei învățături, precum și întreaga lege a Domnului Hristos, ne învață să ne purtăm cu slujitorii noștri, la fel, cum se cuvine. Să ne amintim cum S-a purtat El cu noi și să ne dăm seama că și noi trebuie să ne purtăm cu răbdare față de ei. Cum putem noi să așteptăm binecuvîntare de la

DUMNEZEU ÎȘI VA TERMINA LUCRAREA

Domnul va sfîrși ce a început pentru mine.**(Ps. 138.8)**

Acela care a început, va și sfîrși lucrarea Sa în sufletul meu. Tot ce este cu privire la mine, Îl privește și pe Domnul. Tot ce va găsi El bun, fără a fi ajuns perfect, îl va supraveghea, îl va menține și îl va duce la bun sfîrșit. Iată mîngîierea noastră! Prin mine însumi, eu nu voi putea sfîrși lucrarea de har. Lipsurile mele de fiecare zi, îmi dovedesc aceasta îndeajuns și, dacă am rămas credincios pînă acum, aceasta se datorește numai faptului că Domnul m-a ținut. Dacă El m-ar părăsi numai o clipă, tot ceea ce am cîștigat ar fi pierdut și eu aș pieri. Dar Domnul va continua să mă binecuvinteze; El va desăvîrși credința mea, dragostea mea, caracterul meu, lucrul meu. Și El va face aceasta, pentru că a început această lucrare în mine. De la El îmi vine dorința pe care o am ca să mă desăvîrșesc și, într-o oarecare măsură, El a împlinit deja năzuințele mele. Niciodată El nu va lăsa o lucrare neterminată; aceasta n-ar fi spre slava Sa; El știe cum să împlinească planurile harului Său, și chiar dacă propria mea fire rea, lumea și diavolul se unesc împreună pentru a împiedica lucrarea Sa, eu nu mă îndoiesc de făgăduința Sa. „El va sfîrși ce a început pentru mine“ și eu Îl voi lăuda totdeauna.

Te rog, Doamne, fă să înflorească lucrarea Ta de har în mine și să înainteze astăzi!

EL NE ESTE PĂRTAȘ

Eu voi lucui în mijlocul lor, și voi umbla cu ei. Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu. (2 Cor. 6.16)

Aici se găsește reciprocitate de interese. Fiecare aparține celuilalt. Dumnezeu este partea poporului Său, și poporul ales este partea Dumnezeului său. Sfinții găsesc în El bunul lor de seamă, și El îi socotește ca o comoară a Sa. Ce izvor de mângâiere se găsește în aceasta pentru orice credincios!

La această reciprocitate de interese se adaugă o reciprocitate de sentimente. Dumnezeu va iubi totdeauna pe poporul Său, și ai Săi îl vor iubi.

Astăzi Dumnezeu va face totul pentru mine; și eu, ce voi face pentru El? Gîndurile mele ar trebui să zboare spre El în tot timpul, căci El Se gîndește la mine. Să nu mă mulțumesc numai admițînd că așa trebuie să fie.

Aceasta ne conduce apoi la o părtășie binecuvîntată. Dumnezeu locuiește în noi și noi locuim în El. El merge cu noi și noi mergem cu El. Neîncetat și peste tot avem însoțirea Sa. Fericită părtășie!

Deci să socotesc pe Domnul ca Dumnezeul meu, încrezîndu-mă în El și slujindu-L cum I se cuvine. Să-L iubesc, să-L cinstesc, să mă închin Lui în Duh și adevăr, ascultîndu-L în toate privințele. Iată dorința inimii mele! Cînd voi atinge acest ideal, voi găsi cerul.

Doamne, ajută-mă! Fii Dumnezeul meu, învățîndu-mă să Te cunosc ca Dumnezeul meu, pentru dragostea Domnului Isus.

UITĂ ȘI IARTĂ

Nu zice: „Ii voi întoarce eu răul!“ Nădăjduiește în Domnul, și El te va ajuta. (Prov. 20.22)

Nu te grăbi. Lasă să treacă mînia ta. Nu zice și nu face nimic pentru a te răzbuna (Rom. 12.17). Sigur că vei lucra cu nechibzuință, luînd bățul pentru a te răzbuna; și vei fi departe de a arăta astfel Duhul Domnului Isus. Este mai multă noblețe pentru tine să ierți și să treci cu vederea purtarea rea a aceluia care ți-a arătat-o. Dacă lași să se învenineze în tine amintirea unui rău primit, gîndindu-te să-l întorci, înseamnă a păstra în inima ta o rană deschisă, care atrage altele. Mai degrabă uită și iartă.

Dacă vei găsi cu cale că trebuie să faci ceva, căci altfel vei fi în pierdere, atunci urmează sfatul care-ți este dat aici: „Nădăjduiește în Domnul și El te va ajuta!“ Acest sfat nu te va costa nici un bănuț, și totuși înaintea Lui are mare valoare. Rămîi liniștit! Așteaptă pe Domnul și spune-i păsul tău! Deschide înaintea Domnului scrisoarea lui Rabșache (2 Împ. 19); numai aceasta va fi pentru inima ta tulburată, o ușurare. Nu ai fîgăduința: „El te va ajuta“? El va găsi mijlocul să o împlinească. Cum? Nici tu, nici eu nu putem ști, dar El o va face, fii sigur. Și dacă Domnul te va ajuta, aceasta-ți va da mai multă bucurie, ca urîtele certuri în care te-ai putea încurca, acoperindu-te cu rușine prin cearta cu vrăjmașul tău. Încetează de a fi întăritat și încredințează-ți soarta în mîinile Judecătorului tuturor.

RĂ SPLATA BIRUITORULUI

Celui ce va birui, îi voi da să mănînce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe ea va fi scris un nume pe care nu-l știe decit acela care-l primește. (Apoc. 2.17)

Inima mea, silește-te să stăruie în lupta sfîntă, căci mare e răsplata biruinței. Azi noi mîncăm din hrana cerească ce cade în tabăra noastră, din acea hrană, din pustie, care vine din cer și care nu lipsește niciodată pelerinului în drum spre Canaan. Dar în Domnul Isus, ne este păstrat un nivel mai înalt al vieții duhovnicești, precum și o hrană care ne este necunoscută încă. În vasul de aur așezat în chivot se găsea ascunsă o măsură de mană, care nu trebuia să se strice, chiar în timp de veacuri. Nimeni nu a văzut-o vreodată; ea era păstrată în chivotul legămîntului în Locul prea sfînt. Tot astfel viața credinciosului este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Vom ajunge în curînd acolo. Ieșind biruitori prin harul Domnului Isus, vom avea parte de bucatele Împăratului. Ne vom hrăni cu mana ascunsă, care e Domnul Isus. El este pentru noi totul, în toți ai Lui, oricare ar fi situația noastră. El este Cel ce ne va întări pentru luptă, care ne asigură biruința și El Însuși ne este răsplata.

Doamne, dă-mi această biruință!

PLIN DE CÎNTARE

Munții și dealurile vor răsuna de veselie înaintea voastră și toți copacii din cîmpie vor bate din palme. (Isaia 55.12)

Cînd păcatul ne este iertat, cea mai mare apăsare a noastră ia sfîrșit, făcînd loc celei mai adevărate dintre bucuriile noastre. Aceasta este fericirea pe care Domnul o răspîndește peste cei ce s-au împăcat cu El și ea se revarsă asupra naturii, umplînd-o de sunetele sale. Natura este ca o orgă din care inima reînviată poate scoate o armonie simțită, mișcătoare; cheia ei o cunoaște omul harului și nu are decît să o atingă pentru a face să răsune întregul univers într-un concert de laude. Munții și coastele cu mărețele lucruri ale naturii formează refrenul, iar copacii pădurilor și întreaga creațiune însuflețită formează melodia cîntecului. Cînd Cuvîntul lui Dumnezeu aduce roade în mijlocul nostru și sînt mîntuite suflete, atunci totul cîntă, și se bucură în jurul nostru. Cînd auzim mărturisirile celor născuți din nou, și experiențele credincioșilor mai înaintați, ne simțim atît de înviorați și de fericiți încît nu putem decît să lăudăm pe Domnul; și ni se pare că stîncile melodiile și colinele, pădurile și cîmpiile sînt influențate de melodiile noastre vesele și fac în jurul nostru o orchestră minunată. Doamne, doresc ca în această frumoasă zi de Mai, să mă unesc cu această cîntare universală și, asemenea unui canar, să cînt bunătățile Tale și slava Ta.

SECERIȘ SPIRITUAL

Acela care va semăna din Duhul, va secera din Duhul viața veșnică. (Galat. 6.8)

S-ar părea că semănatul să fie o operație pierdută, căci aceasta înseamnă a băga boabe bune în pământ pentru a nu le mai vedea. A semăna prin Duhul, de asemenea, pare a fi un vis; căci ne lepădăm de noi înșine și aparent nu câștigăm nimic în schimb. Dar dacă semănăm prin Duhul Sfânt silindu-ne să trăim pentru Dumnezeu, ascultându-L și avînd în vedere numai slava Sa, să fim siguri că nu vom lucra în zadar. Răsplata noastră va fi viața veșnică, și știm că această viață o avem de îndată ce învățăm să cunoaștem pe Dumnezeu, avînd părtășie cu El. Această viață curge ca un rîu, care înaintează lărgindu-se și adîncindu-se pînă ne duce în oceanul fericirii nesfîrșite, unde viața lui Dumnezeu ajunge a noastră pentru veșnicie.

Să nu semănăm azi în firea pămîntească, căci atunci vom secera putrezirea. Ci, cu o predare sfîntă a vieții noastre, să trăim căuțînd cinstea și alava Dumnezeului nostru sfînt, în ascultarea Duhului Său de har. Ce minunat seceriș este acela al vieții veșnice! Ce snopi de binecuvîntări nemărginite vom culege! Ce sărbătoare va fi acest seceriș! Doamne, fă-ne să fim astfel de secerători, din dragoste pentru Fiul Tău.

ASCULTÎND SEMNALUL DE LUPTĂ

Cînd vei auzi un vuiet de pași în vîrfurile duzilor, atunci să te grăbești, căci Domnul merge înaintea ta, ca să bată pe Filistenii.

(2 Samuel 5.24)

Pe calea noastră se găsesc semne ale lucrării lui Dumnezeu, care ar trebui să ne miște. Duhul lui Dumnezeu suflă încotro vrea și tu îi auzi sunetul. Atunci trebuie să fim cu ațit mai atenți. Să profităm de aceste împrejurări prețioase, folosindu-le. Noi avem de luptat contra Filistenilor în orice timp; dar cînd Însuși Domnul merge înaintea noastră, să ne arătăm și mai trezi.

Vîntul mișcă vîrfurile duzilor, și David cu oamenii săi au recunoscut acest sunet ca semnalul atacului și, în timp ce ei înaintau, Domnul Însuși lovea pe Filistenii. Oh, Domnul să ne dea azi prilejul de a vorbi aceluia care ne înconjoară. Cine știe dacă azi nu este o zi de vești bune, pentru mîntuirea vreunui suflet? Să ținem deschisă urecha pentru a asculta vuietul vîntului, și mintea noastră gata să se supună semnalului. Făgăduința Sa este că: „atunci Domnul va ieși înaintea noastră“. – Nu găsim aici o încurajare de a începe lupta? Și dacă Domnul merge înaintea noastră, nu vom rămînea pe loc.

BIRUINȚĂ PENTRU CEL CĂZUT

Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este lumina mea. (Mica 7.8)

Așa vorbește o persoană apăsată de necaz. Vrăjmașul nostru ne poate stinge lumina pentru un timp; dar pentru noi este o nădejde sigură, lângă Domnul; și dacă ne încredem în El, timpul nostru de apăsare și întuneric va fi de scurtă durată. Insultele vrăjmașului nostru nu sînt decît pentru un moment. Domnul va schimba în curînd batjocurile și rîsul lui în plîns, iar suspinele noastre în cîntări.

Și dacă pentru un timp, marele vrăjmaș al sufletului nostru este biruitor, cum a fost cu oameni mai buni decît noi, să ne îmbărbătăm totuși, căci în curînd vom birui. Ne vom ridica din abaterea noastră, căci Domnul ne va ridica. Nu vom rămîne în întuneric, cu toate că am avut de trecut pe acolo; căci Dumnezeuul nostru este izvorul luminii și El nu va întîrzia să facă să strălucească peste noi o zi strălucitoare. Să nu ne pierdem nădejdea și să nu ne îndoim. Încă o jumătate de învîrtitură de roată pe acest pămînt, și vom atinge vîrfurile izbăvirii. Vai de aceia care rîd acum, căci ei vor plînge cînd ținta lăudăroșiei lor va fi schimbată într-o rușine veșnică. Dar ferice de cei ce plîng și sînt batjocoriți pentru sfințenia vieții, căci ei vor primi o mîngîiere dumnezeiască.

DE CE SĂ RĂMÎI ÎN SCLAVIE

Domnul Dumnezeuul tău va aduce înapoi pe robii tăi și va avea milă de tine, te va strânge iarăși din mijlocul tuturor popoarelor la care te va împraștia El. (Deuter. 30.3)

Chiar și poporul lui Dumnezeu poate să se vîndă pentru a fi rob al păcatului. Acesta e un fruct amar, rod al unei rădăcini foarte amare. Ce sclavie este aceea a unui copil al lui Dumnezeu vîndut păcatului, în lanțurile lui Satan, lipsit de slobozenie, de puterea de rugăciune, de bucuria în Dumnezeuul său! Să luăm seama să nu cădem într-o astfel de robie; dar, dacă sîntem intrați în ea, să nu disperăm.

Nu putem rămîne prinși în sclavie pentru totdeauna. Prețul plătit de Domnul Isus pentru răscumpărarea noastră este prea mare pentru ca El să ne lase în mîinile vrăjmașului. Dar calea slobozeniei este: „Întoarce-te la Domnul Dumnezeuul tău“! Acolo unde am găsit pentru prima oară mîntuirea, o vom găsi și a doua oară: la picioarele crucii, mărturisindu-ne păcatul, vom găsi iertare și izbăvire. Apoi „să ascultăm de glasul Domnului Dumnezeuului nostru, din toată inima și din tot sufletul nostru, în tot ce ne poruncește“ și robia noastră va înceta.

Duhul abătut și întristarea sufletului se spulberă – de îndată ce părăsim idolii și plecăm smeriți înaintea Dumnezeuului cel viu. De ce să rămînem robi? Să ne luăm, fără întîrziere, dreptul de copii ai lui Dumnezeu, ieșind astfel din exil.

LEAC ÎMPOTRIVA INVIDIEI

Să neu-ți pizmuiască inima pe păcătoși, ci să aibă totdeauna de Domnul, căci este o răsplată, și nu ți se va tăia nădejdea.

(Prov. 23.17-18)

Cînd vedem că celor răi le merge bine, sîntem gata să-i pizmuim; cînd îi auzim bucurîndu-se, în timp ce inima noastră e tristă, credem că partea lor e mai bună. Dar acest gînd e nebunie și păcat. Dacă i-am cunoaște mai bine, și mai ales dacă ne-am aminti sfîrșitul lor, ne-ar fi mai degrabă milă de ei.

Leacul pentru această pornire, este sa rămînem neîncetat, zi de zi, în simțimîntul stării de față a lui Dumnezeu, adorîndu-L și păstrînd legătura cu El. Această stare va duce sufletul nostru în regiuni superioare, unde vom judeca mai limpede și dorințele noastre vor fi mai curate. Cu cît cerul va ocupa mai mult viața noastră, cu atît ne vom alipi mai puțin de lucrurile de pe pămînt. Teama de Dumnezeu ne va dezrădăcina invidia din suflet.

Vom da lovitura de moarte pornirilor noastre, privind sfîrșitul celui rău. Bogăția și slava sa nu sînt decît o arătare scurtă, trecătoare. Măreța sa aparența minunează un moment, apoi se stinge. Ce cîștig are el din înflorirea sa, cînd vine judecata să-l atingă? Dar omul lui Dumnezeu, din contră, are ca sfîrșit pacea și binecuvîntarea și nimeni nu-i poate răpi bucuria. Părăsește deci orice privire cu jînd și caută adevărata mulțumire sufletească.

SĂ NU MAI RĂMÎNĂ NIMIC RĂU

Nimic din ce a fost blestemat să fie nimicuit cu desăvîrșire, să nu se lipească de mîna ta, pentru ca Domnul să Se întoarcă, să te ierte și să te înmulțească, după cum a jurat părinților tăi.

(Deut. 13.17)

Israel trebuia să cucerească orașele păgîne și să distrugă toată prada, socotind tot ce a fost întinat prin idolatrie, ce blestemat și deci să fie nimicuit prin foc. Tot astfel trebuie ca creștinul să privească toate păcatele din el. Nu trebuie să lăsăm nimic rău să locuiască în noi. Este un război de moarte împotriva răului de orice natură ar fi, care ar întina sufletul, trupul sau duhul. Această părăsire a răului trebuie să o privim ca o roadă a harului lui Dumnezeu.

Cînd Dumnezeu face să nu mai avem nici o îngăduință pentru păcatele noastre, atunci El ne arată îndurarea Sa; și cînd ne mîniem împotriva răului, Dumnezeu încetează să fie mîniat pe noi. Cînd noi înmulțim silințele împotriva fărădelegii, înmulțeste și Dumnezeu binecuvîntările. Secretul pentru a crește în pace și bucurie în Domnul Hristos, este ascultarea de acest cuvînt: „Să nu rămîna nimic sortit pieirii în mîna ta“. Doamne, Te rog curățește-mă azi. Îndurarea, mila, propășirea și bucuria vor fi partea sigură a acelora care leapădă cu hotărîre și cu tărie păcatul.

HAR ȘI LA BĂTRÎNEȚE

Duceți-vă și voi în via Mea, și vă voi da ce va fi cu dreptul.

(Matei 20.4)

Da, chiar pentru persoanele în vîrstă și obosite este încă de lucru în via Domnului Hristos. Cu toate că am ajuns în ceasul al unsprezecelea, El dorește să ne mai folosească. Ce har! Desigur, orice bătrîn ar trebui să salte de bucurie la această chemare. Cînd oamenii sînt înaintați în vîrstă, nu-i ia nimeni pe garanție. Ei merg din loc în loc pentru a găsi de lucru, dar patronii dau din cap, la vederea părului lor alb; însă Domnul Isus primește pe bătrîni și le dă bună plată. Vedeți cîtă bunătate! Fă, Doamne, ca cei bătrîni să intre fără întîrziere în slujba Ta.

Dar, Dumnezeu va da oare vreo plată celor neputincioși prin bătrînețe? Nu vă îndoiiți de aceasta. El spune că va da ce va fi cu dreptul, dacă lucrează în via Lui. Veți primi aici harul, iar acolo sus, slava. Vă va da ajutor și mîngîiere în timpul de față, și odihnă în viitor; o putere care va ține în toate zilele și o viziune a slavei cînd va veni noaptea morții. Toate acestea, și le va da Domnul Isus, și care ai venit la El la bătrînețe, ca și celui care intră de tînăr în slujba Sa.

Voi mărturisi acest har oricărui suflet nepocăit, om sau femeie bătrînă, rugînd pe Domnul să-i binecuvinteze, pentru dragostea Domnului Isus; apoi voi fi cu luare aminte să-i descopăr, pentru a le face cunoscut vestea bună.

A TE ÎNCREDE ÎNSEAMNĂ A TE BUCURA

Da, inima noastră își găsește bucuria în El, căci avem încredere în Numele Lui cel sfânt. (Ps. 33.21)

Pe planta credinței crește floarea bucuriei inimii; ea nu înflorește chiar de la început, ci vine la timpul său. Să ne încredem în Domnul în orele noastre de tristețe și, în ziua hotărâtă, El va răspunde la încrederea noastră, dându-ne bucuria Lui, ca roadă a credinței noastre. Îndoiala dă naștere suferinței, dar încrederea aduce bucuria.

Siguranța exprimată de Psalmist este, în acevăr, o făgăduință în care, dacă ne încredem, ni se garantează împlinirea; deci, să ne-o însușim. Dacă nu ne bucurăm în această clipă, totuși ne vom bucura, tot atât de sigur cum Dumnezeu lui David este și Dumnezeu nostru.

Să ne gândim adânc la sfântul Nume al lui Dumnezeu, pentru ca să avem mai multă încredere și să ne bucurăm tot mai sigur. În firea Lui, El este sfânt, drept, milos, credincios și neschimbat. Un astfel de Dumnezeu nu este El vrednic de toată încrederea noastră? El este Atotputernic, Atotînțelept și totdeauna și peste tot de față. Nu ne putem oare lăsa în totul în voia Lui? Să ne hotărîm la aceasta chiar de acum și fără rezervă!

Iehova-Jireh va îngriji, Iehova-Șalom ne va trimite pacea, Iehova-Țidkenn ne va îndreptăți, Iehova- Sameh va fi pentru totdeauna aproape și cu Iehova-Nissi vom birui pe orice vrăjmaș. Cei ce cunosc Numele Tău, se vor încrede în Tine; și cei ce se încred în Tine, se vor bucura în Tine, Doamne.

TEMEREA NUMAI DE DUMNEZEU

Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?” (Evrei 13.6)

Pentru că Domnul nu ne va lăsa nici nu ne va părăsi, să fim mulțumiți cu partea noastră. Domnul este pentru noi: totdeauna vom avea un prieten, o comoară, un adăpost. Cu o astfel de siguranță, putem fi independenți față de oameni. Sub această înaltă protecție, nu vom fi niciodată ispitiți să ne plecăm înaintea semenilor noștri. Dumnezeu este ocrotirea noastră, deci putem ține capul sus.

Cine se teme de Dumnezeu, nu are de ce să se mai teamă. Să rămânem într-o sfântă teamă înaintea Lui și toate amenințările prigonitorilor nu vor avea mai multă influență asupra noastră ca șuierăturile vântului. În zilele noastre, omul nu mai poate face împotriva noastră ceea ce făcea în timpul când apostolul scria acest verset. Eșafodurile și roțile pe care erau chinuți creștinii, nu se mai folosesc azi, iar uriașul Papă nu mai poate arde pe eretici. Dacă ucenicii învățătorilor mincinoși folosesc batjocurile și disprețul, să nu ne mirăm, deoarece copiii acestei lumi nu le place sămînța cerească. Atunci ce este de făcut? Să suferim disprețul lumii, căci el nu poate distruge nici un mădular. Dumnezeu ne ajută să nu ne temem de nimic. Dacă lumea se înfurie, s-o lăsăm să-și facă plăcerea, dar să nu ne temem de ea.

AȘTEAPTĂ REZULTATUL FINAL

Peste Gad vor da iureș cete înarmate; dar și el va da iureș peste ele și le va urmări. (Geneza 49.19)

Mulți dintre noi au fost ca seminția lui Gad. Adversarii noștri au fost uneori foarte numeroși, s-au năpustit peste noi ca o armată. Da, și pentru moment ne-au biruit; și ei au fost prea încântați de victoria lor de moment. Astfel, ei au dovedit că prima parte a verșetului este reală și pentru noi care sîntem ai lui Hristos; ca și peste Gad, au dat iureș peste noi cete înarmate. Această înfrîngere este foarte dureroasă și am fi disperați, dacă prin credință nu am lua pentru noi binecuvîntarea făcută prin ultimele cuvinte ale lui Iacov: „dar și el va da iureș peste ele și le va urmări“. „Totul este bine, cînd se sfîrșește cu bine“, zice un proverb. Un război poate fi judecat nu după primul succes sau prima înfrîngere, ci după ce se petrece la sfîrșit. Domnul va da biruință adevărului și dreptății, în final. Și, așa cum spune Bunyan, aceasta înseamnă pentru totdeauna, căci nimic nu mai poate veni după final.

Ceea ce ne trebuie este stăruința plină de răbdare în a face bine, încrederea neclintită în slăvitul nostru Conducător. Domnul nostru Isus ar vrea să ne învețe arta Lui sfîntă de a-ți face fața ca o cremene, mergînd prin lucrare sau suferință, pînă ce vom putea spune: „S-a sfîrșit“. Aleluia, biruință! Noi credem această făgăduință: el le va urmări și în final le va birui.

SLUJITORUL RĂSPĂLĂTIT

Cine îngrijește de un smochin va mânca din rodul lui și cine îngrijește de stăpînul său va fi prețuit. (Prov. 27.18)

Domnul Isus este cel mai bun dintre stăpîni și este o cinste să fii primit să faci cel mai mic lucru pentru El. Slujirea pentru unii stăpîni seamănă cu sădirea unui pom sălbatic care nu dă decît roade amare; dar a sluji pe Domnul, este ca sădirea unui smochin care dă cele mai dulci smochine. Slujirea pentru El este o plăcere; cu timpul, cine slujește Lui, înaintează sigur; succesul în lucrare este binecuvîntare aici pe pămînt, iar răsplata pentru ea este slavă în cer.

Cele mai mari cinstiri le vom căpăta în viața viitoare, cînd smochinele vor fi coapte. Îngerii, care acum sînt slujitorii noștri, ne vor duce acolo, cînd lucrarea încredințată nouă va fi terminată. Cerul, unde se află Domnul Isus, va fi și casa noastră, fericirea noastră veșnică și Domnul Isus, însoțitorul nostru slăvit. Cine-și poate închipui tot ce-i cuprins în cuvintele: „Acela care slujește cu grijă Stăpînului său, va fi cinstit?”

Doamne, ajută-mă să-Ți slujesc, lăsînd la o parte orice dorință de a fi cinstit de alții, pînă nu mă vei cinsti Tu însuși. Duhul Tău cel sfînt să facă din mine un lucrător răbdător și un slujitor smerit.

ZIUA ESTE APROAPE

Îi voi da luceafărul de dimineată.**(Apoc. 2.28)**

Pînă să vină ziua risipirii întunericului, cîtă binecuvîntare găsim în Domnul Isus, „Luceafărul de dimineată“! Jurnalule au anunțat reparația stelei din Betleem. Și, luînd informații, s-a recunoscut că nu era vorba decît de „luceafărul de dimineată“; dar greșala nu era mare.

E mai bine să vedem pe Domnul Isus ca „Soarele neprihănirii“; dar cînd nu-L putem vedea astfel, să fie pentru noi ca steaua care vestește ziua și arată că lumina veșnică este aproape. Dacă azi nu sînt așa cum doresc să fiu, totuși văd pe Domnul Isus și aceasta î-mi dă încredințarea că într-o zi voi fi ca El. A vedea pe Domnul Isus prin credință, deja înseamnă pentru noi că în curînd Îl vom vedea în slava Sa și vom fi schimbați ca să fim asemenea cu El. Și dacă acuma n-am toată lumina și bucuria pe care le-aș dori, le voi avea în curînd; căci așa cum văd acum luceafărul de dimineată, tot așa de sigur voi vedea ziua. Luceafărul de dimineată nu apare cu mult înainte de a răsări soarele.

Suflete, ți-a dat Domnul luceafărul de dimineată? Păzești tu tare adevărul, harul, nădejdea și dragostea pe care le-ai primit de la El? Atunci, deja vezi arătarea slavei care se apropie; și Acela care te ajută să te ferești de rău, urmărind binele, ți-a dat astfel luceafărul de dimineată.

RĂNIREA FĂCUTĂ PENTRU VINDECARE

Veniți să ne întoarcem la Domnul? Căci El ne-a sfișiat, dar tot El ne va vindeca, El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilile.

(Osea 6.1)

Înainte de a vindeca, Domnul găsește cu cale să lovească. El face aceasta cu mâna sigură a chirurgului, condusă de dragostea inimii Sale părintești. Dar înainte de a bandaja, El lovește; fără aceasta ar fi o lucrare necompletă. Legea a fost dată înainte de Evanghelie; și Dumnezeu face să se nască în noi simțămîntul nevoii de a ne întoarce la El, înainte de a ne veni în ajutor. Ești tu zdrobit de lucrarea convingătoare a Duhului? Sau poate te găsești în duhul robiei care-ți insuflă frică? Acestea îți dau simțămîntul nevoiei ca rănilile inimii tale să fie legate și vindecate prin Evanghelie.

Nu desnădăjdui, sărmană inimă, ci vino la Domnul cu rănilile tale sîngerînde și gîndurile tale negre. Numai El te poate vindeca și în aceasta e toată bucuria Sa; lucrarea Lui este de a bandaja inimile zdrobite, rănite, și El singur are o îndemînare desăvîrșită și slăvită. Deci, nici o întîrziere! Dar, să ne întoarcem la Domnul Dumnezeu de care ne-am depărtat. Să-I spunem de rănilile noastre arzătoare și să-L rugăm să-Și termine lucrarea. Oare chirurgul face o tăietură ca apoi să-și lase pacientul să sîngereze pînă va muri? Și Tu, Domnul meu, ai putea să lași să se mărească suferința unui suflet și a unei sărmane inimi tulburate? Nu, Doamne, aceasta n-o vei face niciodată!

LOCURILE ÎNALTE ALE LUI DUMNEZEU

Îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu.**(Ps. 91.14)**

Oare către mine se adresează Domnul cu aceste cuvinte? Da, dacă cunosc Numele Său. Slăvit să fie Dumnezeu, că acest Nume nu-mi este străin; L-am încercat și L-am cunoscut, pentru aceasta mă încredințez Lui. Cunosc Numele Său ca acela al unui Dumnezeu care urăște păcatul, căci am aflat prin puterea convingătoare a Duhului Său, că nu se învoiește cu nici un rău. Dar, prin Domnul Isus Hristos, L-am mai cunoscut și ca Dumnezeuul iertării, căci El nu mai ține în seamă nici una din abaterile mele. Numele Său este credincios, și-L cunosc și în acest fel, cu toate că am multe greutăți.

Această cunoaștere este un dar al harului Lău, și pentru acest motiv Domnul ne dă un alt har, acela de a ne așeza la un adăpost înalt; avem deci har peste har. Observați că dacă vrem să urcăm tot mai sus, poziția poate fi periculoasă; dar dacă Domnul ne așează acolo, sîntem în siguranță. El poate face aceasta, dîndu-ne mult de lucru, reușită în serviciul nostru, conducerea unei lucrări. Si chiar dacă nu face aceasta, totuși ne poate așeza la un adăpost înalt, printr-o legătură mai strînsă cu El, printr-o recunoaștere mai clară a lăuntrului nostru, o sfințenie triumfătoare adăpost înalt, printr-o legătură mai strînsă cu El, printr-o recunoaștere mai clară a lăuntrului nostru, o sfințenie triumfătoare asupra oricărui rău, o bucurie deosebită a slavei viitoare. Cînd ne conduce Dumnezeu în aceste locuri înalte, Satana nu ne poate coborî de acolo. Să fie așa cu noi toți chiar de azi.

PRIMIM AȘA CUM DĂM

Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă. (Matei 5.7)

Este oare drept, că aceia care nu iartă să fie iertați și aceia care nu dau nimic săracilor să fie ajutați în nevoile lor? Dumnezeu ne va măsura cu propria noastră măsură: aceia care au fost stăpîni asupritori sau creditori nemiloși, vor vedea pe Domnul lucrînd sever cu ei. „Vei fi o judecată fără milă, față, de aceia care n-au avut milă.“

Să ne trezim de azi, dînd și iertînd; să învățăm să fim îndurători; să facem totul cu bunătate, dragoste și milă; să nu judecăm aspru purtarea oamenilor, căutînd ceartă cu ei, să nu așteptăm prea mult de la ei, ci să fim mulțumiți cu ce ne pot sluji. Vrem să avem parte de milă, îndurare? Să fim și noi miloși. Pentru a avea parte de fericire, să împlinim condiția. Nu este oare o datorie plăcută să fii bun? Nu găsim noi mai multă plăcere în bunătate decît în mînie, în lipsă de lărgime de inimă sau indignare? Ca să căpătăm îndurare este o binecuvîntare și răsplată. Numai harul putea face o astfel de făgăduință. Noi iertăm semenilor noștri numai o mică datorie, în timp ce Domnul ne iartă datoria tuturor păcatelor noastre.

NU SÎNTEM LIPSIȚI

Cei neprihăniți vor moșteni fericirea.**(Prov. 28.10)**

Cartea Proverbelor este o carte de făgăduințe. Și făgăduințele trebuiesc socotite ca proverbe pentru poporul lui Dumnezeu. Iată una vrednică să fie luată în seamă. Sîntem obișnuiți să gîndim despre bunurile noastre pămîntești că noi le cîștigăm, dar aici ni se spune că fericirea o moștenim.

Răutatea și viclenia vrăjmașilor noștri nu pot lucra nicidecum distrugerea noastră; ei vor cădea în groapa pe care au săpat-o. Moștenirea ne este în așa fel dată, încît noi nu vom putea fi lipsiți de ea, nici nu ne vom putea depărta de ea.

Dar ce anume stăpînim chiar de pe acum? Avem un cuget curățit prin sîngele scump al lui Isus. Avem dragostea lui Dumnezeu care rămîne neschimbată peste noi. Avem trecere înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, în orice timp am avea nevoie. Avem providența lui Dumnezeu care veghează peste noi, îngerii lui Dumnezeu ca să ne slujească și, mai pe sus de toate, Duhul lui Dumnezeu locuind în noi. De fapt, toate lucrurile sînt ale noastre. „Fie lucrurile de acum, fie lucrurile viitoare, toate sînt ale voastre.“ Isus este al nostru. Da, Sfînta Treime este unitate în noi. Deci să fim pe deplin mulțumiți, să nu ne văietăm, să nu avem un spirit limitat sau de robie, căci avem în stăpînire lucruri mărețe. Să ne hrănim cu Dumnezeu și să ne bucurăm în El toate zilele.

PIERDERI ÎNFRÎNTE

Vă voi răsplăti anii, pe care i-au mîncat lăcustele...

(Ioel 2.25)

Da, acești ani pierduți, după care suspinăm, ne vor fi înlocuiți prin harul Dumnezeuului nostru, cu ani mult îmbelșugați pentru slujba Sa, cu cît cei pierduți înainte de pocăința noastră, au fost o pagubă.

Lăcustele modei, reîntoarceri la firea noastră, starea de căldicei, toate aceste abateri le socotim ca o plagă grozavă, acum. Oh, dacă nu le-am fi lăsat să se abată peste noi! Dar Domnul, în bunătatea Lui, ne-a scăpat de ele și acum sîntem plini de rîvnă în slujba Sa. Slăvit să fie Numele Său!

Recoltele noastre de haruri duhovnicești sînt atît de bogate, încît sîntem mai mult decît răsplățiți pentru abaterile noastre din anii de neglijare a legăturii cu Mîntuitorul. Experiențele noastre personale triste, sînt schimbate în roade binecuvîntate și ne folosesc să înștiințăm și pe alții să se ferească de astfel de abateri. Trebuie să ajungem tot mai înrădăcinați în smerenie și afirmare copilărească de El; așa putem să recîștigăm timpul pierdut. Astfel printr-o minune a dragostei, anii în care devastatorul mîncase totul, ne sînt înapoiați. Nu-i în asta o mare favoare? Să credem și vom ajunge ca Petru, care, a devenit un om mai folositor, după ce și-a recunoscut slăbiciunea și greșala. Doamne, Te rugăm să ne ajuți Tu.

VOM PUTEA VORBI PENTRU DUMNEZEU

Dacă vei despărți ce este de preț de ce este fără preț, vei fi ca gura Mea. (Ieremia 15.19)

Sărmane Ieremia! Dar de ce să fie socotit sărman? Proorocul care pînge era un slujitor ales și cinstit de Dumnezeu, mai presus de mulți. Dar, pentru că el spunea adevărul, era disprețuit. Cuvîntul, atît de dulce pentru el, era amar pentru ascultătorii săi; îi era cerut să rămînă în credințioșia sa, pentru ca Domnul să continue a vorbi prin el, poporului. El trebuia să lucreze cu îndrăzneală și plin de adevăr cu oamenii din timpul său, pentru ca să despartă pe cei ce voiau să meargă cu Dumnezeu, ascultînd de poruncile Sale, de cei care se împotriveau. Domnul îl încuraja, făgăduindu-i că el va fi **gura Sa**.

Ce cinste! Nu dorește oare orice predicator și orice credincios să fie ca el? Să vorbească Însuși Dumnezeu prin noi! Ce minune! Cuvîntul nostru va fi sigur, adevărat, curat, puternic; el nu se va întoarce fără rod, ci va fi o bincuvîntare pentru cei care-l vor primi; iar aceia care-l vor respinge, vor face aceasta spre paguba lor. Această făgăduință să fie pentru tine și toți lucrătorii Domnului!

NU CUTEZĂM SĂ NE ÎNDOIM

Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma uşile de aramă şi voi rupe zăvoarele de fier. (Iesaia 45.2)

Această făgăduinţă e făcută lui Cyrus, dar e şi pentru orice adevărat slujitor al lui Dumnezeu. Înainte tot mereu şi calea ni se va lumina. Abaterile de la cale şi ocolirile ne vor fi oferite de şiretenia oamenilor şi vicleniile Satanei, fără ca noi să ne vedem siliţi să mergem pe ele, fiind căi lăturalnice. Uşile de aramă vor fi sfărâmate şi zăvoarele de fier care le ţintuiesc vor cădea în bucăţi. Nu vom avea nevoie, pentru a le răsturna, nici de frînghie, nici de topoare. Însuşi Domnul va face minuni şi lucruri neaşteptate se vor împlini pentru noi.

Să părăsim deci temerile noastre neîntemeiate, pentru a merge înainte cu hotărîre, pe cărarea datoriei. N-a spus oare Domnul: „Voi merge înaintea ta“? Să încetăm de a ne îndreptăţi şi să îndrăznim să ne avîntăm drept înainte. Este vorba de lucrarea Domnului; El ne va face în stare şi va îndepărta toate piedicile. Dacă El va sfărâma porţile de aramă, cine-L poate împiedica în împlinirea planului Său şi să stea împotriva hotărîrilor Sale? Ucenicii Domnului au la îndemînă mijloace nesfîrşite. Cu toate că drumul e închis pentru puterile omeneşti, el este liber în faţa credinţei. Cînd Însuşi Domnul declară că va lucra, cum ne putem îndoii de El?

PLOUĂ FĂRĂ NORI? NICIDECUM

Cînd se umplu norii de ploaie, o varsă pe pămînt. (Ecl. 11.3)

De ce să ne temem de norii care vin să întunece cerul nostru? Ei ne ascund soarele pentru o clipă, dar nu pot să-l stingă, și-l vom vedea lucind din nou, în curînd. Acești nori sînt încărcăți cu ploaie și, cu cît sînt mai negri, cu atît mai îmbelșugată va fi revărsarea care va cădea din ei. Cum am avea ploaie fără nori?

Încercările ne-au adus de fiecare dată binecuvîntări și ne vor aduce mereu. Deci ele sînt plăcuții vestitori aducători de haruri binefăcătoare. Domnul nostru ne poate adăpa cu necazuri, dar nu ne va îneca în mînia Sa. Scrisorile de dragoste ale Domnului nostru, ne sosesc adesea sub învelișuri negre. Carele Lui huruie, dar sînt pline de binecuvîntări. Toiagul Lui îmbobocește cu flori mirositoare și fructe delicioase. Să nu ne tulburăm cînd se întunecă cerul, ci să cîntăm, căci ploile din aprilie ne aduc florile din mai.

Doamne, norii sînt așternutul picioarelor Tale. În ziua întunecoasă, Tu ești lîngă noi. Cu dragoste Te privim și ne bucurăm. Credința vede norii descărcîndu-se și făcînd să reinverzească colinele și cîmpiile.

CÎNTECUL ÎNCREDERII

**Cînd umblu în mijlocul strîmtorării, Tu mă înviorezi, Îți întinzi
mîna spre mînia vrăjmașilor mei și dreapta Ta mă mîntuiește.**
(Ps. 138.7)

Dacă ni se pare înfiorător să trecem prin strîmtorare, totuși mer-
sul nostru e binecuvîntat, căci îl însoțește o făgăduință specială.
Și dacă avem o făgăduință sfîntă, ce poate realiza strîmtorarea?
Ce mă învață Domnul aici? Acest: „Tu mă înviorezi“, îmi spune
că atunci voi avea mai multă viață, putere și credință. Nu este
adevărat că deseori greutățile ne înviorează, așa cum face aerul
proaspăt cînd simțim că sîntem gata să leșinăm?

În fața furiei vrăjmașilor noștri și mai ales a Satanei, voi întinde
oare mîna pentru a-i lovi? Nu. Căci Domnul meu va folosi brațul
Său, mai puternic decît al meu, și mă va apăra împotriva lor, mai
bine decît aș putea o face eu. Domnul zice: „Răzbunarea este a
Mea“. El mă va scăpa prin puterea și înțelepciunea Sa. Ce mai
doresc?

Înima mea, spune-ți adesea această făgăduință, pînă ce o vei pu-
tea folosi ca un cîntec plin de încredere și mîngîiere în zilele tri-
ste. Roagă-te să te învioreze, și restul încredințează-l în mîinile
Domnului, care va împlini totul pentru binele tău.

TOTALA SPRIJINIRE PE DUMNEZEU

Căci El va izbăvi pe săracul care strigă, și pe nenorocitul care n-are ajutor. (Ps. 72.12)

Săracul strigă; de altfel, ce ar putea face? Strigătul lui este auzit de Dumnezeu; ce-i trebuie mai mult? Acela dintre cititori care este sărac, să strige la El; prin aceasta va arăta înțelepciune. Nu strigați la urchile prietenilor voștri, căci chiar dacă ar putea să vă ajute, ei vor face aceasta numai dacă Domnul le va pune pe inimă. Cel mai sigur este să mergeți direct la Dumnezeu, strigînd. Acela care aleargă drept spre țintă e cel mai bun alergător. Alergați la El și nu la alte mijloace.

„Vai!“ zici tu, „eu nu am nici prieteni, nici ajutor“. Cu afit mai bine; te poți baza pe Domnul de două ori – ca unul fără mijloace și fără ajutor. Pentru nevoia ta dublată, să faci o îndoită rugăciune. Chiar pentru nevoile trecătoare poți să aștepti toate de la Dumnezeu, căci El îngrijește de copiii Săi în toate privințele. Cît pentru nevoile spirituale, care sînt cele mai însemnate dintre toate, Domnul va auzi strigătul tău, te va izbăvi și te va ajuta.

Prietene sărac, încearcă-L pe Dumnezeul tău bogat. Tu, care ești fără ajutor, sprijinește-te pe ajutorul Lui. Știi că El nu m-a uitat niciodată pe mine și sînt sigur că nu te va uita nici pe tine. Vino ca un cerșetor și Dumnezeu nu va refuza să te ajute. Isus este Împarat și El nu te va lăsa să pieri.

UNUL SINGUR, MAJORITATE

Unul singur dintre voi urmărea o mie din ei, căci Domnul Dumnezeu vostru lupta pentru voi, cum v-a spus. (Iosua 23.10)

Pentru ce să numărăm persoanele? Un singur om este majoritatea, cînd este însoțit de Dumnezeu, chiar dacă de cealaltă parte ar fi o mie. S-ar putea ca ajutoarele noastre să fie prea numeroase, pentru ca Dumnezeu să poată lucra prin ele, cum a fost cazul lui Ghedeon, căruia îi crescuseră puterile micșorîndu-și numărul luptătorilor. Armatele lui Dumnezeu nu sînt niciodată prea mici. Cînd a voit să întemeieze o națiune, a chemat numai pe Avraam și l-a binecuvîntat. Pentru a învinge pe marea Faraon, nu s-a folosit decît de Moise și Aaron. Adesea, Dumnezeu s-a folosit de un singur om, mai bine decît de trupe instruite de ofițeri îndemînatici. Toți Israeliții la un loc au biruit oare atîta cît Samson? Saul, cu armatele sale, au lovit miile, lor, iar David, zecile lui de mii.

Domnul poate da inamicului mari succese, pentru a-l bate la sfîrșit. Dacă avem credință, avem pe Domnul de partea noastră; atunci ce ne poate face mulțimea oamenilor? Un cîine ciobănesc poate mîna înaintea lui o mare turmă. Dacă Domnul te-a trimis, frate, puterea Lui va împlini în tine planul Său. Incredete în această făgăduință și arată-te curajos.

COMOARA LUI DUMNEZEU

Domnul va deschide pentru tine comoara Sa. (Deut. 28.12)

Aceasta e zis cu privire la ploaie, pe care Domnul o va da în anotimpul său. Ploaia este emblema înprospătării cerești, pe care Dumnezeu e gata să o răspîndească peste poporul Său. Oh! trimite-ne, Doamne, o îmbelșugată ploaie!

Noi ne închipuim că această comoară nu poate fi deschisă decît printr-un mare prooroc ca Ilie. Dar nu este așa, căci această făgăduință este pentru toți credincioșii israeliți. Prieten credincios, Domnul va deschide pentru tine buna Sa comoară. Și tu poți să vezi cerul deschis și să iei partea ta, cu inima plină de credință, ba încă și pentru cei ce te înconjoară, cîte o bună parte. Cere ce vrei; dacă rămîi în Domnul Hristos și rămîn în tine cuvintele Sale, nimic nu-ți va fi refuzat.

Pînă acum, încă n-ai făcut cunoștință cu toate comorile Domnului tău; dar El ți le va descoperi. Desigur că tu nu cunoști încă plinătatea bucuriei legăturii Sale; dar El Își va descoperi dragostea, descoperindu-ți-Se astfel din plin. Numai El poate face acest lucru pentru tine. Dacă tu ascuți repede glasul Său, supunîndu-te voiei Sale, bogățiile slavei Lui sînt ale tale.

EL BINECUVÎNTEAZĂ LUCRURILE OBIȘNUITE

Voi să slujiți Domnului Dumnezeuului vostru, și El vă va binecuvînta pîinea și apele. (Exod. 23.25)

Ce făgăduință! A sluji Domnului înseamnă deja o mare mîngîiere; dar cîta cinste, cîte binecuvîntări se adaugă la ea cînd noi înșine sîntem cu totul predați Lui! Domnul Isus a luat pîinea și a binecuvîntat-o; și pîinea pe care noi o mîncăm este binecuvîntată. Domnul binecuvîntează apa pe care o bem, făcînd-o mai bună decît cele mai bune vinuri care înveselesc pe oameni; fiecare picătură din ea poartă o binecuvîntare. Binecuvîntarea dumnezeiască se revarsă peste omul lui Dumnezeu în toate lucrurile și rămîne cu el în tot timpul.

Și ce dacă am avea numai pîine și apă? Chiar și atunci, am avea pîine și apă binecuvîntate. Iar pîinea și apa nu ne vor lipsi. Și este deajuns să le avem, pentru ca Dumnezeu să la binecuvînteze. În Exod. 23.15 scrie: „Pîinea și apa ta nu-ți va lipsi“.

Cu Dumnezeu la masa noastră, noi nu numai că cerem binecuvîntarea, dar o și avem. Nu numai la altar, dar și la masă El ne binecuvîntează. El însuși slujește celor ce Îi slujesc bine. Această binecuvîntare a mesei noastre nu este o datorie, ci un har. În adevăr, este un întreit har: El ne acordă harul de a-I sluji, prin harul Său ne hrănește cu pîine și apoi, în harul Lui, El ne-o binecuvîntează.

AȘA CUM E VIAȚA - AȘA ȘI ROADELE

„Dacă aveți din belșug în voi aceste lucruri, ele nu vă vor lăsa nici leneși, nici neroditori.“
(2 Petru 1.8)

Dacă vrem să slujim Domnului printr-o viață rodnică, trebuie să avem unele lucruri sigure înăuntrul nostru; căci nimic nu poate ieși afară din noi, dacă nu a fost mai întâi înăuntrul nostru. Trebuie să începem prin credință, care este baza tuturor virtuților, apoi să ne silim să unim cu ea fapta, cunoștința înfrinarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați, iubirea de oameni. Toate aceste lucruri vor aduce în viața noastră ca roadă, o activitate folositoare; aceste lucruri sfinte trebuie să fie din belșug în noi, altfel vom fi sterpi. Fructul pomului trebuie să fie plin de suc, pentru a avea gust plăcut.

Am văzut oameni cu daruri duhovnicești bogate, fără însă să fi făcut vreun bine real pentru pocăința sufletelor. După cercetări serioase, ne-am dat seama că le lipsea unele haruri absolut trebuitoare pentru a ajunge la acest rezultat. Pentru a fi cu adevărat folositori, harurile sînt mai pe sus ca darurile. Cum e omul, așa și lucrul său; pentru a face mai bine, el trebuie să fie mai bun. Să fie acest verset un îndem pentru cei nerodnici, dar oricum și pentru mine însumi.

AMINTEȘTE LUI DUMNEZEU FĂGĂDUINȚA PE CARE EL A FĂCUT-O

„Și Tu ai zis: Eu voi îngriji ca să-ți meargă bine ...“

(Geneza 32.12)

Dumnezeul nostru este credincios, și nu-Și va retrage făgăduința, nici nu-Și va lăsa neîmplinite cuvintele, dar Lui Îi place ca ai Săi să-L roage și să-I amintească făgăduințele Lui. Acest fapt este pentru a le reînsufleți nădejdea și a le mări credința. Cuvîntul Său l-a dat pentru noi și nu pentru El. Planul Său este hotărît și nu are nevoie să I se aducă aminte ca să facă bine poporului Său. Făgăduința de față este pentru a ne îmbărbăta, a ne hotărî, a ne sprijini pe ea și a-I spune: „Tu ai zis“.

„Desigur că-ți voi face bine“, este miezul harului Domnului. El ne va face un bine real, trainic, nimic decît bine, și tot felul de bine, chiar acela de a ne face sfinți; așa că ne va trata ca pe niște sfinți atîta timp cît sîntem pe pămînt. În curînd ne va lua să fim cu Domnul Isus și cu toți aleșii Săi; nu este acesta supremul bine? Cu această făgăduință în inimile noastre, să nu ne fie frică de mînia lui Esau sau de a oricui altuia. Dacă Domnul ne face bine, cine va putea să ne facă rău?

PESCARII ÎL URMEAZĂ

Isus le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.“ (Marcu 1.17)

Numai venind după Isus putem împlini dorința inimii noastre și putem fi într-adevăr folositori seminilor noștri. Cît de mare nevoie este să fim pescari care izbîndesc prin Isus! Ne-am jertfi și viața ca să cîștigăm suflete. Dar sîntem ispitiți să încercăm metode pe care Isus niciodată nu le-ar fi încercat. Trebuie oare să cedăm sugestiilor vrăjmașului? Dacă am face așa, am putea împrósca apa, dar niciodată n-am prinde pește. Trebuie să urmăm pe Isus, dacă vrem să reușim. Metodele senzaționale, spectacolele, amuzamentele – sînt acestea lucruri care merg după Isus? Ne-am putea închipui pe Domnul Isus însuflețind o adunare prin astfel de mijloace, care acum sînt atît de folosite? Care este rezultatul unor astfel de metode? Rezultatul ne este deloc acela pe care Isus îl va lua în seamă în marea zi din urmă.

Noi trebuie să tindem ca predica noastră să fie așa cum a fost și a Stăpînului nostru, căci în felul acesta sînt mîntuite sufletele. Trebuie să predicăm învățătura Domnului nostru și să vestim o evanghelie deplină și gratuită; căci aceasta este plasa în care se prind sufletele. Trebuie să predicăm cu blîndețea, îndrăzneala și dragostea Lui; căci acesta este secretul succesului cu inimile omenești. Trebuie să lucrăm cu ungera divină, depinzînd în totul de Duhul Sfînt. Astfel, mergînd după Isus și nu luînd-o înaintea Lui, nici alături de El, noi vom fi pescari de oameni.

SFÎNTĂ PRIVIRE DINCOLO DE PREZENT

„...vă spun că de acum încolo, veți vedea pe Fiul Omului șezînd la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului.“

(Matei 26.64)

Doame Isuse, cum Te-au înjosit prigonitorii Tăi, Te-au socotit ca un criminal! Totuși ochii credinței se pot adînci – dincolo de umilirea prezentă – în slava viitoare. Cîte lucruri spui Tu în cuvintele „de acum încolo“! Aș dori, Domnul meu, să fiu ca Tine în această sfîntă pătrundere în viitor și, în sărăcie, necaz, boală sau dispreț, să pot spune: „De acum încolo“ sau „totuși“. În locul rușinii, Tu ai acuma slava; în locul slăbiciunii, ai puterea; în locul disprețului, ai adorarea.

Crucea Ta n-a pătat strălucirea și frumusețea cununii Tale. Spinii n-au făcut să se piardă nimic din frumusețea feții Tale. Din contră, Tu ești mai slăvit și cinstit, tocmai din pricina suferințelor Tale.

De aceea, Te rog, fă-mă să uit necazurile de acum, pentru a mă gîndi la starea viitoare; dă-mi dragostea și răbdarea pe care le aveai Tu, pentru ca, atunci cînd voi fi disprețuit din pricina Numelui Tău, să nu mă clatin, ci să mă gîndesc mai mult la cuvintele „de acum încolo“, și mai puțin la ziua de azi. În curînd voi fi cu Tine pentru a privi slava Ta. Deci n-am de ce să mă rușinez, ci spun în cea mai lăuntrică parte a sufletului meu: „Cu toate acestea – de acum încolo“.

ÎNDRĂZNIȚI

„În lume veți avea neazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.“
(Ioan 16.33)

Cuvîntul Mîntuitorului este adevărat și în privința neazurilor. Am și eu parte la ele? Fără îndoială. Cum m-aș simți ca la mine acasă, atîta timp cît mă aflu în țară străină, cum să fiu bucuros în exil sau comod în pustie? Pe pămînt nu-i locul meu de odihnă. Acesta este locul unde se găsește cuptorul, forja și ciocanul.

Dar observ că El îmi spune să am curaj, să îndrăznesc. Vai! mai degrabă eu mă simt abătut. Duhul îmi este copleșit, de îndată ce sînt tare încercat; dar am pagubă dacă cedez acestui simțămînt. Domnul mă invită să îndrăznesc și nu mă voi mai lăsa abătut.

Și prin ce îmi dă El îndrăzneală? Prin propria Sa biruință. El zice: „Eu am biruit lumea“. Luptele Lui au fost mult mai aspre decît ale mele. Eu încă nu m-am împotrivit pînă la sînge. Deci, de ce să-mi pierd nădejdea că voi birui? Privește, suflete al meu, vrăjmașul a fost deja biruit odată; iar eu am de luptat împotriva unui dușman învins. Și tu, lume, Domnul Isus te-a biruit deja; și, prin harul Său, te va mai birui și în mine. De aceea voi îndrăzni și voi cînta un imn de laudă Mîntuitorului meu biruitor.

DUMNEZEU ÎȘI ÎMPLINEȘTE FĂGĂDUINȚA

„Aruncă-ți pîinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși.“
(Ecl. 11.1)

Niciodată să nu așteptăm să fim răsplătiți numai decît pentru binele pe care-l facem și nici să fim binevoitori numai față de persoanele care par gata să ne întoarcă acest bine. Egipteanul aruncă sămînța în apele Nilului, fără nici o grijă, ca și cînd ar fi aruncat-o pe pămîntul roditor de pe malul apei. Pentru ce? Pentru că în curînd apele scad și sămînța de orez sau de grîu pătrunde în pămîntul fertil pentru ca, pușin mai tîrziu, să dea un rod bogat. Să fim gata să facem binele oricînd și celui nerecunoscător și celui rău. Să sfătuim și pe cel nepăsător și pe cel încăpățînat. Vor veni apele peste acest pămînt uscat și-l vor schimba în pămînt roditor. Lucrul nostru făcut în Numele Domnului, va fi întotdeauna plin de rod.

Treaba noastră este să aruncăm pîinea pe ape, iar a lui Dumnezeu este împlinirea făgăduinței „o vei găsi iarăși“. Niciodată El nu-Și va călca cuvîntul. Orice mărturisire făcută despre El, își va avea rodul ei. Poate nu imediat; dar într-o zi sau alta, vom culege ceea ce am semănat. Numai să așteptăm cu răbdare, căci acesta este scopul pentru care Domnul zice: „după multă vreme“. În multe cazuri zilele de așteptare pot deveni luni sau ani, dar făgăduința Domnului rămîne neschimbată.

ELIBERARE IMEDIATĂ

„Ci fi voi sfărîma jugul acum de pe tine, și-ți voi rupe legăturile.“
(Naum 1.13)

Asirienii au putut să țină sub apăsare, o vreme oarecare, pe poporul lui Dumnezeu, dar pîna la urmă puterea lor trebuia zdrobită. Tot astfel, unele inimi pot fi ținute sub robia lui Satan și chinuite cumplit sub stăpînirea lui. Dar Domnul le trimite această făgăduință: „Voi sfărîma jugul acum de pe tine, și-ți voi rupe legăturile“.

Fii atent! Domnul îți făgăduiește o izbăvire imediată. „Acum“, zice El, „voi sfărîma jugul de pe tine“. „Crede că vei fi izbăvit de îndată și Domnul va face această lucrare chiar în clipa cînd ai crezut“. Dacă El a zis „acum“, nimeni n-are voie să zică „mai tîrziu“.

Această izbăvire dată este desăvîrșită, căci jugul nu va fi doar înlăturat, ci sfărîmat; legăturile nu vor fi numai slăbite, ci rupte. Această desfășurare a puterii cerești ne asigură că vrăjmașul nu va mai apărea. Jugul său e sfărîmat. Nu vom mai fi încovoiați pîna la pămînt sub greutatea lui. „Dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.“ Vino, Doamne Isuse, și slobozește pe cei căzuți în robie, după făgăduința Ta.

PICIOARELE ÎNTĂRITE

„Dumnezeu este tăria mea, El îmi va face picioarele ca ale cerboaiței și mă va face să merg pe locurile stîncoase.“

(Hab. 3.19)

Încrederea pe care omul lui Dumnezeu o arată aici este tot una cu o făgăduință, căci ceea ce a primit credința este o realitate care intră în planul lui Dumnezeu. Proorocul a trebuit să treacă prin încercările aspre ale lipsei și ale foamei, dar a trecut biruitor prin ele, pentru că Dumnezeu l-a sprijinit, El Însuși a fost tăria lui. Priviți! *Dumnezeu Cel Atotputernic este tăria noastră! Cît de minunat!*

Apoi Dumnezeu i-a întărit picioarele. Cerboaițele sar pe deasupra colțurilor de stîncă și a gropilor, fără să-și piardă echilibrul. Tot așa și Domnul nostru ne îngăduie să înaintăm pe cărările întortochiate ale vieții acesteia, fără să ne poticnim. El va întări picioarele noastre în așa fel că vom trece cu ușurință prin locuri pe unde, fără Dumnezeu, am fi nimiciți cu siguranță. Într-una din zile von fi chemați chiar pe locurile cele mai înalte. Chiar acolo ne vom urca, pe muntele lui Dumnezeu, pe locurile înalte unde totul este numai strălucire. Ce picioare sînt picioarele credinței, cu care, urmărind zorile dimineții, ne vom urca pe muntele cel sfînt al Domnului!

DEOSEBIT DE PREȚIOȘI

„Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu.“

(Maleahi 3.17)

Va veni o zi cînd pietrele prețioase din coroana Marelui Împărat vor fi numărate și se va face un inventar de tot ceea ce I-a fost dat de Dumnezeu. Suflete al meu, vrei să fii din numărul acestor pietre prețioase ale lui Isus? Dacă tu Îl prețuiești și El te prețuiește; și vei fi al Lui „în ziua aceea“, dacă El „azi“ e al tău.

În zilele proorocului Maleahi, aleșii Domnului aveau obiceiul să vorbească unul către altul, în așa fel că Însuși Dumnezeu îi asculta cu plăcere și chiar nota în cartea aducerilor aminte, vorbirea lor. Fiindcă Domnului Îi plăceau cuvintele lor, îi plăcea de asemenea și de ei. Ia gîndește-te, suflete al meu: Dacă Domnul Isus ar asculta vorbirea mea, aș fi eu pe placul Său? Cuvintele rostite de mine sînt pentru zidirea fratilor mei? Ce cinste va fi pentru noi, sărmane făpturi, să fim recunoscuți de către Domnul ca fiind pietrele prețioase ale cununii Sale! Această cinste o au toți sfinții. Domnul Isus nu spune numai: „Ei sînt ai Mei“, ci și „Ei vor fi ai Mei“. El ne-a răscumpărat, ne-a căutat, ne-a adus acasă și atît de mult a lucrat în noi încît să ne facă de preț pentru El.

ESTE ACEASTA O DEOSEBIRE?

„Dar dintre toți copiii lui Israel, de la oameni pînă la dobitoace, nici măcar un cîine nu va chelălăi cu limba lui, ca să știți ce deosebire face Domnul între Egipteni și Israel.“

(Exod 11.7)

Cum adică Dumnezeu ar avea putere asupra limbii unui cîine și l-ar putea opri să latre? Cu siguranță că da. El poate să împiedice pe un cîine de-al Egiptenilor să facă vreun rău unui mieluşel din turma lui Israel. Dumnezeu încleștează gura cîinilor ca și a oamenilor care sînt ca ei și chiar pe a cerberului de la poarta infernului. Să înaintăm deci fără teamă.

Dacă îi va lăsa totuși să-și miște limba, El poate să le închidă fălcile. Ei vor putea să chelălăiască oricît de mult, dar nu vor putea să sfîșie cu colții. Ce minunat este cînd stai liniștit sau treci prin mijlocul vrăjmașilor pe care Domnul i-a silit să te lase în pace! Ca și Daniel în groapa leilor, să nu ne fie teamă că vom fi sfîșiați de colții lor.

Doamne, fă ca azi să văd împlinită această făgăduință a Ta! Dacă vreun cîine se va da la mine, îi voi spune lui Dumnezeu: Doamne, cîinele ăsta n-ascultă de glasul meu, dar poruncește-i Tu să se gudure la picioarele mele. Ocrotește-mă și dă-mi pacea ca să pot vedea deosebirea pe care o faci Tu între copilul Tău și între acela care nu se teme de Tine.

EL TOTDEAUNA MĂ ASCULTĂ

„Domnul îmi ascultă cererile și Domnul îmi primește rugăciunea.“
(Ps. 6.9)

Eu am făcut această experiență și m-am încredințat că Dumnezeu este adevărul. El a răspuns în deosebite feluri minunate, robilor Săi, în toate timpurile. Și astăzi El ascultă cererea mea și nu-Și va închide urechea la rugăciunea mea. Slăvit să fie El!

Iată pentru ce iau ca pentru mine, făgăduința care țîșnește din inima psalmistului și mi-o însușesc. „Domnul îmi primește rugăciunea.“ El o va primi, Se va gândi la ea și îmi va răspunde în felul și la timpul pe care înțelepciunea Sa plină de dragoste îl știe că este cel mai potrivit. Eu iau petiția mea în mână, o duc înaintea marelui Împărat, El mă primește în audiență și cu toată dragostea îmi primește cererea. Vrăjmașii mei nu mă ascultă, dar Domnul mă ascultă. Ei rîd de rugăciunile mele pline de lacrimi, dar Domnul meu nu face așa; urechea și inima Lui sînt gata să-mi primească rugăciunea.

Ce primire pentru un biet păcătos ca mine! Noi primim pe Isus și Dumnezeu ne primește pe noi și rugăciunile noastre, pentru dragostea Fiului Său. Bindecuvîntat să fie Sfîntul Său Nume care ne ascultă cererile noastre în așa fel că ele pătrund slobode pînă dincolo de porțile de aur. Mîntuitorule, care iei aminte la cererile mele, învață-mă să mă rog!

CEL MAI SIGUR LOC

„Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.“ (Ioan 10.28)

Noi credem în siguranța veșnică a celor sfinți. Întâi, pentru că ei sînt ai lui Hristos și El niciodată nu Își va părăsi oile pe care Și le-a cumpărat cu sîngele Său și le-a primit de la Tatăl Său.

Apoi, pentru că El este Cel ce dă viața veșnică și, dacă ea este veșnică, și siguranța lor este veșnică și ei nu pot sfîrși în iad, ci în cer, la Dumnezeu. Dacă viața spirituală s-ar putea stinge, desigur că ea n-ar mai fi viață veșnică, ci viață vremelnică. Dar Domnul vorbește despre viața veșnică și aceasta de fapt exclude posibilitatea ca ea să aibă un sfîrșit.

Observați apoi că Domnul în mod expres spune: „în veac nu vor pieri“. Atîta timp cît cuvintele au un înțeles, aceste cuvinte ale Domnului Isus îi asigură pe cei credincioși că nu vor pieri. Cea mai încăpățînată necredință nu poate forța înțelesul acestei afirmații a Domnului.

Apoi, pentru a nu lăsa vreo îndoială, El declară că cei ai Săi sînt în mâna Sa, din care nici un vrăjmaș nu-i va putea smulge. Desigur, acesta este un lucru care nu este cu putință nici căpeteniei iadului. Sîntem în cea mai mare siguranță, fiind în mâna unui Mîntuitor atotputernic.

Partea noastră este să dăm la o parte orice teamă firească și orice încredere în noi înșine, și să rămînem plini de pace, ascunși în mâna Răscumpărătorului nostru.

ÎNȚELEPCIUNE CELOR CE O CER

„Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mînă largă și fără muștrare, și ea îi va fi dată.“

(Iacov. 1.5)

„Dacă vreunuia îi lipsește înțelepciunea!“ De fapt, pentru mine nici nu mai este „dacă“, sînt sigur că îmi lipsește. Ce știu eu? Cum pot eu să-mi călăuzesc pașii? Cum aș putea eu să călăuzesc și pe alții? Doamne, eu sînt numai nebulie și n-am nici o înțelepciune.

Dar Tu zici: „S-o ceară de la Dumnezeu“ și iată că eu o cer. Aici, la picioarele Tale, Te rog să mă urmărești cu dumnezeiasca Ta înțelepciune în viltoarea grijilor zilnice și mai ales a zilei de azi. Căci mărturisesc că, dacă Tu nu m-ai păzi de rătăcire, eu aș lucra ca un nebun, chiar în lucrurile cele mai ușoare. Tu îmi făgăduiești aici o învățătură luminoasă și n-am nevoie nici de învățător, nici de meditator ca să mi-o însușesc. O dai cu mînă largă, fără plată, chiar unui nebun lipsit de înțelepciune. Îți mulțumesc pentru această făgăduință adevărată: „și ea îi va fi dată“. Iată că eu o primesc. Nici un înțelept al acestei lumi nu va putea pricepe înțelepciunea ascunsă pe care Tu o dai copilului Tău.

UN NUME VREDNIC DE TOATĂ ÎNCREDEREA

„Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului.“ (Tefania 3.12)

Cînd credința dispare din mijlocul acelor care trăiesc în belșug, ea își găsește adăpost printre săracii lumii acesteia, bogați în credință. În ei Domnul găsește o rămășiță credincioasă. Fac și eu parte din această rămășiță?

bogați în credință. În ei Domnul găsește o rămășiță credincioasă. Fac și eu parte din această rămășiță?

Ei se încred în Domnul pentru că sînt lipsiți și smeriți. Cine n-are nici un ban, încearcă să se împrumute dacă cineva îl ia pe garanție. Omul care-și dă seama că numele său nu prezintă destulă garanție, caută sprinjin la alt nume. Ori cel mai bun nume este al lui Dumnezeu. El va avea întotdeauna un popor care-și va pune încrederea în El, pentru că este mic și smerit. Existența lui în sînul unei națiuni este pentru această națiune un izvor de binecuvîntări necunoscute. Este sarea care păstrează și împiedică stricăciunea provocată de pofta lumii acesteia.

Această întrebare mi se pune din nou: Fac și eu parte din acest popor? Sînt mîhnit de păcatul care este în mine și în jurul meu? Sînt sărac cu duhul, mă văd eu însumi sărac duhovnicește? Mă încred eu în Domnul? Aceasta este întrebarea cea mare. Domnul Isus descoperă numele, caracterul, persoana lui Dumnezeu; mă încred eu în El? Dacă da, am părăsit orice plan care face parte din această lume. Doamne, ajută-mă să fiu așa.

UN PĂSTOR LE DĂ ODIHNĂ

„. . . ci vor paște și se vor odihni și nimeni nu-i va tulbura.“
(Țefania 3.13)

Vorbeam ieri despre un popor mic și smerit pe care Domnul îl păstrează ca pe o sămînță în această lume moartă. Proorocul spune că el nu va săvîrși nelegiuirea și nu va spune minciuni. Deși n-are nici o vază, nici bogăție, totuși acest popor nu e în stare să recurgă la armele minciunii pe care cei răi le întrebuințează fără nici o jenă.

Nu-i paște primejdia să fie nimiciți? Nicidecum. Ei vor avea hrană și odihnă și vor fi la adăpost de orice rău. Niciodată ei nu vor folosi nici răul, nici viclenia, ca să se apere. Oile sînt făpturi slabe și lupii, fioroșii lor vrăjmași. Dar acum oile sînt mai numeroase decît lupii și ele cresc din ce în ce mai mult, pe cînd lupii scad mereu. Va veni o zi cînd turmele de oi vor acoperi pășunile și nici un lup nu va mai fi. Căci ele au un păstor care le dă pășune, ocrotire și liniște. Nu va fi nimeni, adică nici o ființă omenească sau drăcească care să le tulbure. Cine poate să înspăimînte turma Domnului, cînd este chiar El de față? Noi ne odihnim în pășuni verzi, căci Isus Însuși este hrana și liniștea sufletelor noastre.

N-AI DE CE SĂ TE RUȘINEZI

„Nu te teme, căci nu vei rămînea de rușine.

(Isaia 54.4)

Nouă nu ne este deloc rușine de **credința** noastră. Oamenii neîncrezători și clevetitori pot să atace Scriptura pe care ne întemeiem credința, dar Domnul va arăta într-un fel sau altul, din ce în ce mai izbitor, că în această carte nu este nici greșală, nici exagerare, nici vreo scăpare. Nu este nici o rușine să fii un simplu credincios: credința care merge drept la Isus este o cunună de cinste așezată pe capul nostru și prețuiește mult mai mult decît o decorație pe pieptul nostru.

Nu vom fi deloc dați de rușine în **nădejdea** noastră. Ea se va împlini pentru noi întocmai după făgăduința Domnului. Vom fi hrăniți, călăuziți, binecuvîntați și înviorați. Mîntuitorul nostru va veni din nou și zilele întristării noastre se vor sfîrși. Atunci vom da slavă Celui care ne-a dat o nădejde vie și vom lua în primire ceea ce am nădăjduit.

Nu vom fi dați de rușine în **dragostea** noastră. Isus este ființa cea mai vrednică să fie iubită de noi și niciodată nu ne vom rușina că I-am dat Lui inima noastră. Dragostea noastră arzătoare pentru El este îndreptățită prin faptul că vom vedea în slavă pe Prea Iubitul nostru. Nimeni nu va vorbi de rău pe martiri că au murit pentru El. În timp ce vrăjmașii lui Hristos vor avea parte de o rușine veșnică, cei care au iubit pe Dmnul Isus vor fi cinstiți de toți sfinții, pentru că ei „au ales mai degrabă ocară lui Hristos decît comorile Egiptului“.

A LOCUI ÎN SIGURANȚĂ DE O PARTE

„Israel este fără frică în locuința lui, izvorul lui Iacov este deoparte într-o țară plină de grâu și de must, și cerul lui picură roua,“
(Deut. 33.28)

Cu cât vom locni mai deoparte, cu atât vom fi mai în siguranță. Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie despărțit de păcătoși. Chemarea Lui către ei este: „Ieșiți din mijlocul lor“. O lume creștină este o monstruoșitate pe care Scriptura niciodată n-o îndreptățește. Un creștin lumesc este din punct de vedere duhovnicesc bolnav. Cei ce fac compromisuri cu vrăjmașii lui Hristos, pot fi socotiți împreună cu ei.

Siguranța noastră stă nu în a ajunge la înțelegere cu vrăjmașul, ci în a locui deoparte cu cel mai bun Prieten al nostru. În acest fel vom locui în siguranță, în ciuda batjocurilor, zeflemelior și disprețului lumii. Vom fi la adăpost de influența nenorocită a mândriei, necredinței, deșertăciunii și vicleșugului ei.

Dumnezeu ne va face să locuim singuri și în siguranță, în ziua când va cerceta păcatul popoarelor prin războaie și foamete. Domnul a scos pe Avraam din Ur din Haldea, dar acesta s-a oprit la mijlocul drumului în Haran: el n-a avut binecuvântare decât când s-a hotărât să meargă în țara Canaan și a și mers acolo. Acolo a trăit el în siguranță singur, chiar în mijlocul vrăjmașilor, în timp ce Lot nu era în siguranță în Sodoma, în mijlocul cercului de prieteni pe care și-i făcuse. Siguranța noastră este să trăim deoparte cu Dumnezeu.

DUMNEZEU SE OCUPĂ DE VIA SA

„Eu, Domnul, sînt păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte ca să n-o vatăm nimeni.“ (Isaia 27.3)

Cînd Domnul vorbește personal fără să Se folosească de vocea unui proroc, Cuvîntul Său are o însemnătate deosebită pentru sufletele credincioșilor. El ne spune aici că însuși El, Dumnezeu este păzitorul viei Sale; El n-o încredințează la nimeni altul, ci Se ocupă personal de ea. Să nu fie păziți bine aceia care sînt păziți chiar de Dumnezeu?

El nu ne va uda cu binecuvîntarea Sa numai în fiecare zi și în fiecare oră, ci în fiecare clipă. Cît de repede ar trebui să creștem noi; ce înviorată și roditoare ar trebui să se prizinte fiecare viță! Cu ce ciorchini superbi ar trebui să fie încărcăți toți butucii!

Dacă se ivesc dușmani, păsări sau viespi lacome ca să atace roadele sale, iată că Domnul însuși e păzitorul ei, și o păzește în tot timpul, noaptea și ziua. Cine ar putea să ne facă rău și de cine să ne temem? Domnul veghează asupra viței, o udă și o apără. Ce să dorim mai mult?

Observați expresia: „Eu sînt Acela“. Ce adevăr, ce putere, ce dragoste găsim în această declarație a lui Dumnezeu! Cine poate rezista în fața voiei Sale? Cine ar putea să se îndoiască și să se teamă, cînd El zice: „Eu sînt Cel ce o păzesc“?

Doamne, dacă Tu spui: „Eu te voi păzi“, eu Îți voi răspunde: „și eu Te voi lăuda“.

EL RĂMÎNE MEREU ACELAȘI

„Domnul nu va părăsi pe poporul Lui, din pricina numelui Lui celui mare, căci Domnul a hotărât să facă din voi poporul Lui.“
(1 Samuel 12.22)

Alegerea pe care a făcut-o Dumnezeu cu poporul Său este în scopul de a-l sprijini și de a nu-l părăsi nicidecum. El l-a ales pentru a-l iubi, și-l iubește din pricina acestei alegeri. De bună voie Sa, a ales acest popor și această alegere este motivul pentru care va continua să-și găsească plăcerea în acest lucru. Dacă l-ar părăsi, și-ar necinști Numele, căci aceasta ar însemna că a făcut o greșală în alegerea Sa și ar da dovadă de nestatornicie în iubirea Sa. Astfel este slava dragostei lui Dumnezeu, care nu se va schimba, și această slavă nu poate fi întunecată. Să ne amintim de toate dovezile bunătății părintești a lui Dumnezeu și să fim siguri că niciodată El nu ne va părăsi. Ceea ce L-a determinat să Se preocupe ca să facă din noi poporul Său, a fost dorința Sa de a ne mîntui. După ce a îndeplinit astfel de minuni cu privire la noi, ar mai putea să ne lase singuri? Fiul Său Isus a murit pentru noi și noi putem fi siguri că El n-a murit în zadar. Ar putea El să Se lepede de aceia pentru care și-a vărsat sîngele Său? Deoarece și-a găsit plăcerea să ne aleagă ca să ne mîntuiască, Își va găsi plăcerea și ca să ne binecuvinteze. Domnul Isus nu este un prieten schimbător. Iubindu-i pe ai Săi, îi va iubi pînă la sfîrșit.

EXTINDEREA BINECUVÎNTĂRII CASEI

„Să te binecuvinteze Domnul din Sion, să vezi fericirea Ierusalimului, în toate zilele vieții tale.“ (Ps. 128.5)

Această făgăduință este pentru acela care se teme de Dumnezeu și merge cu seriozitate pe drumul sfințeniei. El va avea binecuvîntarea casei sale; soția sa și copiii vor fi pentru el un izvor de mare fericire lăuntrică. Dar, ca mădular al Bisericii, el dorește să-i vadă propășind în credință, căci el are tot atîta rîvnă pentru slujba Domnului ca și pentru sine. Cînd Dumnezeu întărește casa noastră, este drept ca și noi să dorim să vedem casa Sa clădindu-se. Bunurile noastre nu sînt bune decît pe măsura în care slujesc la creșterea binelui Bisericii. Da, veți fi binecuvîntați cînd vă veți ridica în adunarea Domnului; veți fi călăuziti, însuflețiți, îmbogățiți, cînd vă veți înălța laudele și rugăciunile, și cînd veți mărturisi jerta cea mare. Atunci „Dumnezeu te va binecuvînta din Sion“.

Nu vei fi singurul care vei beneficia de toate acestea; însăși Biserica va folosi, credincioșii se vor înmulți și lucrarea lor sfîntă va fi încununată cu izbîndă. Mulți prea iubitori ai Domnului văd această făgăduință împlinindu-se pentru ei în tot timpul vieții. Dar uneori chiar ei distrug atîtea cauze mărețe! Să fim dintre aceia care aduc bine Ierusalimului în toate zilele. Prin mila Ta, Doamne, fă-ne în stare. Amin!

SĂ AI, NU NUMAI SĂ SPUI CĂ AI

„Căci celui ce are i se va da și va avea de prisos.“

(Matei 13.12)

Cînd Domnul i-a arătat unui om multă milă, îi va arăta și mai multă. Puțină credință este ca primul ou într-un cuib; se vor mai adăuga și altele. Numai să nu avem o credință de formă, ci o credință adevărată. Ce nevoie este pentru noi, care am primit mult, să arătăm credința noastră prin lucrările noastre și să ne ferim de a o arăta prin vorbele noastre, cînd nu avem nimic. Căci într-o zi sau alta chiar aceste vorbe ne vor fi luate, dacă n-am avut decît vorbe. Amenințarea este tot atît de adevărată, ca și făgăduința.

Binecuvîntat să fie Dumnezeu! Cînd El a început să reverse asupra noastră harurile Duhului Său, în așa fel încît să avem puțin, El continuă să o facă, pînă ce acela care n-avea decît puțin, dar care într-adevăr avea acest puțin, să fie adus la starea de a avea din belșug. Oh, să dorim acest belșug! Să căutăm cu înfocare plinătatea. Dacă este bine să **cunoaștem** mult, este cel mai bine să **iubim** mult. Este mare lucru să avem multă iscusință ca să slujim lui Dumnezeu, dar este mai prețios să avem belșug de credință ca să avem încredere că Dumnezeu ne va da iscusință în toate împrejurările.

Doamne, pentru că Tu m-ai făcut să-mi recunosc păcatul, crește în mine ura împotriva păcatului. Pentru că Tu mi-ai dat credința în Isus, crește Te rog această credință la înălțimea siguranței depline. Tu m-ai făcut să Te iubesc, fă-mă în stare să am pentru Tine o puternică iubire.

CÎMPUL NOSTRU DE LUPTĂ

„Căci Domnul, Dumnezeul vostru merge cu voi ca să bată pe vrăjmașii voștri, ca să vă mîntuiască.“

(Deuteronom 20.4)

Vrăjmașii noștri sînt vrăjmașii lui Dumnezeu. Noi nu avem de luptat contra oamenilor, ci contra duhurilor rele. Noi luptăm contra diavolului, blestemului, greșelii și deznădejdiei, care sînt aliații săi. Ne luptăm împotriva tuturor oștirilor de păcate: necurăția, beția, asuprirea, nedreptatea, nelegiuirea, împotrivindu-ne cu putere, dar fără să întrebuintăm sabia, nici sulița, căci armele noastre nu sînt armele firii pămîntești.

Cel Veșnic, Dumnezeul nostru, urăște tot ceea ce este rău, de aceea merge cu noi, ca să lupte cu noi în această cruciadă. El vrea să ne mîntuiască și să ne facă să luptăm lupta cea bună, și să cîștigăm biruința. Putem fi siguri că, dacă sîntem de partea lui Dumnezeu, Dumnezeu este de partea noastră. Cu acest maiestos aliat, rezultatul nu poate fi îndoielnic; la drept vorbind, credinciosul nu prin el însuși este puternic și trebuie să biruiască, ci puterea sa este în Dumnezeul Atoputernic, în Isus căruia I s-a dat toată puterea în cer și pe pămînt și în Duhul Sfînt care împlinește voia Sa printre oameni.

Ostași ai lui Hristos, îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu! Loviți în numele lui Dumnezeu și al sfințeniei și cîștigați biruința prin credință. Această zi să nu treacă fără să fi dat o lovitură în numele lui Isus și al sfințeniei.

ÎNSUȘI DUMNEZEU VA LUCRA

**„Acum Mă voi scula - zice Domnul - acum Mă voi înălța,
acum Mă voi ridica.“** (Isaia 33.10)

Cînd țara era pustiiată prin jefuitori și făcută asemenea unui cîmp distrus de lăcuste, cînd războinicii care o apărau se așezau pe pămînt și plîngeau ca femeile, atunci Domnul venea în ajutorul lor. Cînd călătorii părăseau drumurile Sionului și cînd coastele Basanului și ale Carmelului semănau cu niște vii arse, atunci se arăta Domnul. Dumnezeu este înălțat în mijlocul unui popor mîhnit, cînd acesta caută fața Sa și arată încredere în El. Tot așa este preamărit cînd răspunde la strigătele celor nenorociți și Se ridică personal ca să-i izbăvească, doborînd pe vrăjmașii lor.

Această zi este pentru noi o zi de tristețe? Să ne încredem, căci Dumnezeu Se va slăvi prin izbăvirea noastră. Dacă sîntem frămîntați printr-o pricină de îngrijorare, să ne rugăm și să strigăm la El zi și noapte. El este aproape cu harul Său. Dumnezeu Se va ridica la timpul Său, timp care va fi cel mai potrivit pentru desfășurarea slavei Sale.

Să urmărim slava Sa mai mult decît izbăvirea noastră. Să dorim ca Domnul să fie preamărit și dorința noastră de căpetenie va fi împlinită. Doamne, ajută-ne să putem vedea că Tu ești la lucru. Să Te preamărim în ascuns în inimile noastre și aceia care ne înconjoară vor recunoaște ce fel sînt bunătatea și mărimea Ta.

O INIMĂ NEÎMPĂRȚITĂ

„Inima să-mi fie neîmpărțită în orînduirile Tale, ca să nu fiu dat de rușine.“ (Ps. 119.80)

Să considerăm această rugăciune insufletă de Dumnezeu, căci ea cuprinde siguranța că aceia care se sprijină pe Cuvîntul lui Dumnezeu, nu vor roși niciodată de rușine. Aceasta este deci o rugăciune ca să căpătăm o inimă întregă de partea lui Dumnezeu. A avea o credință sigură este un lucru bun, dar a avea o inimă curată și sinceră cu privire la adevăr este mult mai bine. Să iubim adevărul, să-l recunoaștem, să ne supunem lui, fără care nu vom fi întregi față de orînduirile lui Dumnezeu. Sînt oare mulți în aceste zile rele care n-au o inimă împărțită? S-ar putea ca cititorul sau autorul să fie dintre aceștia.

Mulți vor fi rușinați la sfîrșitul vremurilor, cînd toate dispuțele vor înceta. Și vor vedea atunci nebunia gîndurilor lor și se vor umple de muștrări de cuget din cauza mîndriei și necredinței lor, și din cauza neîncrederii voite față de Dumnezeu. Dar acela care va crede ceea ce a spus Domnul și va asculta de Cuvîntul Său, va fi neprihănit în tot ce va face. Atunci cei neprihăniti vor străluci ca soarele. Oamenii care au fost cei mai disprețuiți și cel mai rău tratați din pricina credinței lor, vor vedea rușinea lor schimbată în slavă în acea zi.

Să înălțăm rugăciunea versetului nostru și să fim siguri că această făgăduință se va împlini pentru noi. Dacă Domnul ne dă o inimă întregă de partea Lui, El ne va ține inima și în siguranță.

DOMNUL ESTE ÎNSOȚITORUL NOSTRU

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.“

(Ps. 23.4)

Ce dulci sînt aceste cuvinte care ne arată siguranța pe patul de moarte. Cîți le-au repetat cu plăcere în ultimele lor clipe.

Dar acest verset se potrivește și în agoniile sufletului în timpul acestei vieți. Unii ca Pavel, în fiecare zi sînt în primejdie de moarte, printr-o pornire spre tristețe. Bunyan în „Călătoria creștinului“, scrie despre „Valea umbrei morții“, cu mult înainte de a ajunge la rîul care curge la poalele colinelor veșnice. Mulți dintre noi au trecut de mai multe ori prin întunecosul și îngrozitorul tunel al umbrei morții, și putem mărturisi că numai Domnul a putut să ne ajute să trecem printre gîndurile înspăimîntătoare, umbrele misterioase și descurajările teribile de care acest tunel e înconjurat. Dar Domnul ne-a sprijinit, ne-a apărat împotriva tuturor temerilor destul de rele, atunci cînd chiar sufletul nostru era aproape să leșine. Am fost apăsați și asupriți din toate părțile, și cu toate acestea am supraviețuit, căci am simțit prezența Păstorului cel Mare, și am fost plini de încredere că toiagul Său ne va apăra de toate loviturile mortale ale dușmanului.

Dacă acest timp ne este umbrat prin aripile negre ale vreunui necaz mare, să slăvim pe Dumnezeu printr-o încredere liniștită în El.

RĂZBOIUL UNEI FEMEII

„ . . . căci Domnul va da pe Sisera în mînile unei femei. ”

(Judecători 4.9)

Iată un verset neobișnuit, dar poate că se vor găsi suflete avînd atîta credință ca să-l folosească. Barac ostașul, cu toate că era chemat să lupte, n-avea curajul să pornească la luptă decît numai dacă era însoțit de Debora; de aceea Domnul a hotărît să dea biruința femeii. Prin aceasta El muștra frica omului și cîștiga pentru Sine un renume mai mare, aruncînd o ocară cu atît mai mare asupra dușmanilor poporului Său.

Dumnezeu poate să mai folosească unelte slabe. Pentru ce nu m-ar întrebuița și pe mine? El știe să folosească persoane care ar părea că nu se face să fie chemate la o lucrare mare. Femeia care a lovit pe dușman nu era o amazoană, ci mama unei familii simple, care rămăsese în coliba ei. Aceasta nu era un orator, ci o femeie care mulgea vacile și făcea unt. Nu poate Domnul să ia pe un oarecare dintre noi, ca să-Și împlinească planurile Sale? Poate să vină la noi vreunul astăzi, cum a intrat Sisera la Iaela. Datoria noastră n-ar fi să-l ucidem, ci să-l aducem la mîntuire. Să-l primim cu o mare bunătate și să ne silim să-i arătăm adevărul binecuvîntat al mîntuirii prin harul Domnului Isus, Locțiitorul nostru, și să știm să-l silim să creadă pentru ca să aibă viața; cine știe dacă astăzi inima vreunui păcătos mîndru nu va fi la fel străpunsă de pironul Evangheliei?

EL CU NOI; NOI CU EL

„Frica de Domnul lungeste zilele, dar anii celui rău sînt scurtați.“
(Prov. 10.27)

Fără îndoială; frica de Domnul dă obiceiuri sfinte care împiedică risipirea vieții în păcat și vicii. Pacea sfîntă care vine din credința în Domnul Isus este un mare ajutor și cel mai bun leac pentru cel bolnav. Doctorul se bucură totdeauna cînd găsește un suflet liniștit printre pacienții săi. Neliniștea omoară, dar încrederea în Dumnezeu este un leac care vindecă.

Noi avem în acest verset sfaturile care privesc o viață lungă și, dacă le urmăm pentru binele nostru, vom vedea o bătrînețe fericită și nu vom ajunge la momînt decît ca snopul strîns la vremea lui. Să nu fim deci frămîntați de teama unui sfîrșit subit, îndată ce simțim cel mai mic rău la un deget, dar să avem această încredere că Dumnezeu vrea să ne dea viață lungă pentru lucrul Său.

Dacă totuși planul Său ar fi să ne cheme mai devreme în locurile de sus, tot ar fi cazul să ne bucurăm de această izbăvire. Fie că trăim, fie că murim, noi sîntem ai Domnului. Dacă trăim, Domnul Isus va fi cu noi; dacă murim, noi vom fi cu El.

Cel mai sigur mijloc de a ne prelungi viața, este ca să trăim fără să lenevim, să nu pierdem nicidecum timpul, ci să folosim fiecare oră urmărind scopul cel mai înalt. Așa să fie ziua de azi.

VRĂJMAȘUL ÎNLĂTURAT

**„De aceea, așa vorbește Domnul asupra împăratului Asiriei:
 „Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va arunca săgeți în ea,
 nu va sta înaintea ei cu scuturi și nu va ridica întărituri de
 șanțuri împotriva ei.“**

(2 Împărați 19.32)

Sanherib a fost împiedicat de a vătăma cetatea. După ce se lăudase grozav, n-a putut să-și împlinească amenințările. Dumnezeu poate să oprească pe vrăjmașii poporului Său la timpul cel mai potrivit. Când leul a apucat deja mielul în ghiarele sale, Păstorul cel Mare al oilor poate să-i smulgă prada. Acesta este momentul în care se dă o ocazie frumoasă pentru a cunoaște desfășurarea puterii și înțelepciunii divine.

În acest verset vedem că dușmanul grozav al lui Israel n-a izbutit nici să apară în fața cetății pe care ardea de nerăbdare ca s-o distrugă. El n-a putut nici să arunce săgeți, nici să instaleze vreun mecanism pentru dărîmarea zidurilor sale, nici să ridice întărituri ca să închidă pe locuitorii săi. La fel și în cazul nostru, Dumnezeu poate să împiedice pe potrivnicii noștri să ne facă vreun rău. El poate așa de bine să zădărnicească gândurile lor și să facă să rămîină neîmplinite planurile lor, încît să se vadă siliți să renunțe la ele. Să ne încredem în Dumnezeu și să mergem pe căile Sale și El va avea grijă de noi. Mai mult, ne va umple de laudă, făcîndu-ne să vedem frumusețea izbînzii Sale. Să nu ne temem deloc de vrăjmași pînă ce vin și cînd au apărut să ne încredem în Dumnezeu.

„MAI MULT“ AL DOMNULUI

„Amația a zis omului lui Dumnezeu: „Dar ce să fac cu o sută de talanți pe care i-am dat oastei lui Israel?“ Omul lui Dumnezeu a răspuns: „Domnul poate să-ți dea mult mai mult decît atît.“
(2 Cronici 25.9)

Dacă ai făcut o greșală, suferă urmările, dar nu lucra împotriva voiei lui Dumnezeu. Domnul poate să-ți dea mult mai mult decît ceea ce riști să pierzi. Și dacă nu vei face așa, vei începe să te tocmești și să te cerți cu El. Împăratul lui Iuda angajase o armată de Israeliti idolatri și a primit poruncă să-i trimită înapoi în țara lor, pentru că Dumnezeu nu era cu ei. El dorea să asculte și a dat drumul acelei armate. dar îi părea rău de banii pe care îi dăduse degeaba. Ce rușine! Dacă Cel Veșnic îi dădea biruința fără ostași plătiți, el tot făcea o afacere bună, chiar dacă le dăduse banii și acum îi trimetea înapoi în țara lor.

Nu vă temeți cînd pierdeți bani din pricina cugetului și pentru că iubiți pacea și pe Domnul Hristos. Fii sigur că pierderile pe care s-ar putea să le ai pentru Domnul nu sînt pierderi. Chiar în timpul vieții acesteia, ele sînt răsplătite mai mult decît merită, și în multe cazuri Domnul împiedică ceea ce ar fi o pierdere pentru noi. În orice caz, ceea ce am pierdut aici pentru Domnul Isus este răsplătit în cer. Nu te neliniști de ceea ce socotești că pierzi, ci ascultă glasul care îți zice: „Domnul îți va da mult mai mult.“

SCARA LA CER

„ . . . Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul Omului.“
(Ioan 1.51)

Da, noi care credem, vedem împlinirea acestor cuvinte chiar în zilele noastre. Noi vedem cerul deschis, căci Domnul Isus l-a deschis pentru toți credincioșii, și privirile noastre pătrund pînă în tainele slavei Sale pe care ne-a descoperit-o. În curînd vom intra chiar și noi acolo, căci El este calea.

Avem aici explicația scării lui Iacov. Între cer și pămînt s-a înființat un schimb sfînt: rugăciunea noastră urcă și răspunsul coboară prin Isus Mijlocitorul. Această scară apare cînd cugețăm adînc la Isus. El este calea luminoasă care ne duce pînă la tronul Celui Prea Înalt. Să o folosim pentru a trimite acolo rugăciunile noastre care vor fi solii noștri. Vom trăi astfel și noi viața îngerilor ridicîndu-ne la cer prin mijlocirea noastră, ca să primim de acolo binecuvîntările, apoi coborînd ca să răspîndim printre fiii oamenilor darurile primite.

Ceea ce n-a fost pentru Iacov decît o vedenie minunată, ajunge pentru noi o realitate minunată. Să urcăm și să coborîm astăzi această scară în fiecare oră, urcînd-o prin legătura cu Dumnezeu și întorcîndu-ne pentru lucru spre mîntuirea fraților noștri. Aceasta este făgăduința Ta, Doamne; dă-ne deci bucuria să-i vedem împlinirea.

EL VINE CURÎND

„Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.“

(Iacov 5.8)

Ultimul cuvînt din Cîntarea Cîntărilor este: „Vino repede, iubitule“, și printre ultimele cuvinte ale Apocalipsei citim: „Și Duhul și Mireasa zic: Vino!“ La acest cuvînt Mirele dumnezeiesc răspunde: „Iată, Eu vin curînd“. Dragostea noastră suspină după arătarea slăvită a Domnului și se bucură de această dulce făgăduință: „Venirea Domnului este aproape“. Ea îndreaptă duhul nostru spre această întîmplare slăvită, care este ca o fereastră prin care aruncăm o privire plină de nădejde. Prin această „ferastră cerească“ pătrunde acum peste noi un val de lumină, care ne ușurează lucrul și suferința. În timpul zilelor de încercare, gîndul că se apropie această zi de bucurie, ne șoptește: „răbdare“. Dacă sîntem întristați că nu vedem rezultatul osteneții noastre, această slăvită înștiințare iarăși ne strigă: „**fii răbdător**“. Cînd sîntem frămîntați de multele noastre ispite, atunci siguranța că în curînd Domnul Se va întoarce, ne predică acest verset: „**Întăriți-vă inimile**“. Să fim deci liniștiți și „sa rămînem hotărîți și neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului“. În curînd vom auzi trîmbița de argint anunșîndu-ne întoarcerea Regelui nostru slăvit. Să nu ne înspăimîntăm, ci să stăm neclintiți, căci iată-L pe norii cerului! Chiar astăzi poate să Se arate.

LĂUDAȚI-L; LOCUIȚI ÎNAINTEA LUI

„Da, cei neprihăniți vor lăuda Numele Tău, oamenii fără prihană vor locui înaintea Ta.“

(Ps. 140.13)

Oh, să fie inima mea curată înaintea lui Dumnezeu, ca să pot totdeauna să binecuvîntez sfîntul Său Nume. El este atît de bun cu cei buni, încît toată dorința mea este să fiu din numărul acestora, pentru ca să mă umplu în fiecare zi de recunoștință față de El. Se întîmplă uneori ca cei neprihăniți să se clatine cînd văd că încercările sînt rezultatul statorniciei lor. Dar cu siguranță că nu va întîrzia ziua cînd ei se vor bucura că nu s-au lăsat biruiți de îndemnurile înșelătoare care-i îndemneau s-o ia pe căi strîmbe. În cele din urmă, oamenii statornici vor binecuvînta pe Dumnezeu neprihănit și adevărat că i-a condus pe cărarea neprihănirii. Doamne, fă-mă să fiu dintre aceștia!

A doua parte a versetului cuprinde făgăduința: „Oamenii fără prihană vor locui înaintea Ta!“ Ei vor fi primiți și vor fi veșnic acolo, pe cînd ceilalți se vor înfățișa numai pentru a fi osîndiți. Primiți la curtea Marelui Rege și rămînînd în preajma Lui necurmat, ei vor fi îndreptățiții cărora Dumnezeu le va zîmbi și-i va primi cu plăcere. Doamne, vreau să caut această cinste, această bunăvoință prețioasă, și aceasta va fi pentru mine cerul pe pămînt, de care aș putea să mă bucur. Fă-mă Tu să fiu neprihănit în toate lucrurile, pentru ca să pot să rămîn astăzi, mîine și în fiecare zi în prezența Ta cerească. Atunci voi putea să dau slavă sfîntului Tău Nume, totdeauna și în veci de veci. Amin!

O SINGURĂ PRIVIRE A DOMNULUI

„Domnul s-a uitat la el și i-a zis: Du-te cu această putere pe care o ai, și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimet Eu?”

(Judecători 6.14)

Ce privire și-a îndreptat Dumnezeu spre Ghedeon! Această privire i-a schimbat descurajarea într-o vitejie sfântă. Dacă privirea noastră la Domnul ne izbăvește, ce trebuie să fie privirea Lui asupra noastră? Doamne, privește azi la mine și întărește-mă pentru datoriile și luptele de azi.

Și ce vorbă a îndreptat Dumnezeu spre Ghedeon: „Du-te“! El n-a mai șovăit. El ar fi putut să răspundă: „Cum, să mă duc cu slăbiciunea mea!“ Dar Dumnezeu oprește scurt această întîmpinare a lui Ghedeon, căci adaugă: „Du-te cu puterea pe care o ai“. El văzuse o putere în Ghedeon și Ghedeon n-avea decît să pună în lucrare această putere ca să izbăvească pe Israel din mâna Madianiților. Se prea poate ca Domnul să vrea să facă prin mine ceva ce n-aș fi visat niciodată. Dacă El m-a privit, El m-a întărit. Prin credință eu voi încerca puterea pe care El mi-a dat-o. El nu mi-a zis: „Stai în nelucrare cu puterea pe care o ai“. Nicidecum! Dimpotrivă, El îmi zice: „Du-te“, pentru că El mă întărește.

Și întrebarea pe care i-o pune Dumnezeu lui Ghedeon, mi-o pune și mie: „Oare nu te trimet Eu?“ Da, Doamne, Tu m-ai trimis și eu merg cu puterea Ta. La porunca Ta, eu pornesc pe cale și, mergînd pe cale sînt sigur că Tu vei birui prin mine.

INVITAȚIE LA RUGĂCIUNE

„Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.“ (Ieremia 33.3)

Dumnezeu ne îndeamnă să ne rugăm. Ni se spune că rugăciunea este o deprindere evlavioasă care nu are înfrîurire decît asupra sufletului care se luptă în rugăciune. Noi știm altfel. Experiența noastră a făcut de o sută de ori de minciună această spusă a necredincioșilor. Aici Domnul, Dumnezeul cel viu, făgăduiește precis că răspunde la cererea slujitorului Său. Să-L rugăm iar și să nu îngăduim nici o îndoială că El nu ne-ar asculta și nu ne-ar răspunde. „Acela care a făcut urechea s-ar putea să n-audă?“ El, care a dat părinților dragoste pentru copiii lor, va rămîne surd la strigătele fiilor și fiicelor Sale? Da, Dumnezeul nostru va răspunde la rugămințile poporului Său. El are resurse minunate pentru ei. Ceea ce ei n-au mai văzut, n-au mai auzit, nici chiar n-au visat, El va face pentru ei. El va da la iveală noi binecuvîntări pentru ei, dacă este nevoie. Va goli pămîntul și mările ca să-i hrănească, și va trimite pe orice înger din cer ca să-i păzească cînd vor fi în primejdie. El ne va uimi prin harurile Sale și ne va face să vedem lucruri cum n-au mai fost altele asemenea. Tot ceea ce cere El de la noi este ca să-L chemăm. Nu ne poate cere mai puțin. Deci să înălțăm cu bucurie rugăciunile noastre către El.

PRIVIRE ÎNAPOI; APOI ÎNAINTE

„Dar Îmi voi aduce aminte de legământul Meu făcut cu tine în vremea tinereții tale și voi face cu tine un legământ veșnic.“

(Ezechiel 16.60)

Oricare ar fi păcatul nostru, Domnul rămîne credincios în dragostea Sa pentru noi.

El privește în urmă. Vezi cum își amintește de zilele de altă dată, cînd ne-a chemat ca să facem legământ cu El, și cînd noi ne-am predat Lui. Ce zile fericite au fost acelea! Domnul nu ne muștră pentru nimic și nu ne învinuiește de lipsă de sinceritate. Nu, El privește la legământul Său cu noi, mai mult decît la al nostru cu El. S-ar fi putut ca El să aibă vreun gînd ascuns în legătură cu acest legământ sfînt? Nu! Dimpotrivă; ce bunătate ne-a arătat El, ca să-și aducă aminte de noi în dragostea Sa!

El privește înainte. El a hotărît să nu dea înapoi de la legământul Lui. Dacă noi nu sîntem credincioși legământului, totuși El rămîne credincios. El spune cu tărie: „Voi încheia cu tine un legământ veșnic“ și nu Se gîndește să dea înapoi. Binecuvîntat fie Numele Lui, că El privește la pecetea sfîntă, „sîngele legământului celui veșnic“ și se gîndește la Cel care S-a pus chezaș pentru noi și care a întărit acest legământ, la Fiul Său prea iubit; iată de ce El își va ține făgăduințele Sale sfînte. „El rămîne credincios“, căci nu se poate tăgădui singur.

Doamne, Te rog pune în inima mea această făgăduință de preț și fă să mă hrănesc cu ea în fiecare zi.

DUMNEZEU CU NOI

„Dumnezeu va fi cu voi.“

(Geneza 48.21)

Bătrînul Iacov nu mai putea să rămînă cu Iosif, căci îi venise ceasul să moară; dar el părăsea pe fiul său fără grijă, căci putea să spună cu încredere: „Dumnezeu va fi cu voi“. Cînd ființele cele mai iubite din familiile noastre sau prietenii noștri cei mai buni sînt chemați acasă prin moarte, să ne mîngîiem cu gîndul că Domnul nu ne-a părăsit și că El trăiește pentru noi și rămîne cu noi întotdeauna.

Dacă Dumnezeu este cu noi, noi sîntem într-o tovărășie măreață, chiar atunci cînd sîntem săraci și disprețuiți. Dacă Dumnezeu este cu noi, sîntem siguri că ne va fi dată toată puterea de care avem nevoie, căci nimic nu este mai presus de puterea Sa. Dacă Dumnezeu este cu noi, sîntem în deplină siguranță, căci nici un rău nu poate atinge pe cel ce umblă sub ocrotirea Sa. Ce pricină de bucurie avem! Nu numai că Dumnezeu **este** cu noi, dar El **va fi** cu noi: cu noi personal; cu noi ca familie; cu noi ca Biserică. Chiar numele de Isus, nu înseamnă el Emanuel, adică Dumnezeu cu noi? Și dacă Dumnezeu este cu noi, nu este acesta cel mai mare bine? Să fim deci îndrăzneți și sîrguitori, bucuroși și plini de nădejde. Pricina noastră va prospera și adevărul va birui, căci Dumnezeu este cu cei ce sînt cu El.

Fie ca acest verset să facă bucurie oricărui credincios care va citi „cecurile credinței“. Nu este o fericire mai mare.

SOMN ÎNVIORĂTOR

„... căci prea iubiților Lui, El le dă pîine ca în somn.“

(Ps. 127.2)

Viața noastră nu este o viață de griji și de neliniște, ci o viață de credință fericită. Tatăl nostru cereșc cunoaște nevoile copiilor Săi, deci știe de ce avem nevoie înainte de a-I cere ceva. Putem deci să mergem la culcare la ora potrivită, fără a ne istovi stînd pînă tîrziu și făcînd combinații și planuri. Dacă am învățat să ne odihnim în Dumnezeu, nu vom avea insomnii din pricina temerilor și a presimțirilor întunecoase; ci vom arunca orice îngrijorare asupra Domnului și nu ne vom gîndi decît la El și la harul Său, și El ne va da un somn dulce și întremător.

A fi preaiubiți de Domnul, iată cea mai mare cinste și, cel ce o are poate să nu mai dorească nimic altceva; deci orice dorință egoistă poate fi înlăturată. Ce poate fi chiar în cer mai mare decît dragostea lui Dumnezeu? Odihnește-te deci, sufletul meu, căci în El tu ai toate lucrurile.

Și încă ne-am zbate încoace și încolo dacă Domnul însuși nu ne-ar da nu numai motivul pentru care să fim liniștiți, dar chiar însăși pacea Sa. Da, El ne-o dă. Însuși Isus este pacea noastră, odihna noastră, totul. La sînul Său ne odihnim în perfectă siguranță, atît în viață cît și în moarte.

O CĂLĂUZĂ PE TOATE CĂRĂRILE

„El va fi călăuza noastră pînă la moarte.“

(Ps. 48.14)

O călăuză ne este de neapărată trebuință. Sînt cazuri în care am da tot ce avem pentru ca să știm ce avem de făcut și pe ce drum s-o luăm. Am vrea să facem binele, dar șovăim între două moduri în care am putea să procedăm. Oh! cine ne va da o călăuză?

Domnul Dumnezeuul nostru primește să ne slujească de călăuză. El cunoaște drumul și ne va conduce pînă ce vom ajunge în pace la sfîrșitul călătoriei noastre. Am putea să dorim o cîrmuire mai sigură? Să ne predăm în întregime cîrmuirii Sale și nu vom fi în primejdie să greșim drumul. Să facem din El Dumnezeuul nostru și vom găsi în El călăuza noastră. Dacă urmăm Cuvîntul Său, nu ne vom rătăci deloc în viață, numai cu condiția să învățăm înainte de toate să ne sprijinim pe El la fiecare pas.

Noi avem făgăduința că dacă El este Dumnezeuul nostru pentru toate zilele și pentru veșnicie, nu va înceta niciodată să ne călăuzească. Chiar El însuși ne va conduce „pînă la moarte“, pentru ca să locuim cu El pentru veșnicie. Această făgăduință a cîrmuirii dumnezeiești ne garantează siguranța pentru întreaga noastră viață. Mîntuirea mai întîi, apoi cîrmuirea pînă la ultima noastră clipă și în sfîrșit viața fericită în veșnicie. N-ar trebui fiecare să caute din tinerețe pe Dumnezeu, ca să se bucure în El în tot timpul vieții și să se odihnească în El la bătrînețe? Să privim la El pentru călăuzire, pentru ca să putem să ne încredem în El și-n clipa plecării noastre de pe pămînt.

CUVÎNTUL, HRANA NECESARĂ

„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.“ (Matei 4.4)

Dacă Dumnezeu ar vrea, am putea să trăim fără pâine, ca și Domnul Isus în timpul celor patruzeci de zile; dar noi n-am putea să trăim fără Cuvântul Său. Prin acest cuvânt am fost creați și numai prin el sîntem păziți, căci „El ține toate lucrurile prin cuvîntul puterii Sale.“ Pîinea este un ajutor; Domnul însuși este primul izvor a existenței noastre. El poate să ne facă să trăim fără acest ajutor, tot așa de bine ca și prin el; să nu-L mărginim la un singur fel de a lucra. Să nu fim prea dornici numai după lucrurile văzute, ci să privim la Dumnezeu nevăzut. Am întîlnit credincioși care ne-au povestit că în zilele de mare sărăcie cînd le lipsea pîinea, le scădea și pofta de mîncare; și alții ne-au spus că atunci cînd mijloacele de trai le lipseau, Domnul le trimitea ajutoare neașteptate.

Dar nouă ne trebuie Cuvîntul lui Dumnezeu. Cu el putem să ne împotrivim diavolului. Dacă ne-ar fi luat, am cădea în puterea vrăjmașilor noștri, pentru că am slăbi repede. Sufletele noastre au nevoie de hrană și nu există alta pentru ele decît Cuvîntul Domnului. Toți predicatorii și toate cărțile din lume nu pot să-i procure sufletului o adevărată hrană; numai cuvîntul ieșit din gura lui Dumnezeu poate să hrănească pe credincios. Doamne, dă-ne totdeauna această pâine. Noi prețuim acest cuvînt mai mult decît bucatele împărătești.

IZBĂVIRE DEPLINĂ

„Dar pe tine te voi izbăvi în ziua aceea, zine Domnul, și nu vei fi dat în mâinile oamenilor de care te temi.“ (Jeremia 39.17)

Cînd credincioșii Domnului au de suferit pentru El, ei primesc dovezi prețioase despre dragostea Sa și uneori au chiar noutăți fericite pe care să le ducă aceluia care sînt de partea lor și îi ajută. Ebed-Melec era un etiopian disprețuit, dar el fusese bun cu Ieremia, de aceea Domnul i-a trimis o făgăduință specială prin gura proorocului Său. Să ne amintim de slujitorii lui Dumnezeu prigoniiți și vom fi răsplătiți.

Ebed-Melec trebuia să fie izbăvit din mîna aceluia de a căror răz bunare se temea. El era un biet negru, dar Domnul a avut grijă de el. Mii de oameni erau loviți de Caldeeni, dar de acest smerit negru nu se puteau atinge. Noi, de asemeni, am putea să ne temem de oamenii puternici care vin împotriva noastră, dar dacă în timpul prigoanei am fost credincioși cauzei Domnului, El de asemenea ne va fi credincios. De altfel, ce ar putea să facă un om fără îngăduința Domnului? El ar putea să-și muște buzele de mînie, să scrișnească din dinți de ciudă, dar nu ne va atinge. Să ne temem de Domnul și nu ne vom mai teme de nimic. Nici un pahar de apă proaspătă dat unui prooroc al Domnului, disprețuit, nu-și va pierde răsplata; și dacă noi sîntem pentru Domnul Isus, și El va fi de partea noastră.

DRAGOSTEA SA; DARUL SĂU; FIUL SĂU

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“ (Ioan 3.16)

Dintre toate stelele cerului, steaua polară este cea mai folosită de marinarul. Acest verset este ca o stea polară, căci el aduce la mîntuire mai multe suflete decît oricare alt verset din Scriptură. El este printre făgăduințe ceea ce Carul Mare este printre constelații.

Cuvintele care-l compun strălucesc cu o lumină deosebită. Vedem aici mai întîi arătarea **dragostei lui Dumnezeu** prin cuvintele „**Atît de**“, care ne arată mărimea ei nemărginită. Apoi avem **darul lui Dumnezeu** în mărția și gratuitatea Sa. **Acest dar este Fiul lui Dumnezeu**, dar unic și neprețuit al acestei dragoste, care niciodată nu s-a arătat atît de desăvîrșit ca atunci cînd acest Fiu prea-iubit a fost trimis din cer, pentru ca să trăiască și să moară pentru oameni. Aceste trei puncte sînt pline de lumină.

Apoi vine **singura condiție** cerută pentru mîntuire, singura potrivită pentru toți oamenii vinovați: **să creadă**. Ea este susținută de o **descriere largă**: „oricine crede în El.“ Mulți și-au găsit locul în „oricine“ și s-ar fi simțit înlăturați prin vreun alt cuvînt mai puțin cuprinzător. Apoi vine marea făgăduință că cel ce crede în Isus nu piere, ci are viața veșnică. Aceasta dă curaj oricărui om care simte că e gata să piară și că singur nu se poate mîntui. Noi credem în Domnul Isus și avem viața veșnică.

CORUL MUNȚILOR

„Bucurați-vă, ceruri! Veselește-te pământule! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților! Căci Domnul mîngîie pe poporul Său, și are milă de nenorociții Lui.“ (Isaia 49.13)

Așa de mari sînt mîngîierile Domnului, încît nu au în vedere numai pe sfinți, ci chiar cerurile și pământul cîntă împreună de bucurie. Este greu să faci ca un munte să cînte; cu toate acestea proorocul îi cheamă la cor. Libanul și Hermonul, piscurile Basanului și ale Moabului, El dorește să-i vadă pe toți cîntînd psalmi din cauza îndurării arătată Sionului. Și noi nu putem să schimbăm munții noștri de greutate, de încercări, de îngrijorări și de oboseli în prilejuri de a lăuda pe Dumnezeuul nostru? „Munților, izbucniți în strigăte de bucurie.“

Această făgăduință, că Dumnezeu are milă de săraci, este însoțită ca de un cor de clopote, care sună toate odată. Ascultați muzica lor: „Bucurați-vă!“ „Fiți veseli!“ „Izbucniți în strigăte de bucurie!“ Domnul vrea ca poporul Său să fie plin de bucurie din pricina dragostei Sale nemărginite. El nu ne vrea triști, nici să trăim în îndoieli, ci cere de la noi adorarea unor inimi credincioase. El nu vrea să fim lipsiți; de ce să suspinăm și să fim morocănoși, ca și cum El ne-ar vrea răul? Dă-ne Tu, Doamne, o harfă bine acordată ca vocea heruvimilor care cîntă înaintea tronului Tău!

TABĂRA ÎNGERULUI

„Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.“ (Ps. 34.7)

Noi nu putem să vedem pe îngeri, dar este deajuns că ei ne văd pe noi; marele Înger al Legământului, între alții, „Acela pe care noi Îl iubim fără să-L fi văzut“ are ochiul îndreptat spre noi, zi și noapte. El are sub El o armată de îngeri și-i însărcinează cu paza sfinților Săi, astfel ca să-i scape de orice rău. Dacă diavolii caută să ne facă rău, acești trimiși strălucitori ai lui Dumnezeu lucrează în folosul nostru.

Domnul îngerilor nu este un oaspete trecător, care ne face vizite când și când, ci El Se așează în jurul nostru cu armatele Sale. El Își are comandamentul Său peste tot unde se găsesc aceia care își pun încrederea în Dumnezeul cel viu. Tabăra Lui înconjoară pe cei credincioși în așa fel, încât să nu poată fi atacați din nici o parte, chiar dacă vrăjmașul ar pătrunde pînă în întăriturile dumnezeiești. Astfel noi avem o gardă permanentă, o ocrotire sigură. Înștiințați de sentinelele lui Dumnezeu, noi nu vom fi surprinși de atacuri subite, nici nu vom fi zdrobiți de puteri mai mari. Scăparea ne este anunțată și ne este și dată de Căpetenia mîntuirii noastre; scăparea noastră va fi reînnoită, pînă cînd luptele noastre se vor sfîrși și vom putea schimba cîmpul de bătaie, de pe acest pămînt, cu casa noastră de odihnă acolo sus.

CREDINCIOȘIE ȘI SLUJBĂ

„Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela îmi va sluji.“
(Ps. 101.6)

Dacă David a vorbit astfel, putem să fim siguri că și Fiul lui David – adică Domnul Isus – gîndește la fel ca David. Domnul Isus Se gîndește la oamenii credincioși și are ochii îndreptați asupra lor pentru a-i cerceta, a-i îndruma, a-i face să înainteze pe cale și în sfîrșit pentru a-i răsplăti. Nici un om cu inima neprihănită să nu se creadă disprețuit de Domnul; însuși Împăratul are ochii îndreptați asupra lui.

Din această atenție împăratească rezultă pentru noi două lucruri: Întîi, „ca ei să locuiască lângă mine“ așa cum este scris. Domnul Isus duce pe credincioșii Săi în casa Sa și le dă un loc în palatul Său; El îi face tovarăși ai Lui și Se bucură în mijlocul lor. Să fim vrednici de încrederea Domnului nostru și El ni Se va arăta. Cu cît ne-ar costa mai mult credincioșia noastră față de El, cu atît mai mult va fi ea răsplătită; cu cît oamenii ne vor lepăda, cu atît mai bucuros ne va primi Dumnezeuul nostru.

Apoi, El spune despre cel sincer: „acela îmi va sluji“. Domnul Isus va face slujitori spre slava Sa, pe aceia care, disprețind violența și înșelătoriile, rămîn credincioși Persoanei Sale, Cuvîntului Său și crucii Sale. Slujitori cinstiți de Împărat, ei vor face parte din alaiul Lui împăratec. Părtășie și slujbă sînt plata credincioșiei lor. Fă-mă, Doamne, credincios, ca să pot locui cu Tine și să pot să-Ți slujesc.

IUBEȘTE BISERICA

„Tu te vei scula și vei avea milă de Sion; căci este vremea să te înduri de el, a venit vremea hotărîții pentru el. Căci robii Tăi iubesc pietrele Sionului și le este milă de țărîna lui.“

(Ps. 102.13-14)

Da, rugăciunile noastre pentru Biserică sînt ascultate. Ora împlinirii lor se pregătește. Noi prețuim adunările de rugăciune, școlile de duminică și toate lucrările din casa lui Dumnezeu. Inima noastră se unește cu tot poporul lui Dumnezeu și spune:

Nu este miel în toată turma Ta

Pe care l-aș disprețui la masă,

Nu este vrăjmaș înaintea feței căruia

M-aș teme să apăr cauza Ta.

Dacă aceasta este dorința tuturor, în curînd vor veni timpuri de înviore din partea Domnului. Adunările noastre vor fi pline, sfinții înviorați și păcătoșii se vor întoarce la Dumnezeu. Aceasta nu se întîmplă însă decît prin mila lui Dumnezeu; dar acest timp va veni și noi trebuie să-l așteptăm. Acest timp hotărît se apropie. Să ne trezim. Să iubim toate pietrele Sionului și chiar pe acelea căzute. Să știm să culegem cel mai mic adevăr, cea mai slabă învățătură, pe cel mai slab credincios, chiar dacă ei ar fi disprețuiți și socotiți ca țărîna. Dacă noi avem milă de Sion, Dumnezeu are de asemenea milă de el; și dacă noi ne punem toată silința și toată plăcerea în lucrarea Domnului, Dumnezeu își va găsi și El plăcerea în această lucrare.

NICIODATĂ DESPĂRȚIȚI DE DUMNEZEU

„Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”
(Ioan 11.26)

Da, Doamne, credem; noi nu vom muri niciodată. Sufletul nostru poate să fie despărțit de trupul nostru, ceea ce înseamnă un fel de moarte; dar sufletul nostru nu va fi niciodată despărțit de Dumnezeu, ceea ce înseamnă adevărata moarte - moarte care este plata păcatului - și această pedeapsă ar fi cel mai rău lucru care ar putea să ni se întâmple. Noi sîntem scăpați de acest lucru, căci cine va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru? Noi sîntem mădulare ale trupului lui Hristos; și Hristos va pierde El părțile trupului Său? Noi sîntem uniți cu El prin căsătorie; va fi El lipsit de soția Lui și va deveni văduv? Imposibil. Este în noi o viață care nu poate fi despărțită de Dumnezeu, căci Duhul Sfînt locuiește în noi; și cu El, cum putem să murim? Isus Însuși este viața noastră; de aceea nu este posibil ca noi să murim, căci El nu poate muri din nou. În El noi am murit odată din pricina păcatului și osînda de moarte nu poate să fie executată de două ori. Acum noi trăim și trăim pentru totdeauna. Plata neprihănirii este viața verșnică și noi avem neprihănirea chiar de la Dumnezeu; prin urmare, noi putem cere plata cea mai mare.

Trăind și crezînd astăzi, credem că noi vom trăi și ne vom bucura. Și mergem înainte cu încrederea fermă că viața noastră este asigurată prin viața Mîntuitorului nostru viu.

CINE, CÎND, CUM SĂ IZBĂVEASCĂ

„Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuți ca să fie pedepsiți în ziua judecării.“

(2 Petru 2.9)

Oamenii cucernici sînt ispitiți și încercați. Credința care n-a fost pusă la încercare nu este credință adevărată. Dar aceia care cinstesc pe Dumnezeu sînt izbăviți nu la voia întîmplării, nici prin mijloace diferite, ci chiar de Domnul în persoană. El Însuși garantează să izbăvească pe aceia care se încred în El. Dumnezeu iubește pe aceia care merg numai după El și El se preocupă să știe unde sînt ei și în ce stare se află. Adesea drumul lor pare un labirint și ei nu știu cum să scape din primejdia care-i amenință. Ceea ce nu știu ei, știe Stăpînul lor. El știe pe cine trebuie să-l izbăvească și știe cînd și cum îl va izbăvi. El izbăvește pe cel neprihănit în chipul cel mai avantajos pentru el, cel mai umilitor pentru cel care l-a nedreptățit și în chipul cel mai onorabil pentru Dumnezeu. Să lăsăm „modul cum se va face“ Domnului și să ne mulțumim și să ne bucurăm să știm că El „știe să izbăvească“ pe poporul Său din orice primejdie, din încercare și din orice ispită, și aceasta prin dreapta Sa slăvită.

Nu este partea mea să pătrund acum secretele Domnului, ci mai bine să aștept liniștit, avînd în vedere aceasta: cu toate că eu nu știu nimic, Tatăl meu cereșc știe.

ÎNCREDERE TOTALĂ

„Te voi scăpa și nu vei cădea sub sabie, ci viața îți va fi prada ta de război, pentru că ai avut încredere în Mine, zice Domnul.“

(Ieremia 39.18)

Iată puterea ocrotitoare a credinței în Dumnezeu. Oamenii puternici ai Ierusalimului cădeau sub sabie, dar sărmanul Ebed-Melec era în siguranță, căci se încredea în Domnul. În cine poate să se încreadă un om mai bine decât în Creatorul său? Este o nebunie să preferăm făptura în locul Creatorului. Oh, de-am putea trăi în toate privințele prin credință; atunci am fi izbăviți de toate primejdiile. Nimeni n-a crezut și nu va crede niciodată în Isus în zadar.

Domnul spune: „Sigur te voi izbăvi!“ Notați acest dumnezeiesc – sigur. Cu toate că presupunem că pot să fie lucruri nesigure, grija lui Dumnezeu însă pentru credincioși este sigură. Dumnezeu Însuși este păzitorul copiilor Săi. Sub aripa Sa sfântă, există siguranță când totul este primejdie în afară. Putem să primim această făgăduință ca sigură, și în toate întâmplările noastre nu va lipsi. Noi sperăm că poate vom fi izbăviți pentru că avem prieteni, sau pentru că sîntem prudenți, sau avem prevestiri fericite; dar nici una din acestea nu valorează cît jumătate din această declarație a lui Dumnezeu: „Pentru că te-ai încrezut în Mine.“ Dragă cititorule, încearcă această cale și mergi pe ea toată viața ta. Pe cît de plăcută, pe atît de sigură este ea.

POVERI ARUNCATE ASUPRA LUI

**„Încredințează-ți soarta în mîna Domnului, și El te va sprijini.
El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.“**

(Ps. 55.22)

Această povară este grea: las-o asupra Celui Atotputernic. Atîta timp cît o porți tu, ea te strivește; dar pentru brațul Său, aceasta n-are nici o greutate. Dacă totuși Dumnezeu te cheamă să o porți mai departe, El te va sprijini. Ea va fi asupra Lui și nu asupra ta. Vei fi în așa fel susținut sub ea, încît povara va fi o binecuvîntare. Cheamă-L pe Domnul în ajutor și vei sta în picioare sub greutatea care, în ea însăși, te-ar încovoia.

Teama noastră cea mare este ca nu cumva încercarea să ne depărteze de pe cărarea datoriei; dar Domnul nu va îngădui acest lucru. Dacă sîntem sinceri înaintea Lui, El nu va îngădui ca întristarea noastră să ne depărteze de la umblarea în neprihănire. În Isus, El ne privește ca neprihăniți și tot în Isus El ne păzește.

Și pentru timpul de acum? Te gîndești să umbli singur prin încercările de azi? Vrei ca sărmanii tăi umeri să fie zdrobiți de povara care te apasă? Părăsește această nebunie. Spune toată durerea ta Domnului și arunc-o asupra Lui. Nu arunca povara ta ca s-o iei din nou numaidecît; ci arunc-o asupra Domnului și lasă-i-o Lui odată pentru totdeauna. Atunci vei merge ușor ca un credincios bucuros, scăpat de aici înainte de grijă și cîntînd laude mărețului Purtător de poveri.

MÎNGÎIEREA CELUI CE PLÎNGE

„Ferice de cei ce plîng, căci ei vor fi mîngîiați!“

(Matei 5.4)

Pentru a ajunge în Sion, trecem prin valea plîngerii. S-ar putea crede că a fi trist și a fi binecuvîntat sînt două lucruri care nu se potrivesc, dar Mîntuitorul care este nespus de înțelept, le-a unit în această fericire. Omul să nu despartă ceea ce Dumnezeu a unit. Mîhnire asupra păcatului, asupra păcatului nostru și asupra păcatului altuia, este pecetea lui Dumnezeu pentru credincioșii Săi. Cînd Duhul de îndurare s-a revărsat asupra casei lui Dumnezeu, toți verfi mîhniți. După cum apa ne dă binefaceri superioare, tot așa din această sfîntă tristețe primim cele mai mari binecuvîntări. Dar această binecuvîntare făgăduită celui care varsă lacrimi nu este făcută pentru zile foarte îndepărtate; nu, Hristos îl numește fericit chiar de acum.

Duhul Sfînt va mîngîia sigur inimile care plîng pentru păcatele lor. Ele vor fi mîngîiate prin sîngele lui Isus Hristos și prin puterea curățitoare a Duhului Sfînt. Credincioșii vor fi mîngîiați cu privire la păcatul lor care se revărsă în localitatea lor și-n timpul lor, prin siguranța că Dumnezeu Se va slăvi, cu toată răzvrătirea oamenilor. Ei vor fi mîngîiați cu așteptarea că în curînd vor fi pe deplin eliberați de păcat și vor fi răpiți pentru a fi pentru totdeauna în prezența slăvită a Domnului lor.

CUVÎNT CELUI CE ȘCHIOPĂTEAZĂ

„... voi izbăvi pe cei schiopi...”

(Țefania 3.19)

Sînt mulți schiopi de ambele sexe. Puteți să întîlniți „pe cel ce șchiopătează” de douăzeci de ori într-o oră. Îi vedem pe străzile principale, căutînd să meargă cu cea mai mare siguranță posibilă; dar ei sînt infirmi și suferă în mersul lor. Pe drumul ceresc se află mulți neputincioși de aceștia. Poate că mulți spun în ei înșiși: „Ce se va întîmpla cu noi? Păcatul ne va birui și Satan ne va dărîma. Cum noi sîntem gata să cădem, Domnul nu va putea niciodată să facă din noi buni ostași, nici buni vestitori.” Ei bine, „Eu voi izbăvi pe cei schiopi”, zice Domnul, și făcînd aceasta, El însuși Se va slăvi. Oricine va întreba: Cum poate o femeie care șchiopătează, să alerge și să cîștige premiul? Da, pentru ca toată lauda să fie dată harului atotputernic.

Doamne, cînd mă poticnesc în credință, în rugăciune, în a Te lăuda, în slujire, în milă, salvează-mă, Te rog stăruitor. Numai Tu poți să întărești pe infirmi ca mine. Doamne, nu mă lăsa să pier pentru că sînt printre cei mai din urmă, ci ridică prin harul Tău pe cel mai greoi călător - chiar pe mine. Iată, El a spus că așa va fi și de aceea, ca Iacov biruind în rugăciune, eu merg înainte, deși șchiopătînd.

CURAJOȘI PENTRU ADEVĂR

„Dar aceia din popor, care vor cunoaște pe Dumnezeu lor, vor rămînea tari și vor face mari isprăvi.“ (Daniel 11.32)

Domnul este Dumnezeu oștirilor, Domnul este numele Său. Aceia care se înrolează sub steagul Său vor avea un comandant care-i va pregăti pentru luptă și le va da putere și vitejie. Timpurile despre care Daniel scria erau din cele mai grele, dar este făgăduița că poporul lui Dumnezeu va ieși biruitor în cele mai bune condiții. Ei vor avea putere și energie ca să biruiască pe vrăjmașul cel puternic.

Oh! de-am învăța să cunoaștem pe Dumnezeu nostru, puterea Sa, credințioșia Sa, dragostea Sa care nu se schimbă și să fim gata să jertfim totul pentru El. El poate să înflăcăreze rîvna noastră, în așa fel încît să fim gata să trăim și să murim pentru El. De L-am cunoaște pe Dumnezeu nostru printr-o părtășie intimă cu El; atunci vom deveni asemenea Lui și vom fi pregătiți să stăm în picioare pentru adevăr și neprihănire. Acela care contemplă fața lui Dumnezeu, nu se va teme niciodată s-o întâlnească pe aceia a omului. Să rămînem în El și vom cîștiga din aceasta o inimă eroică care nu se va mai teme de o armată de dușmani. O armată nenumărată de oameni și chiar de demoni va fi în fața ochilor noștri ca neamurile înaintea lui Dumnezeu, care par ca niște lăcuste. Dumnezeu să ne dea în această vreme de minciună să fim îndrăzneți pentru adevăr.

PĂRTĂȘIE ÎN SINGURĂTATE

„De aceea iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie și-i voi vorbi pe placul inimii ei.“ (Osea 2.14)

Dumnezeul nostru, văzînd care sînt pentru noi momelile păcatului, a hotărît, pentru a ne aduce la El, să se folosească de atracția mai puternică a iubirii Sale. Nu ne aducem noi aminte de plăcerea de la început pe care El ne-a făcut s-o simțim, ca să ne smulgă din vraja lumii? El va face s-o simțim și iar s-o simțim, de fiecare dată cînd El ne va vedea în primejdia de a fi înlănțuiți de vreun rău.

Ca să aibă mai multă putere asupra noastră El vrea să ne tragă de o parte într-un loc care nu va fi raiul, ci un pustiu unde nimic să nu poată să ne întoarcă atenția de la El. În această singurătate, prezența Domnului ajunge să fie totul pentru noi și noi socotim în acel moment că prezența Lui este mult mai prețioasă decît aceea a prietenilor noștri, cînd stăm sub vița și sub smochinul nostru. Singurătatea și întristarea fac mai mult decît orice alt mijloc, ca să ne apropie de Tatăl nostru ceresc.

Cînd El ne-a pus deoparte și ne-a adus la El, Domnul poate atunci să ne spună lucruri dulci și plăcute pentru mîngîierea noastră. El „vorbește inimii noastre“, așa cum spune versetul de mai sus. Oh! dacă am putea învăța prin experiență personală, prețul acestei făgăduințe! Atrăși de fragostea Sa, despărțiți pentru probă și mîngîiați prin Duhul adevărului, vom cunoaște pe Domnul și vom izbucni în cîntece de bucurie.

ÎNCĂLȚĂMINTE DEOSEBIT DE BUNĂ

**„Încălțăminte ta să fie de fier și de aramă și puterea ta să
țină cît zilele tale.“** (Deut. 33.25)

Două lucruri sînt pregătite pentru călător: încălțăminte și puterea.

Încălțăminte îi este necesară pentru a călători pe drumuri gloduroase și rele și pentru a călca în picioare pe vrăjmașii de moarte. Noi nu mergem cu picioarele goale; nu ar fi potrivit pentru prinți de sînge regesc. Încălțăminte noastră nu va fi deloc din materiale obișnuite, ci va avea tălpi durabile de metal, care nu se vor uza deloc, chiar dacă călătoria ar fi lungă și grea. Noi vom fi apărați așa cum cer nevoile drumului și ale luptei. Să mergem deci vitejește și să nu ne temem de nici un rău, chiar dacă am avea să punem picioarele pe șerpi veninoși sau chiar pe balaur.

Puterea noastră de asemenea va dura cît zilele noastre și ea va fi potrivită după sfortărea care trbuie făcută și după povara de purtat. Puterea noastră trebuie să fie după felul zilelor noastre, acesta este înțelesul din versetul de mai sus. Dacă astăzi ne vine o încercare grea sau o lucrare care cere toată energia noastră, ni se va da de asemenea o putere egală. Această făgăduință făcută lui Așer este și pentru toți aceia care au destulă credință ca s-o ia ca pentru ei. Fie ca această făgăduință să ne dea îndrăzneala care trebuie să se producă în inima credincioasă.

CĂUTÎNDU-L

„...tot așa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă.“
(Evrei 9.28)

Aceasta este nădejdea noastră. Acela în care am crezut că a venit odată pentru a lua păcatele celor mulți, Se va arăta a doua oară fiilor oamenilor. Aceasta este o nădejde fericită. Această a doua arătare însă va avea anumite trăsături speciale care o vor face mai slăvită.

Domnul nostru nu va mai avea nimic a face cu păcatul. El l-a șters pe deplin de la poporul Său, a suportat pedeapsa într-un mod atît de desăvîrșit, încît nu Se va mai ocupa de păcat la această a doua venire. El nu Se va mai aduce jertfă pentru păcat, pentru că a nimicit păcatul.

Domnul va desăvîrși atunci lucrarea de mîntuire a poporului Său care va fi în final și pe deplin izbăvit și se va bucura în toate prvințele de plinătatea acestei mîntuiri. El nu vine ca să poarte urmările păcatului nostru, ci ca să ne aducă urmarea ascultării Sale; nu pentru a îndepărta osînda noastră, ci pentru a desăvîrși mîntuirea noastră.

Mîntuitorul nostru Se va arăta astfel numai aceluia care Îl așteaptă, dar El nu Se va arăta nicidecum în același fel aceluia ai căror ochi i-a orbit egoismul și păcatul. Pentru ei, El va fi un Judecător teribil și nimic mai mult.

STRĂLUCEȘTI CA MULTE STELE

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.“ (Daniel 12.3)

Iată un cuvînt potrivit ca să mă trezească, și care pune în fața ochilor mei un scop în vederea căruia merită să-ți dai osteneala să trăiești. A fi înțelept este un lucru de mare preț; dar înțelepciunea de care este vorba aici este o înțelepciune dumnezeiască, pe care Domnul singur o poate da. Să mă cunosc pe mine însumi, să cunosc pe Dumnezeu, Mîntuitorul meu! De aș fi dumnezeiește să pun în practică adevărul ceresc și să trăiesc în lumina lui! Ținta vieții mele este înțeleaptă? Urmăresc eu ceea ce trebuie să urmăresc? Trăiesc eu oare cum aș fi vrut să fi trăit dacă acum ar veni ziua morții mele? Numai această înțelepciune poate să-mi asigure această strălucire nesfîrșită ca lumina zilei veșnice. Să cîștigi suflete este o țintă slăvită și trebuie să fii înțelept ca să aduci un singur suflet pe calea neprihănirii; cu atît mai mult ca să aduci mai multe suflete. Oh! dacă aș avea această cunoștință despre Dumnezeu și Cuvîntul Său, despre oameni și despre Hristos, ca să pot aduce un mare număr de oameni la pocăință! M-aș deda atunci la această lucrare și n-aș avea liniște pînă n-aș face-o. Asta face mai mult pentru mine, decît să strălucesc în lume prin izbînzii și prin onoruri. Eu voi străluci într-o zi ca o stea cerească, chiar ca mai multe stele, pentru totdeauna și fără întrerupere. Sufletul meu, deșteaptă-te! Doamne, însuflețește-mă!

APĂ FĂRĂ PLATĂ

„Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții, fără plată. (Apoc. 22.17)

Isus ne cheamă să luăm fără plată; El nu cere nici recomandări, nici simțăminte bune; El cheamă numai; veniți dar . . . Tu n-ai nici pocăință, nici credință? Vino chiar și așa; El îți le va da. Vino așa cum ești și ia „fără bani și fără plată“.

Închipuiți-vă un om oarecare, care ar sta lângă o fântină publică și ar zice: „Nu pot să beau, n-am destui bani în pungă!“ Oricît de sărac ar fi un om, el poate să bea totdeauna din ea. Chiar existența fântinii arată că ei au dreptul să bea din ea și pot să bea după dorință fără să se teamă de vreun reproș. Singurii care ar suferi de sete, ar vedea această apă limpede și nu și-ar potoli setea, ar fi oamenii suspuși, care ar trece în trăsurile luxoase. Ar fi într-adevăr prea multă umilință pentru ei să coboare din trăsură ca să bea apă dintr-o fântină de unde beau toți; ei ar prefera să strîngă din buze și să rămînă cu gîtul uscat.

Oh! cîți oameni plini de păreri bune despre ei înșiși sau despre milosteniile lor nu vor să vină la Hristos! „Să fiu mîntuit ca un bețiv sau ca o biată femeie! Nu e de noi!“ Și acești mîndri călători se lipsesc ei singuri de apa vie. Nu este altă cale a mîntuirii, decît aceia urmată de tîlharul răstignit pe cruce. Astfel că „cel ce vrea să ia apă vie, să ia fără plată“.

NU-ȘI MAI ADUCE AMINTE

„Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor.“
(Evrei 10.17)

Domnul, ca urmare a legământului Său de har, tratează pe poporul Său ca și cum el n-ar fi păcătuit niciodată și uită toate călcările de lege. El consideră păcatele lor, oricât ar fi de mari, ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată; ele sînt cu totul șterse din amintirea Lui. O! minune a harului! Dumnezeu face aici, prin harul Său, ceva imposibil pentru sfințenia Sa și pentru dreptatea Sa. Mila Lui face minuni care întrec toate celelalte lucruri ale Sale.

Dumnezeul nostru nu-Și mai aduce aminte de păcatul nostru, de cînd Isus a întărit prin jertfa Sa, legământul cu El. Noi putem să ne bucurăm în El, fără teamă că vom stîrni mînia Lui împotriva noastră, ca urmare a fărădelegilor noastre. Iată! El ne numără printre copiii Lui și ne consideră neprihăniți; El își găsește plăcerea în noi, ca și cum noi am fi sfinți desăvîrșiți. El ne dă lucrări de încredere, ne numește apărători ai cinstei Lui, păstrători ai podoabelor din cununa Sa, răspînditori ai Evangheliei Sale. El ne dă o cinste și ne încredințează o lucrare. Aceasta este proba cea mai limpede că El nu-Și aduce aminte deloc de păcatele noastre. Noi înșine cînd iertăm pe un vrăjmaș, așteptăm mult timp pînă să ne încredem în el; ne temem să nu fim imprudenți. Dar Domnul uită păcatele noastre și Se poartă cu noi ca și cum noi n-am fi greșit niciodată. O, sufletul meu, primește făgăduința Lui și bucură-te de ceea ce îți dă ea.

CURĂȚIE DESĂVÎRȘITĂ

„Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. (Apoc. 3.5)

Ostaș al crucii, la luptă! Nu te odihni pînă ce biruința va fi deplină, căci o răsplată veșnică va fi plata meritată a luptelor tale.

Haide, neprihănirea deplină este a ta. Cîțiva din Sardes nu și-au mînjit hainele și răsplata lor este să umble în haine albe. Sfințirea desăvîrșită este prețul chemării noastre cerești. Să nu ne lipsim de această răsplată. Apoi, te vei bucura. Vei fi îmbrăcat într-o haină de sărbătoare ca la nuntă; vei fi îmbrăcat cu veselie mare și vei străluci de fericire. Luptele grele vor fi sfîrșite și le vor lua locul pacea și bucuria Domnului. Apoi, biruința. Vei fi învingător. Ramura de finic și cununa cu hainele albe vor fi podoaba ta; vei fi primit ca un biruitor, ca și Mîntuitorul însuși.

În sfîrșit, iată un veșmînt de preot. Tu vei sta în fața Domnului în veșmîntul fiilor lui Aron; îi vei aduce ca jertfe mulțumiri, și te vei apropia de Domnul cu tămîia laudei.

Cine nu s-ar lupta pentru un Stăpîn care făgăduiește asemenea onoruri chiar celui din urmă slujitor credincios al Său? Cine n-ar vrea să fie considerat nebun pentru Domnul Isus, pentru ca apoi să îmbrace haina Sa de slavă?

NIMIC CARE SĂ NE FACĂ SĂ NE TEMEM

„Iar tu, du-te, pînă va veni sfîrșitul; tu te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfîrșitul zilelor.“
(Daniel 12.13)

Nu putem să înțelegem toate proorociile, dar în loc să ne înspăimîntăm, să luăm seama la ele cu plăcere. Nu există nimic în dorința unui Tată, care ar putea să îngrijoreze pe copilul Sau. Chiar de s-ar ivi ticăloșia desnădejdiei, adevăratul credincios nu se va întina; dimpotrivă, el va fi curățit și albit prin această încercare. Cînd pămîntul va fi ars, mirosul focului nu va atinge pe cei aleși. În mijlocul prăbușirii materiei și a răsturnării lumilor, Domnul Dumnezeu va ocroti pe ai Săi. Să continuăm să înaintăm fără oprire și fără ocolire pe calea care ne-a fost trasată, rămînînd liniștiți și hotărîți să ne facem datoria, viteji în luptă, răbdători în suferință. Sfîrșitul va veni într-o zi; să mergem numai drept înainte.

Vom găsi în curînd odihna. Orice alte lucruri pot să fie zdruncinate și pot să se clatine; dar temelia noastră rămîne neschimbată și sigură. Dumnezeu rămîne la dragostea Lui, de aceea și noi rămînem în ea. Pacea noastră curge și va curge totdeauna ca un fluviu. O moștenire ne este păstrată în Canaanul ceresc și noi îl vom ocupa, orice s-ar întîmpla. Dumnezeul lui Daniel va da o parte demnă de El, tuturor acelor care au, ca și Daniel, îndrăzneala de a fi hotărîți pentru adevăr și pentru sfințenie, și nici o groapă cu lei nu-i va lipsi de moștenirea lor.

O SCHIMBARE A NUMELUI

„În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: „Bărbatul meu“! și nu-Mi vei mai zice: „Stăpînul meu“! Voi scoate din gura ei numele Baalilor, ca să nu mai fie pomeniți pe nume.“

(Osea 2.16-17)

A venit ziua cînd noi nu mai privim la Dumnezeu ca la Baal sau un stăpîn rău, ca la un despot, fiindcă noi nu mai sîntem sub lege, ci sub har. Domnul, Dumnezeul nostru, a devenit „Ishi“ al nostru, bărbatul nostru prea iubit, Domnul pe care noi Îl iubim, cel mai apropiat al nostru, cu legăturile de rudenie cele mai sfinte. Noi nu ne vom teme de El mai puțin, pentru că Îl iubim atît de mult. Nu Îi slujim cu mai puțină ascultare, ci Îi slujim pentru pricini mai înalte și mai mărețe. Noi nu mai tremurăm sub biciul Lui, ci ne bucurăm în dragostea Lui. Robul a ajuns fiu și povara a ajuns o plăcere.

Așa este cazul cu tine, iubit cititor? Harul a izgonit frica de rob, ca să facă loc dragostei de fiu? Ce fericiți sîntem într-o astfel de experiență! Acum numim ziua Domnului o plăcere și închinarea nu este niciodată o plictiseală. Rugăciunea este acum un privilegiu și lauda o sărbătoare. A asculta înseamnă cerul; a da pentru cauza lui Dumnezeu este un banchet. Astfel, toate devin noi. Gura ne este plină de cîntări și inima de muzică. Binecuvîntat să fie cerescul nostru Ishi, în veci de veci!

MAI MULT DECÎT CUVINTE

„Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte pe care le-am făcut lui David.“ (F. Ap. 13.34)

Nimic din ceea ce este de la oameni nu este sigur, dar tot ce este de la Dumnezeu este asigurat. Legământul Lui de har este „un legământ veșnic, ca să se arate îndurarea făgăduită lui David“.

Noi sîntem siguri că aceste haruri Dumnezeu le are pentru noi. El nu a spus numai cuvinte; cuprins și adevăr se găsește în fiecare din făgăduințele Lui. Harurile Lui sînt într-adevăr haruri. Chiar dacă o făgăduință pare că ar trebui să nu se mai îplinească din cauza morții, chiar și atunci Domnul cel bun Își va împlini cuvîntul Său.

Sîntem siguri că Dumnezeu va da îndurările făgăduite la toți care au intrat în legământul Lui. Fiecare din aleșii lui Dumnezeu va avea parte de împlinirea îndurărilor la rîndul său. Ele sînt asigurate pentru toată sămînța Sa, de la cel mai mic pînă la cel mai mare.

Sîntem siguri că Dumnezeu va continua cu îndurările Sale față de poporul Său. El nu dă ca să ia pe urmă înapoi. Ceea ce a dat El, este arvuna pentru alte daruri și mai pline de îndurare. Ceea ce încă n-am primit pînă astăzi, este tot așa de sigur ca și ceea ce am primit deja; de aceea să așteptăm înaintea Domnului și să fim liniștiți. Nu există nici un motiv îndreptățit pentru cea mai mică îndoială.

APLEACĂ-TE ȘI VEI FI RIDICAT

„Smeriți-vă dar sub mîna tare a lui Dumnezeu, pentru ca la vremea Lui, El să vă înalțe.“ (1 Petru 5.6)

Aceasta este o făgădiunță: dacă noi ne plecăm, Dumnezeu ne va ridica. Smerenia duce la slavă; supunerea este calea ridicării. Aceiași mîna a lui Dumnezeu care apasă asupra noastră ca să ne facă să ne plecăm, este gata să ne ridice ca să primim această binecuvîntare. În lumea aceasta trebuie să te pleci, ca să cîștigi. Mulți se înjosesc în fața oamenilor, dar nu capătă ocrotirea mult dorită. Dar acela care se pleacă sub mîna lui Dumnezeu, va fi îndreptat, sprijinit, îmbogățit și întărit de El. Obiceiul Său este de a smeri pe cei mîndri și a înălța pe cei smeriți.

Totuși lucrările lui Dumnezeu își au vremea lor. Trebuie ca acum, chiar din această clipă să ne smerim, pentru ca Domnul să facă să nu apese asupra noastră mîna întristării. Cînd ne lovește El, datoria noastră este să primim loviturile Sale cu o supunere întreagă. Înălțarea noastră va avea loc „la vremea ei“ și Dumnezeu este cel mai bun Judecător al acelei zile și al acelei ore. Să nu strigăm cu nerăbdare ca să primim o binecuvîntare. Pentru ce s-o dorim mai înainte de vremea ei? Ce pretindem noi? Desigur, nu sîntem încă destul de smeriți, ca să așteptăm într-o supunere liniștită.

Dumnezeu să ne dea această smerenie!

EL ÎNLĂTURĂ VRĂJMAȘUL NOSTRU

„A îndepărtat pe vrăjmașul tău.“

(Țefania 3.15)

Vedeți căderea sa? Satana a pierdut stăpînirea sa în inimile noastre, cum a pierdut și locul său în cer. Domnul Isus a nimicit stăpînirea Celui Rău în noi. Acesta poate să ne atace, dar nu poate să pretindă că sîntem ai lui. Lanțurile lui nu ne mai înfășoară; Fiul ne-a izbăvit și noi sîntem cu adevărat slobozi.

Acest vrăjmaș continuă, e drept, să se facă pîrîșul fraților noștri; dar Domnul l-a izgonit și din această slujbă. Apărătorul nostru îl forțează să tacă și reduce la nimic învinuirile pe care ni le aduce el și apără sufletul nostru, astfel că nici unul din atacurile diavolului nu poate să ne atingă.

Duhul cel rău ne va asalta prin ispite și va căuta să se vîre în sufletul nostru; dar și aici și-a pierdut superioritatea lui de la început, întîietatea lui. El se va strecura ca un șarpe, dar nu va mai stăpîni ca un împărat. El își strigă blestemele sale împotriva noastră, ori de cîte ori poate; dar spre marea noastră ușurare, glasul Domnului îl reduce îndată la tăcere și-l silește să fugă ca un cîine în fața biciului. Lucrează Tu, Doamne, și apără de lătratul diavolului pe cei pe care-i urmărește el și care tremură la amenințarea lui. Pune pe fugă pe vrăjmașul lor și arată-Ți slava în ochii lor. Tu l-ai biruit, Doamne; pune-l acum pe fugă și izgonește-l din lume.

FĂGĂDIUNȚA ÎNTÎLNIRII VIITOARE

„Dar Eu vă voi vedea iarăși și inima vi se va bucura.“ (Ioan 16.22)

Este sigur că Isus va veni din nou în curînd și, cînd El ne va vedea pe noi și noi Îl vom vedea pe El, va fi mare bucurie. O! dacă venirea Lui fericită ar fi mai curînd!

Dar făgădiunța Lui se împlinește totuși în fiecare zi, în alt sens. Bunul nostru Mîntuitor, în multe rînduri se arată nouă „din nou“. El ne-a dat iertarea și de fiecare dată cînd sîntem întristați printr-o nouă greșală, El vine la noi să ne aducă aminte de iertarea Lui. El ne-a descoperit că Dumnezeu ne-a primit și, cum vede că credința noastră slăbește, El vine din nou ca să ne spună „Pace vouă“ și să bucure astfel inima noastră.

Prea iubiților, toate harurile din trecut sînt garanții pentru îndurările viitoare. Dacă Isus a fost cu noi, ni se va arăta din nou. Nu priviți o binecuvîntare din trecut ca ceva mort și înmormîntat după care să purtați doliu, ci socotiți-o ca o sămîntă aruncată care se înalță și va răsări din țărînă pentru a vă îmbărbăta prin aceste cuvinte: „Eu vă voi vedea iarăși“. Zilele acestea sînt triste pentru noi pentru că Isus nu este cu noi ca mai înainte; să prindem curaj, căci El nu este departe de noi. Picioarele Lui sînt iuți ca ale cerboacei sau ale unui cerb tînăr și-L vor aduce la noi într-o clipeală din ochi. Să ne bucurăm deci, căci El ne zice: „Eu vă voi vedea iarăși“.

O CHEMARE; IZBĂVIRE

„Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!“ (Ps. 50.15)

Iată într-adevăr o făgăduință. Ea este pentru cazurile urgente: „în ziua necazului“. Într-o astfel de zi se face întuneric în mijlocul zilei și fiecare oră care vine este mai întunecoasă decât aceea care a trecut. Să ne amintim atunci de aceste cuvinte care ni s-au spus expres ca să ne sprijinească în zilele noastre înorate.

Ce îndem plăcut și plin de înțelegere: „Cheamă-Mă“. N-ar trebui să avem nevoie de această înștiințare; a ne ruga ar trebui să fie o obișnuință permanentă și de fiecare zi. Ce îndurare că avem libertate să chemăm pe Dumnezeu! Ce înțelepciune să folosim bine această îndurare! Este o nebunie să alergăm la oameni când Domnul ne cheamă să-I aducem Lui însuși necazurile noastre. Să nu șovăim deci ca să facem acest lucru. Avem aici o făgăduință care ne dă curaj: „Te voi izbăvi“. Oricare ar fi greutatea sau nevoia, Domnul nu face nici o deosebire, dar făgăduiește o izbăvire întreagă, sigură și fericită. El va împlini, El însuși, această izbăvire, cu mâna Sa. Să credem acest lucru; Dumnezeu prețuiește credința.

Și la sfârșit, iată rezultatul: „tu mă vei proslăvi“. Ah, să facem acest lucru cu prisosință. Când El ne va fi izbăvit, Îl vom lăuda cu glas tare. Și cum este sigur că El ne va izbăvi, să-L lăudăm chiar de acum.

LEGĂMÎNTUL ATINGE ȘI PE COPII

„Voi pune legămîntul Meu între Mine și tine și sămînța ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legămînt veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeuul tău și al seminței tale după tine.“
(Geneza 17.7)

O Dumnezeule Tu ai încheiat un legămînt cu mine, robul Tău, în Isus Hristos, Mîntuitorul meu; și acum eu Te rog ca copiii mei să fie incluși și ei în planurile Tale de îndurare. Îngăduie-mi să cred că această făgăduință îmi este făcută mie tot așa de bine cum este făcută lui Avraam. Știu bine că copiii mei sînt născuți în păcat și zămisliți în nelegiuire, ca și cei ai celorlalți oameni. Așa că nu mă bizuiesc pe felul nașterii lor, căci „ce este născut din carne este carne“ și nu altceva. Dar, Doamne, fă să se nască și ei din Duhul Sfînt și să intre și ei în legămîntul Tău de har.

Te rog de asemenea pentru urmașii mei și toate generațiile lor. Să fii Tu Dumnezeuul lor, cum ești și al meu. Cea mai mare cinste pe care Tu mi-ai făcut-o este că mi-ai îngăduit să fiu robul Tău și să-Ți slujesc; fie ca și urmașii mei să-Ți poată sluji în anii care vor veni. O, Dumnezeuul lui Avraam, fii și Dumnezeuul lui Isaac! O, Dumnezeuul Anei, primește pe Samuelul ei! Doamne, dacă Tu ai primit rugăciunea pe care Ți-o fac pentru ai mei, binecuvintează și celelalte case ale poporului Tău, unde mai sînt persoane care nu sînt încă ale Tale. Fii Dumnezeuul tuturor familiilor lui Israel. Fie ca nici unul din cei care se tem de Numele Tău să n-aibă durerea să vadă pe vreunul din ai lor rămînînd nemîntuit! Îți cer acest lucru pentru dragostea lui Isus. Amin!

VORBEȘTE CE EL TE ÎNVĂȚĂ

„Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus.“ (Exod. 4.12)

Mai mulți slujitori adevărați ai lui Dumnezeu cu vorbirea greoaie, se găsesc într-o mare încurcătură când sînt chemați să vorbească pentru Domnul; ei se tem să nu strice lucrarea prin defectul lor. Să-și amintească atunci că Domnul este acela care le-a dat această limbă și să ia seama să nu arunce ocară isupra Aceluia care i-a creat. Se poate ca o limbă greoaie să nu fie un rău așa de mare ca o limbă prea slobodă și puține cuvinte valorează adesea mai mult decît belșugul unui discurs. De asemenea este adevărat că adevărata putere pentru mîntuire nu stă în retorica omenească, cu gesturile sale, cu vorbele sale frumoase și cu voci sonore. Defectul de a nu vorbi cu ușurință nu este un cusur așa de mare, după cum se pare. Dacă Dumnezeu este cu gura noastră și cu duhul nostru, vom avea ceva mai mult decît arama sunătoare a elocvenței sau chimvalul zăngănitor al puterii de convingere. Învățătura lui Dumnezeu este înțelepciune; prezența Lui este putere. Faraon avea mai multe motive să se teamă de bîlbîiala lui Moise decît de cei mai buni vorbitori ai Egiptului; căci ceea ce spunea el, avea putere în sine; el vorbea despre urgii și moarte. Dacă Domnul este cu noi în slăbiciunea noastră firească, vom fi încinși cu o putere supranaturală. Deci să vorbim pentru Isus cu îndrăzneală, așa cum putem vorbi.

DREPTUL LA LUCRURILE SFINTE

„Dar robul cumpărat de preot cu preț de argint, va putea să mănînce (din lucrurile sfinte), tot așa și cel născut în casa lui; ei să mănînce din hrana lui.“ (Levitic 22.11)

Oaspeții, străinii și servitorii plătiți nu puteau să mănînce din lucrurile sfinte. Tot așa este cu lucrurile duhovnicești. Două categorii de oameni aveau voie să vină la masa sfîntă, aceia care erau cumpărați de preot cu bani și aceia care erau născuți în casa lui. Cumpărați și născuți erau două condiții care dădeau dreptul, care nu putea fi tăgăduit, ca să se folosească de lucrurile sfinte.

CUMPĂRAT! Marele nostru Preot a cumpărat cu preț pe toți aceia care cred în El. Ei sînt proprietatea Lui sigură și aparțin cu totul Domnului. Nicidecum din cauza a ceea ce sînt ei înșiși, ci pentru dragostea Răscumpărătorului lor au ei aceleași privilegii de care se bucură El însuși; și „ei vor mînce din aceeași hrană“. El dă o hrană pe care lumea n-o conoaște. „Fiindcă sînteți ai lui Hristos“, veți avea parte cu El.

NĂSCUT. Nașterea dă și ea dreptul sigur la hrana preotului. Dacă ne-am născut în casa preotului, avem loc în familia lui. Prin nașterea din nou, noi devenim împreună moștenitori cu El și un trup cu El. Și fiindcă Tatăl I-a dat pace, bucurie și slavă, El ne face parte și nouă de ele. Răscumpărarea și nașterea din nou ne dau un drept dublu la binecuvîntările făgăduite, de care se bucură și Marele nostru Preot.

EL BINECUVINTEAZĂ ȘI PĂZEȘTE

„Domnul să te binecuvinteze și să te păzească.“ (Num. 6.24)

Această binecuvîntare a Marelui Preot este ea însăși o făgăduință. Binecuvîntarea pe care Marele nostru Preot o pronunță pentru noi trebuie să aibă sigur o urmare, căci El vorbește gîndurile lui Dumnezeu.

Ce bucurie să ai parte de binecuvîntarea lui Dumnezeu! Aceasta dă o mireasmă plăcută la toate lucrurile. Dacă noi sîntem binecuvîntați, toate bunurile noastre și toate bucuriile noastre sînt binecuvîntate; pierderile noastre și necazurile noastre și chiar dezamăgirile noastre vor fi și ele binecuvîntate. Binecuvîntarea lui Dumnezeu este adîncă, reală și are urmări bune. Binecuvîntarea unui om poate să fie numai vorbe; dar binecuvîntarea Domnului îmbogățește și sfințește. Urarea cea mai de dorit pe care noi am putea-o face celui mai bun prieten al nostru nu este „Fericire și noroc“, ci „Domnul să te binecuvinteze“.

Ce mare lucru este de asemenea să fii sub paza lui Dumnezeu; păzit de El, păzit lîngă El, păzit în El. Cei pe care-i păzește Dumnezeu, sînt bine păziți; ei sînt scutiți de rău și păstrați pentru o fericire veșnică. Paza lui Dumnezeu însoțește binecuvîntarea, pentru a o statornici și a o întări.

Urarea celui ce a scris această mică carte este ca toți aceia care vor citi aceste rînduri să aibă parte de această bogată binecuvîntare și să fie așezați sub această pază sigură.

LEGEA ÎN INIMĂ

„Legea Dumnezeului său este în inima lui; și ni i se clatină pașii.“
(Ps. 37.31)

Puneti legea în inima unui om și acesta va umbla cu dreptate. Iată unde trebuie scrisă legea: în inimă; atunci este în locul potrivit, așa cum sînt pietrele într-o boltă. În minte legea este o piedică, pe spate este o povară, dar în inimă este un sprijin. Ce frumoase sînt cuvintele acestea: **Legea Dumnezeului său!** Cînd Îl cunoaștem pe Domnul ca pe Dumnezeu nostru, legea Lui înseamnă pentru noi slobozenie. Dumnezeu care a făcut cu noi acest legămînt ne dă și dorința de a asculta sfaturile Lui și a umbla după poruncile Lui. A urma învățăturile Tatălui meu va fi pentru mine o desfătare.

Omul a cărui inimă este supusă, va fi sprijinit în toți pașii lui. El va face ce este bine, va face ce este înțelept. O lucrare sfîntă este întotdeauna cea mai înțeleaptă lucrare, oricum ar părea ea la un moment dat. Cînd umblăm după poruncile Sale, sîntem pe calea împărătească a Dumnezeului nostru. Cuvîntul lui Dumnezeu n-a înșelat niciodată nici un suflet. Ținta sa este lămurită: să umblăm smeriți și drept în dragostea și temerea de Dumnezeu. Pe această cale sînt învățături înțelepte și rînduieli sfînte, ca să ne păzească de întinare. Cal ce umblă drept, umblă pe un drum sigur.

MERGI; PUNE MÎNA PE PROPRIETATEA TA

„Iată că Domnul, Dumnezeul tău, îți pune țara înaintea; suie-te, ia-o în stăpînire, cum ți-a spus Domnul Dumnezeul părinților părinților tăi; nu te teme și nu te înspăimînta.“ (Deut. 1.21)

Privește; există o moștenire a harului pe care ar trebui să îndrăznești s-o capeți ca să fie a ta. Tot ceea ce a căpătat un credincios, oricine poate căpăta. Tu poți să fii tare în credință, să ai o dragoste fierbinte, să ai spor în lucrare; nimic nu te împiedică să ai parte de toate acestea; dar pentru aceasta vino și primește harul Său. Cea mai dulce experiență și harul cel mai prețios sînt și pentru tine, ca și pentru oricare dintre frații tăi. Domnul pune înaintea ta astăzi toate aceste bunuri și nimeni nu poate să-ți tăgăduiască dreptul tău la ele; vino dar și ia-le pentru tine.

Înaintea ta este de asemenea și lumea, care trebuie cîștigată pentru Isus. Nici un ținut, nici un loc nu poate să rămînă nesupus lui. Acest cartier și această ulicioară întunecoasă care sînt înaintea casei noastre nu sînt pentru a zădărnici strădaniile noastre, ci pentru a le încuraja. Să îndrăznim și să mergem înainte și vom cîștiga pentru Isus sufletele întunecate și inimile împietrite. Să nu lăsăm să piară nici un suflet din cauză că noi nu am avea destulă credință în Isus sau în Evanghelie, ca să punem mîna pe toată țara. Nici un loc nu este prea întunecos, nici o ființă prea degradată ca să nu poată fi cuprinsă în puterea harului. La o parte cu frica; prin credință să mergem și să cucerim.

REGULI PENTRU ÎNAINȚARE

„Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrînd cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stînga, ca să izbuțești în tot ce vei face.“
(Iosua 1.7)

Da, Domnul va fi cu noi în războiul nostru sfînt, dar El cere ca noi să urmăm întocmai învățăturile Sale. Vom birui sigur dacă vom asculta din toată inima pe Dumnezeu nostru și dacă vom pune tărie și îndrăzneală în toate faptele noastre de credință. Dacă sîntem cu inima împărțită, nu putem să ne așteptăm decît la jumătăți de binecuvîntări. Să ascultăm cu grijă și atenție „luînd seama să facem întocmai după porunca pe care El ne-a dat-o“. Această poruncă este un lucru de căpetenie și ne obligă să cunoaștem voia lui Dumnezeu în toate amănunțele. Trebuie să ne supunem îndată și să fim gata mereu „să facem după toată legea Lui“. Noi n-avem să scoatem și să alegem ce ne place nouă, ci să împlinim poruncile lui Dumnezeu, așa cum sînt date ele, pe toate și fără excepție. Să facem acest lucru cu scumpătate și răbdare. Să alergăm drept înainte, fără să ne abatem la stînga sau la dreapta. Să nu fim mai aspri decît legea Sa; dar nici s-o luăm în chip ușuratic, așa cum ne-ar conveni nouă. Dacă vom asculta cum trebuie, cîștigul nostru va fi înaintarea duhovnicească. O, Doamne, ajută-mă să văd dacă eu lucrez bine, ca să nu pierd împlinirea făgăduinței Tale față de mine.

ÎNCREDERE

„Iată, Domnul Dumnezeu mă va ajuta.“

(Isaia 50.9)

În această proorocie avem cuvintele privitoare la Mesia în ziua cînd El S-a făcut ascultător pînă la moarte, cînd El Și-a dat spinarea ca să fie biciuită și obrazii să fie pămuiți și scuipați. El Se încrede în ajutorul lui Dumnezeu și așteaptă totul de la Dumnezeu.

Suflete al meu, necazurile tale sînt ca niște fire de praf de pe talerele unui cîntar, față de necazurile și chinurile Mîntuitorului. Nu crezi tu că Domnul te va ajuta? Domnul era într-o situație deosebită, căci El luase locul păcătoșilor și Se dăduse de bunăvoie ca să Se jertfească în locul lor și de aceea Tatăl Său Îl părăsise și El Se simțea despărțit de Tatăl. Ție nu ți se poate întîmpla așa ceva; tu n-ai nevoie să strigi: „Pentru ce m-ai părăsit?“ Mîntuitorul tău S-a sprijinit pe Dumnezeu chiar atunci cînd era părăsit. Și tu nu poți face la fel? El a murit pentru tine, așa că este cu neputință ca tu să fii lăsat singur, să fii părăsit; îndrăznește;

În ziua cînd ești trudit și încercat, strigă: „Domnul mă va ajuta“. Mergi înainte cu îndrăzneală. Fă-ți fața ca o cremene și hotărît că nici slăbiciunea nici timiditatea nu se vor apropia de tine. Dacă Domnul te ajută, cine te va împiedica din mers? Dacă tu ești sigur de ajutorul Lui atotputernic, ce va fi prea greu pentru tine? Începe deci ziua cu bucurie și nici o umbră de îndoială nu se va vîrî între tine și Soarele neprihănirii.

CURĂȚIRE PENTRU A PURTA ROADE

„Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, El o curățește ca să aducă și mai multă roadă.“ (Ioan 15.2)

Iată o făgăduință de preț pentru oricine vrea să ducă o viață rodnică. Ea este arătată, ce-i drept, sub o înfățișare cam aspră. Mlădița care aduce roadă trebuie și ea să fie curățită? Trebuie chiar și cei mai buni și folositori să fie curățiți? Sigur că așa trebuie să fie, căci cea mai mare parte din lucrarea de curățire pe care o face Domnul se face prin întristări de un fel sau de altul. Nu pentru cei răi, ci pentru cei neprihăniți sînt pregătite necazurile în lumea aceasta. Dar sfîrșitul este mult mai de preț decît o răsplătire a acestor necazuri. Dacă va ieși din suferința noastră mai multă roadă pentru Mîntuitorul nostru, nu vom avea păreri de rău pentru suferința pricinuită prin tăiere, nici de pierderea frunzișului nostru.

În afară de încercări, această curățire se face prin Cuvîntul lui Dumnezeu și acest gînd dă la o parte ceea ce este neplăcut în această făgăduință. Prin Cuvîntul Său noi vom ajunge să fim mai supuși, mai blînzi și mai folositori. Domnul nostru care ne-a făcut să aducem roadă într-o anumită măsură, vrea să lucreze în noi astfel ca să ajungem la o vrednicie și mai mare. Și desigur că este o mai mare mîngîiere în făgăduința de a aduce roadă pentru Dumnezeu, decît într-o făgăduință de a primi bogății, noroc și onoruri.

Doamne, grăbește-Te de a împlini cu mine Cuvîntul Tău plin de har și fă ca să aduc și eu o roadă bogată spre slava Ta.

EL SMEREȘTE CA SĂ ÎNALȚE

„Domnul sărăcește și El îmbogățește, El smerește și El înalță.“
(1 Samule 2.7)

Toate schimbările care se întâmplă în viața mea vin de la Cel ce nu se schimbă niciodată. Dacă eu aș ajunge bogat, aș vedea mîna Sa la lucru și l-aș binecuvînta; este bine să știu și să recunosc mîna Lui și, dacă ajung sărac, să-L laud din toată inima mea. Cînd situația noastră în această lume ajunge să vie modestă, să știm că aceasta vine de la Domnul și trebuie să îndurăm cu răbdare; și dacă, dimpotrivă, situația noastră este înfloritoare, tot de la El vine și aceasta; să primim dar și aceasta cu adîncă recunoștință. În amîndouă cazurile, Domnul a dat și totul este bine.

De obicei, metoda lui Dumnezeu este ca să smerească pe cei pe care vrea să-i înalțe și să dezbrace pe cei pe care vrea să-i îmbrace. Și voia Lui este cea mai înțeleaptă. Dacă acum eu trebuie să îndur o umilință, mă voi bucura, căci voi vedea aici începutul înălțării mele. Cu cît sîntem mai smeriți prin harul Lui, cu atît vom fi ridicați în slavă. Această sărăcire care are ca țel îmbogățirea noastră, va fi bine venită.

O Doamne, Tu m-ai smerit în ultimul timp, ca să mă faci să simt nimicnicia mea și păcatul meu. Este o experiență neplăcută, dar eu Te rog să o faci să-mi fie de folos. Te rog de asemenea să mă faci în stare să port o măsură și mai mare de bucurie și o sarcină și mai mare în lucrarea Ta și, cînd voi fi astfel pregătit, Tu să mi le dai pentru dragostea lui Hristos. Amin.

AȘTEPTÎND, NU LUÎND-O ÎNAINTE

„Da, numai în Dumnezeu mi se încrede sufletul; de la El îmi vine ajutorul.“

(Ps. 62.1)

Ce poziție binecuvîntată – așteptînd toate numai de la Domnul! Așa să fie starea noastră în toată ziua de azi și în fiecare zi. Așteptînd timpul Său de har, așteptînd în slujba Sa, așteptînd în rugăciune – și mulțumire. Această poziție este cea mai bună și adevărată a creaturii în fața Creatorului, a slujitorului înaintea Stăpînului, a copilului înaintea Tatălui. Nu ne permitem să-I dictăm lui Dumnezeu, nici să ne plîngem de El; nu vom permite nici o stare de iritabilitate și nici o neîncredere. În același timp, nu o vom lua înaintea norului și nu vom căuta ajutor la alții; nici unul din aceștia n-ar vrea să aștepte toate de la Dumnezeu. Dumnezeu și numai Dumnezeu este așteptarea inimilor noastre.

Binecuvîntată siguranță – de la El vine scăparea; și ea este pe drum. Ea va veni de la El și de la nimeni altul. Toată slava I se cuvine, căci numai El poate și vrea s-o săvîrșească. Și El o va face în modul cel mai sigur, la timpul și în felul Său. El ne va izbăvi de îndoieli, suferințe, vorbiri de rău și dureri. Deși nu vedem nici un semn încă de această izbăvire, sîntem satisfăcuți și rămînem în voia Domnului, căci nu avem nici o îndoială că dragostea Sa nu ar fi plină de credincioșie. El va face o lucrare sigură în curînd și noi Îl vom lăuda îndată pentru harul ce va veni.

LUMINĂ ȘI ÎNTUNERIC

„Da, Tu ești lumina mea, Doamne! Domnul luminează întunericul meu.“

(2 Samuel 22.29)

Sînt eu în lumină? Atunci Tu Doamne ești lumina mea. Dacă Tu dispari, bucuria mea se duce; dar atît timp cît Tu ești cu mine, pot să mă lipsesc de luminile științei și de flăcările civilizației. Ce lumină aruncă prezenta lui Dumnezeu peste toate lucrurile! S-ar zice că un far își întinde razele sale pînă la douăsprezece mile, dar Dumnezeul nostru nu este numai un Dumnezeu de aproape, ci și un Dumnezeu care este zărit la mari distanțe, chiar din țara vrăjmașului. O Doamne, cînd dragostea Ta umple inima mea sînt fericit ca un înger. Tu ești toată desfătarea mea.

Sînt eu în întuneric? Atunci Tu, Doamne, luminezi întunericul meu. În scurt timp, lucrurile se schimbă. Treburile mele pot să fie din ce în ce mai întunecate și un nor se poate îngrămădi peste alt nor; dar cînd se va întuneca așa de mult încît să nu-mi pot vedea nici mîna, voi vedea totuși mîna Domnului. Cînd eu nu văd nici o lumină în mine și n-o găsesc nici la prietenii mei, nici în lumea întregă, Dumnezeu care a zis: „Să fie lumină“ și a fost lumină, poate să facă din nou această lucrare și să mă lumineze. El va vorbi și soarele va răsări din nou pentru mine. Eu nu voi muri, ci voi trăi. Iată că ziua se apropie. Acest verset luminos, scris la început, strălucește ca luceafărul de dimineață și după cîteva ore voi bate din palme de bucurie.

ÎNAINTE ȘI ÎN TIMPUL CHEMĂRII

„Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, fi voi asculta!“

(Isaia 65.24)

Ce lucrare la timp! Domnul ne aude înainte ca noi să strigăm și adesea ne răspunde cu aceeași iuțeală. Știind dinainte nevoile noastre, Dumnezeu aranjează totul în așa fel ca înainte să se simtă nevoia, ea să fie împlinită și înainte ca încercarea să ne fi atins, noi să fim deja înarmați. Acest răspuns imediat la nevoile noastre întrece orice știință și noi am văzut de multe ori întâmplându-se. Înainte ca noi să fi avut timp să ne gândim la vreun necaz, mîngîierea puternică hărăzită să ne sprijinească a și venit. Ce Dumnezeu este Dumnezeul nostru care ne răspunde așa de repede!

Felul Lui de a auzi ne aduce aminte de telefon. „Dumnezeu este în cer și noi sîntem pe pămînt“, dar El face ca vorba noastră să zboare tot așa de iute ca și vorba Sa. Cînd noi ne rugăm fierbinte, atingem urechea lui Dumnezeu. Și milostivul nostru Mijlocitor aduce imediat înaintea Tatălui Său, cererile noastre, pe care El le ascultă cu atenție. Ce mare lucru este rugăciunea! Cine nu ar îndrăzni să ceară ceva cu ardoare, cînd știe că glasul lui ajunge pînă la urechea Împăratului Împăraților? Mă voi ruga astăzi cu credință, nu numai că voi fi auzit, dar că am și fost auzit; nu numai că El îmi va răspunde în viitor, dar că eu primesc chiar acum răspuns. Duhul Sfînt să mă ajute în rugăciunile mele.

PEDEPSIREA COPILULUI, NU PENTRU TOTDEAUNA

„Voi smeri prin aceasta sămînța lui David, dar nu pentru totdeauna.“

(I Împărați 11.39)

În familia cerească este disciplină, și această disciplină este destul de aspră, pentru ca păcatul să fie privit ca un lucru grozav și ca ceva amar. Solomon a fost tras de pe calea cea dreaptă de femeile străine; el a adus jertfe altor dumnezei și în felul acesta a necinstit nespus de mult pe Dumnezeuul tatălui său. Din această cauză zece părți din cele douăsprezece cîte avea împărăția lui Israel au fost despărțite și au ajuns ca un stat vrăjmaș. O mare durere a fost atunci pentru casa lui David, a cărei domnie a fost lovită astfel chiar de mîna lui Dumnezeu, ca urmare a purtării sale necredincioase. Domnul va pedepsi de asemenea pē slujitorii Săi cei mai buni și cei mai scumpi, dacă ei se abat de la ascultarea legii Lui în totul; poate chiar în acest moment apasă asupra noastră o asemenea judecată. Să-I spunem Lui cu smerenie, ca Iov: „Arată-mi Doamne pentru ce te cerți cu mine“.

Dar ce mîngîiere la gîndul că aceasta nu este „pentru totdeauna“. Pedepsa păcatului este veșnică, dar aceea pe care Tatăl o dă copilului lui Dumnezeu este numai pentru o vreme. Boala, sărăcia, întristările sufletești vor trece după ce ele își vor fi făcut efectul pe care îl vrea Domnul. Aduceți-vă aminte că noi nu mai sîntem sub lege, ci sub har. Nuiaua lui Dumnezeu ne va face poate să suferim, dar sabia Lui nu ne va nimici. Povara noastră de azi are ca țintă să ne aducă la pocăință, ca să nu pierim odată cu cei răi.

RUGĂCIUNEA ÎN NUMELE LUI

„Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. (Ioan 14.13)

Nu toți credincioșii știu să ceară ceva în Numele lui Isus; a te ruga, nu numai din dragoste pentru El, ci în Numele Său, ca și cum ai fi împuternicit de El, este o treaptă înaltă a rugăciunii. Sînt unele lucruri pe care noi n-am îndrăzni să le cerem în Numele acesta binecuvîntat, căci ar însemna să-l necinstim; dar cînd cererea este vrednică să fie sprijinită pe numele lui Isus, ea va fi primită și împlinită.

Cu cît o rugăciune este mai mult spre slăvirea lui Dumnezeu prin Fiul, cu atît este mai sigur că ea va reuși. Ea aduce slavă pentru adevărul Său, pentru puterea Sa, pentru credincioșia Sa și pentru harul Său. Împlinirea rugăciunii, cînd ea este făcută în Numele lui Isus, descoperă dragostea Tatălui pentru Fiul Său prea iubit și cinstea cu care El l-a înzestrat. Slava lui Isus și a Tatălui sînt așa de strîns legate una de alta, încît mulțumirile care slăvesc pe Unul, slăvesc în aceeași măsură și pe Celălalt. Un fluviu ajunge renumit prin bogăția izvorului care-l umple și izvorul este cinstit prin fluviul care-i primește și-i răspîndește apa la toți. Dacă răspunsurile la rugăciunile noastre ar necinsti pe Dumnezeu, noi n-am îndrăzni să ne rugăm; dar fiindcă El este proslăvit prin împlinirea rugăciunilor, noi vom cere mereu, în Numele acesta binecuvîntat, ca Dumnezeu și poporul Său să aibă o părtășie a bucuriei.

NEACOPERIREA ȘI MĂRTURISIREA PĂCATULUI

„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare.“ (Prov. 28.13)

Iată cum va căpăta îndurare un păcătos vinovat și care se pocăiește. El trebuie să părăsească obiceiul de a-și ascunde păcatele. Falsitatea neagă răul, prefăcătoria îl ascunde, lăudăroșia îl îndreptățește și religiozitatea caută să ispășească răul prin fapte bune.

Dar lucrarea pe care trebuie s-o facă păcătosul este să mărturisească păcatul și să-l părăsească. Aceste două lucruri trebuie să meargă împreună. El trebuie să mărturisească Domnului cu dreptate și în chip cinstit păcatul său și să-l urască; el nu trebuie să arunce vina pe alții, să învinuiască împrejurările sau obiceiurile firii sale pămîntești. Să ne descărcăm în întregime cugetul nostru de orice păcat și să ne recunoaștem vinovați înaintea scaunului de judecată. Nu există îndurare decît cu această condiție.

După aceea să părăsim păcatul. După ce am mărturisit greșeala noastră, să părăsim orice intenție ca să mai stăruim în acea greșeală, acum și în viitor. Noi nu putem să rămînem în stare de răzvrătiți față de Dumnezeu și să locuim în același timp cu *Măria Sa Împăratul*. Obiceiul de a face răul trebuie părăsit, ca și locurile, tovărășiile, cărțile și orice lucru care ne depărtează de bine. Nu **pentru** mărturisirea păcatului, nici **pentru** schimbarea atitudinii, ci în legătură cu ele aflăm iertarea, prin credința în sîngele lui Isus.

CINE ARE MAJORITATEA?

„Nu te teme; căci mai mulți sînt cei cu noi, decît cei cu ei.“
(2 Împărați 6.16)

Cai și care siriene cu o mare oștire înconjurau pe prooroc la Dotan. Tînărul lui slujitor era înspăimîntat. Cum să scape de o armată vrăjmașă așa de mare? Dar proorocul avea ochi pe care nu-i avea și slujitorul lui, și el, proorocul, putea să vadă o armată și mai mare și mai bine înarmată, care îl păzea de orice rău. Caii de foc sînt mai puternici decît cei de carne și carele de foc sînt mai grozave decît carele de fier.

Așa se întîmplă și azi. Vrajmașii adevărați sînt nenumărați, cu putere, învățați, vicleni, și ei răstălmăcesc adevărul cum le convine; dar omul lui Dumnezeu n-are pricină să se înspăimînte de ei. Văzute sau nevăzute, ființe puternice sînt de partea adevărului. Dumnezeu ține în rezervă oștiri care vor apăra în momentul cînd va fi nevoie, oștiri ale căror puteri de a apăra binele și adevărul întrec cu mult puterile răului. De aceea să nu ne descurajăm și să mergem în pas cu aceia a căror bucurie și încredere îi ridică mai presus de orice teamă. Biruința este de partea noastră. Dacă lupta este grea, noi știm că sfîrșitul va fi biruința noastră. Credința care are pe Dumnezeu de partea ei este sigură de biruință. „Cei ce sînt cu noi, sînt mai numeroși decît cei ce sînt împotriva lui Dumnezeu.

CEL CE CAUTĂ, GĂSEȘTE

„Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine.“ (1 Cronici 28.9)

Avem nevoie de Dumnezeu nostru și dacă-L vom căuta, îl vom găsi căci El nu Se va tăgădui singur, ascunzându-Și fața de cel care-l caută. Și Dumnezeu Se va lăsa găsit, nu pentru că tu ești vrednic sau fiindcă ai căpătat trecere înaintea Lui, ci pentru simplul motiv că Îl cauți. Tu, care cunoști deja pe Domnul, tu trebuie să stăruiești mereu să cauți fața Sa rugîndu-te, slujindu-I cu sîrguință și cu o sfîntă recunoștință. El nu-ți va refuza părtașia și prietenia Sa. Iar cei care nu-L cunosc încă, să înceapă de îndată să-L caute, pînă cînd Îl vor găsi și-L vor primi ca pe Mîntuitorul, prietenul, Tatăl și Dumnezeul lor.

Ce siguranță mare dă, celui ce caută, această făgăduință: „Caută și vei găsi“. Da, chiar tu, dacă-L cauți pe Dumnezeu tău, ai să-L găsești. În El vei găsi iertare, viață, sfințenie, slavă. Caută dar cu stăruință, căci nu este în zadar. Caută-L fără întîrziere; aici este locul și timpul potrivit ca să-L găsești. Pleacă-ți genunchiul tău dîrz și grumazul tău înțepenit și strigă pe Dumnezeu, pe Dumnezeul cel viu! În numele lui Isus cere curățirea ta și starea de neprihănire. Acestea nu-ți vor fi refuzate. Aceasta este mărturia pe care a dat-o David fiului său Solomon prin versetul de la început și este și experiența mea. Crede acest lucru și fă așa pentru dragostea lui Hristos.

RĂSPLATĂ PENTRU CEI NEPRIHĂNIȚI

„Și atunci oamenii vor zice: Da, este o răsplată pentru cel fără prihană! Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ!”

(Ps. 58.11)

Judecățile lui Dumnezeu nu sînt întotdeauna ușor de recunoscut pe pămînt, căci se întîmplă adesea că toți sînt atinși de același accident. Situația de acum este o situație de încercare și nu de pedeapsă, nici de răsplătire. Totuși dreptatea lui Dumnezeu izbucnește uneori într-un mod îngrozitor, în așa fel încît oamenii indiferenți sînt siliți să vadă mîna Sa.

Dar chiar din viața aceasta cei neprihăniți primesc o răsplată pe care o prețuiesc mai mult decît orice lucru și anume bucuria Domnului care le liniștește cugetele. Adesea El adaugă și alte binefaceri, căci Dumnezeu nu rămîne nimănui dator. Dar răsplata cea mai mare, cel neprihănit o va găsi în viața viitoare.

Noi putem totuși să recunoaștem într-o mare măsură judecățile Stăpînului ceresc asupra popoarelor de pe pămînt. El răstoarnă stăpînirile asupraitoare și pedepsește neamurile vinovate. Nimeni nu poate să cerceteze istoria înălțării și căderii împărățiilor și să nu vadă că o putere deosebită lucrează ca toate fărădelegile să le aducă inaintea judecății Sale și să le pedepsească neînduplecat. Păcatul nu rămîne nepedepsit și binele nu rămîne nerăsplătit. Judecătorul întregului pămînt lucrează cu dreptate. De aceea să ne temem de El și numai de El; să nu ne temem însă niciodată de puterea celor răi.

IZBĂVIRE NELIMITATĂ

„De șase ori te va izbăvi din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul.“
(Iov 5.19)

Elifaz spune aici adevărul lui Dumnezeu. Noi putem să avem tot atâtea necazuri câte zile de lucru sînt într-o săptămîină, dar Dumnezeu care ne-a ajutat în timpul acestor șase zile, va lucra mai departe pînă cînd vom ajunge la o izbăvire deplină. Noi ne vom odihni cu El și în timpul sabatului nostru. Cînd necazurile vin repede unul după altul, atunci avem o încercare din cele mai aspre a credinței. Abia ne-am ridicat dintr-un necaz, că vine altul, apoi altul, pînă acolo că noi începem să ne clătînim. Dar și izbăvirile care vin una după alta tot așa de repede ca și necazurile, sînt pricini de bucurie și sunetul dat de nicovală sub loviturile de ciocan ale întristării se va schimba pînă la urmă într-o dulce melodie. Încrederea noastră este că atunci cînd Domnul socotește că șase încercări trebuie să avem, șase vor fi și nu mai multe.

Se poate ca astăzi să nu avem nici un răgaz și șapte necazuri să ne apese, dar „de șapte ori, ni se spune, necazul nu te va atinge“. Necazul poate ne va da tîrcoale, dar va fi ținut la distanță ca să nu ne atingă. Răsuflarea arzătoare a celui rău ar putea să ne apese și nouă respirația, dar degetul lui nu va fi pus peste noi.

Coapsele noastre vor fi încinse astfel ca să îndure cele șase sau șapte necazuri și teama nu va fi pentru cei credincioși, ci pentru cei care nu au nici Tată, nici Mîntuitor, nici Duh Sfînt.

NOAPTE A PLÎNSULUI; ZI PLINĂ DE VESELIE

„Căci mînia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața; seara vine plînsul, iar dimineața veselie.“

(Ps. 30.5)

O clipă sub mînia Tatălui nostru ceresc ni se pare că sînt ani îndelungați și totuși nu este decît un moment. Cînd noi întristăm pe Duhul Său, nu putem să ne așteptăm ca El să Se bucure; dar El este un Dumnezeu iertător și aruncă imediat greșelile noastre în marea uitării. Cînd noi cădem în leșin și sîntem gata să murim la vederea feței Sale mînioase, îndurarea Lui ne dă viață.

Dar acest verset cuprinde și o parte plină de bucurie. Noaptea noastră de plîns este urmată imediat de o zi veselă. Clipa cît ține pedeapsa arată lămurit cît de mare este mila lui Dumnezeu pentru cel credincios. Domnului nu-I place să folosească nuiua pentru aleșii Lui. El dă una sau două lovituri și totul s-a sfîrșit; apoi viața și bucuria care vin după dureri și lacrimi fac mult mai mult decît întristarea izbăvitoare, după voia lui Dumnezeu.

Mîngîie-te suflete al meu și cîntă aleluia! Nu plînge toată noaptea, ci șterge-ți lacrimile în așteptarea dimineții. Aceste lacrimi sînt o rouă care ne face atît de bine, ca razele soarelui de dimineață. Lacrămile curățesc ochii noștri ca să ne facă să trecerea pe care o avem înaintea Lui. Atunci, tristețea noastră este ca umbrele care se dau pe un tablou, ca să facă să iasă și mai lămurite lucrurile din lumină. Așa dar, toate sînt bune.

MÎNIA SPRE SLAVA LUI DUMNEZEU

**„Omul Te laudă chiar și în mînia lui, cînd Te îmbraci cu toată
urgia Ta.“** (Ps. 76.10)

Cei răi se lasă duși de mînie. A răbda această mînie este o parte din lucrarea noastră și o dovadă că sîntem despărțiți de ei. Dacă am fi din lume, lumea ne-ar iubi. Dar mînia ei contra noastră, nu va face decît să scoată mai mult la iveală slava lui Dumnezeu. Cînd oamenii în furia lor au răstîngnit pe Fiul lui Dumnezeu, ei au împlinit fără să știe planul lui Dumnezeu și în mii de cazuri, planurile lui Dumnezeu se împlinesc prin îndîrjirea celor răi. Ei se cred liberi; dar ca și ocașii puși în lanțuri, ei împlinesc fără să-și dea seama, hotărîrile Celui Atotputernic.

Planurile pe care și le fac, îi duc la propria lor înfrîngere și mînia lor nu poate să ne facă nici un rău. Ei își fac rău lor însuși și uneltirile lor se întorc împotriva lor. Fumul care se ridică din rugurile martirilor făcea pe oameni să se dezguste și mai mult de învățătura papilor.

Domnul nostru știe cum să pună botniță și să lege în lanțuri pe urși și cum să stăvilească furia vrăjmașilor noștri. El face ca morarul care schimbă cursul apei și nu lasă să treacă prin jgheabul morii decît apa trebuincioasă ca să miște roata morii. Mai bine să cîntăm decît să suspinăm. Chiar atunci cînd vîntul suflă și mugește, să nu ne temem de nimic, căci Domnul îl cîrmuiește cum vrea El.

DRAGOSTEA ȘI CĂUTAREA ADEVĂRATEI ÎNȚELEPCIUNI

„Eu iubesc pe cei ce mă iubesc și cei ce mă caută cu tot dinadinsul mă găsesc.“
(Prov. 8.17)

Înțelepciunea iubește pe cei ce o iubesc și cercetează pe cei ce o caută. Cel ce dorește să fie înțelept este chiar înțelept și cel ce caută cu grijă înțelepciunea, aproape a și găsit-o. Ceea ce este adevărat pentru înțelepciune, în general, este mai ales adevărat pentru înțelepciunea întrupată în Domnul Isus. Pe El trebuie să-L iubim și să-L căutăm și în schimb ne vom bucura de dragostea Lui și-L vom găsi pe El Însuși. Partea noastră este să-L căutăm pe Isus la **începutul vieții**. Ferice de tinerii ai căror zori ai vieții sînt petrecuți cu Isus. Niciodată nu este prea de timpuriu să cauți pe Domnul Isus. Cei ce caută din timp, găsesc în mod sigur. Trebuie să-L căutăm **cu sîrguință**. Cei ce prosperă în lucrul lor se scoală devreme și sfinții care propășesc Îl caută pe Isus cu mult dor. Noi trebuie să-L căutăm mai întîi pe El, înainte de orice. Mai presus de toate, Isus. Isus întîi și nimic altceva după aceea.

Cînd Îl vom găsi, El ni se va descoperi din ce în ce mai lămurit. El ni se va dărui în întregime. Ferice de omul care caută pe acela care, odată găsit, rămîne pentru totdeauna cu el și va fi pentru inima și duhul său, o comoară din ce în ce mai prețioasă.

Doamne Isuse, eu Te-am găsit; fii bucuria și plăcerea mea cea mai înaltă.

DUMNEZEU MAI PRESUS DE FILOZOFIA OMENEASCĂ

„Căci este scris: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți.

(1 Corinteni 1.19)

Aceste cuvinte sînt o amenințare pentru înțelepciunea acestei lumi și o făgăduință pentru credinciosul simplu. Aceia care se socotesc savanți, au căutat totdeauna să distrugă credința celor smeriți, dar eforturile lor vor fi totdeauna fără rezultat. Dovezile lor se sfărîmă, teoriile lor se scufundă prin greutatea lor proprie și uneltirile lor sînt descoperite înainte de a-și atinge scopul. Bătrîna Evanghelie nu este nimicită și nici nu poate fi atît timp cît Domnul trăiește. Dacă ar fi putut fi distrusă, de mult ar fi dispărut de pe pămînt.

Cît despre noi, nu putem să distrugem înțelepciunea celor înțelepți și nu trebuie să încercăm, căci această lucrare este în mîini cu mult mai bune decît ale noastre. Domnul Însuși a zis „voi prăpădi“ și El nu vorbește în zadar. El spune de două ori hotărîrea Sa în acest verset zicînd: „voi prăpădi“, „voi nimici“, și să fim siguri că nu se va lăsa.

Cum știe El să măture filozofia și cugetarea modernă, cînd pune mîna pe ea! El reduce la nimic ceea ce se înfățișează ca foarte frumos și nimicește cu totul lemnul, firul și pleava. Este scris că așa va fi cu ele și așa trebuie să fie. Doamne, grăbește această clipă!

HRANĂ ȘI ODIHNĂ

„Eu Însumi Îmi voi paște oile, Eu le voi duce la odihnă, zice Domnul Dumnezeu.“ (Ezechiel 34.15)

Sub cîrmuirea Păstorului ceresc sfinții sînt hrăniți din belșug. Nu li se dă un pumn sărăcăcios de gînduri omenești, goale și găunoase, ci Domnul îi hrănește cu adevărul tare și miez al descoperirilor Lui. Scriptura este pentru suflet o adevărată hrană, pe care Duhul Sfînt o duce pînă la inimă. Domnul Isus Însuși este adevărata hrană dătătoare de viață a celor credincioși. Marele nostru Păstor ne făgăduiește aici că El Însuși ne va da această hrană sfîntă. Și dacă dumunica păstorul nostru pămîntean vine în fața noastră cu mîinile goale, nu tot așa vine Domnul.

Duhul celui ce este plin de adevărul sfînt stă liniștit. Cei pe care îi hrănește Domnul, sînt în pace. Nici un cîine nu-i îngrijorează, nici un lup nu-i sfișie, nici o pornire rea nu-i tulbură. Ei se odihnesc, întăriți prin hrana pe care o primesc. Învățăturile harului îi sprijinesc și îi mîngîie. Ele sînt pentru noi îmbărbătare și odihnă. Să ne așteptăm să le găsim la Domnul Isus.

Fie ca și astăzi El să ne îngăduie să ne hrănim în pășunile Cuvîntului Său și să ne odihnim în ele. Nici o nebunie și nici o tulburare să nu avem astăzi, ci să fie pentru noi un timp de gîndire și de pace.

CEL CU UN CUGET DELICAT

„...și voi judeca între oaie și oaie.“

(Ezechiel 34.22)

Adesea se văd oameni care, când sînt în situații înfloritoare și mulțumire sufletească, se arată neomenoși față de cei slabi și fără putere. Acesta este un păcat greu care produce mîhnire adîncă. Acest fel de a da la o parte cu umărul și de a împinge cu coatele pe cei mici și cu cusururi, întristează și insultă în adunare pe cei credincioși. Domnul ia seama la această purtare trufașă și fără bunăvoință și Se mînie, căci El iubește pe cei slabi și le poartă de grijă.

Cititorule, ești și tu unul din cei disprețuiți? Ești și tu unul din acei întristați din Sion, din aceia care sînt întristați din pricina cugetului lor delicat? Frații tăi te judecă cu asprime? Nu lua în seamă și nu întoarce priviri disprețuitoare, nici nu-i da la o parte cu umărul. Lasă aceasta în mîna Domnului. El este Judecătorul. Pentru ce să ne amestecăm în treburile Sale? El va hotărî cu mai multă dreptate decît noi. El va judeca la vreme potrivită; să nu ne neliniștim ca să grăbim acel moment.

Asupritorul cu inima de piatră va tremura într-o zi. El poate nestingherit astăzi să se năpustească în mod grosolan asupra celor slabi, dar discursurile sale trufașe sînt înregistrate și el va trebui să dea socoteala de toate în fața tribunalului Judecătorului cel Mare.

Răbdare deci suflete al meu! Răbdare! Domnul știe suferința ta, Isus are milă de tine.

OAMENI ALEȘI

„...te-am lămurit în cuptorul urgiei.“

(Isaia 48.10)

Acest verset a fost pus multă vreme pe perete în fața ochilor autorului și, mai mult decît a fi privit, el a fost săpat pe inima sa. Ca să fii ales de Dumnezeu nu este lucru neînsemnat. Pe aceia pe care Domnul I-a ales, îi face într-adevăr oameni aleși. A fi alesul lui Dumnezeu valorează mai mult decît a fi alesul unei națiuni întregi. Așa de mare este acest dar, încît, pentru cîteva neplăceri care s-ar putea să-l însoțească, ar trebui să fie primit cu bucurie, tot așa cum evreii mîncau mielul pascal chiar dacă era însoțit de ierburi amare. Astfel noi alegem cuptorul, pentru că în el Dumnezeu ne alege.

Noi sîntem aleși ca popor întristat, nu ca popor înfloritor, aleși în cuptorul cel mare și nu în palat. În cuptor, frumusețea este veștejită, eleganța distrusă, puterea slăbită, slava apusă, dar aici sînt descoperite tainele dragostei veșnice și aici se face alegerea. Așa a fost și cu noi. În timpul încercărilor grele, Dumnezeu Și-a îndreptat spre noi chemarea, Și-a întărit alegerea și ne-a dati siguranță. Atunci am ales noi ca Domnul să fie Dumnezeuul nostru și El a arătat că noi sîntem în mod hotărît aleșii Săi. De aceea dacă azi cuptorul ar fi încins de șapte ori mai mult, noi nu ne-am teme deloc, căci Fiul lui Dumnezeu va merge cu noi în mijlocul focului aprins.

DIN ORICE ÎMPREJURARE

„Dar eu strig către Dumnezeu și Domnul mă va scăpa.“

(Ps. 55.16)

Eu trebuie să mă rog și mă voi ruga. Ce altceva aș putea să fac? Înșelat, părăsit, batjocorit, Doamne, eu voi striga la Tine. Țiclagul meu, în care m-am refugiat, a ars în flăcări și s-a făcut cenușe și oamenii vorbesc să măucidă cu pietre. Dar eu îmi întăresc inima în Domnul, care mă va trece prin această încercare, cum m-a trecut prin atâtea altele. Dumnezeu mă va izbăvi, sînt sigur de acest lucru, cred acest lucru!

Dumnezeu mă va izbăvi și nu altul. Eu nu doresc nici un alt ajutor și nu pun nici o încredere în brațul de carne, chiar dacă aș putea să fac acest lucru. Zi și noapte, seara și dimineața, eu voi striga la El și numai la El, căci El este Dumnezeul tare. Cum mă va izbăvi El, nu pot să știu, dar știu că El va face acest lucru. El va trimite din ceruri îngerul Său care-mi va aduce ajutorul cel mai sigur, cel mai deplin, cel mai bun. Cît este de adevărat că El trăiește, tot așa de adevărat este că acel mare „EU SÎNT“ mă va scoate din această grijă de azi și toate îngrijorările din viitor. Și cînd va veni moartea cu toate tainele veșniciei, „El mă va izbăvi“, așa cum a spus. Aceasta va fi cîntarea mea de bucurie, care mă va întări în timpul ceasurilor întunecoase. Nu este acest lucru ca un fruct copt din pomul vieții? Eu mă voi hrăni cu el. Ce gust plăcut are!

ÎNVIORARE DEPLINĂ

„Sufletul le va fi ca o grădină bine udată și nu vor mai tînji.“
(Ieremia 31.12)

Oh, dacă sufletul nostru ar primi această îngrijire dumnezeiască, n-ar mai fi uscăciune și el ar fi ca o grădină a Domnului! La adăpost de stricăciune, înconjurat de har, întreținut prin învățătură, cercetat de dragoste, curățit prin disciplină și păstrat prin puterea dumnezeiască, acest suflet este astfel pregătit ca să aducă roade pentru Domnul.

Dar o grădină poate să se usuce din lipsă de apă și plantele sale să dea îndărăt pînă aproape să piară. Sufletul meu, cît de repede ți s-ar întîmpla așa, dacă Domnul te-ar părăsi. În Răsărit, o grădină fără apă încetează să mai fie grădină, căci nimic n-ar ajunge la coacere, n-ar putea să crească și să trăiască acolo. Dacă însă grădina este permanent udată ea devine o desfătare pentru cei ce o admiră. Oh, de ar uda Duhul Sfînt sufletele noastre în așa fel ca fiecare parte a grădinii noastre întîie, fiecare pom sau legumă să primească la timp apa necesară, atunci și viața noastră ar fi ca o grădină roditoare. În toată grădina, veți putea să cunoașteți, după strălucirea verdeții, pe unde trece apa care o udă, iar în Biserică veți recunoaște de asemeni foarte repede unde lucrează Duhul Sfînt.

Doamne, udă-mă și astăzi, ca să aduc multă roadă spre slava Ta, pentru dragostea Domnului Isus! Amin!

MÎNGÎIERE, SIGURANȚĂ, SATISFACȚIE

„Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare. Nu va face El oare să răsară din el tot ce este spre mîntuirea și bucuria mea?“ (2 Samuel 23.5)

Aici avem un mănunchi de făgăduințe, ca o cutie cu perle. Legământul este chivotul care cuprinde toate lucrurile.

Aceste ultime cuvinte ale lui David, pot să fie și ale mele astăzi. Ele încep printr-un suspin: nici eu, nici ai mei, nu sîntem înaintea lui Dumnezeu așa cum am vrea. Încercări, griji, păcate, fac să-ți pară perna tare.

Apoi vine un gând mîngîietor: „El a făcut cu mine un legământ veșnic“, Dumnezeu Însuși S-a legat cu mine și a pecetluit contractul cu sîngele lui Isus. Eu sînt legat cu Dumnezeu și Dumnezeu este legat de mine.

De aici iese o siguranță; căci acest legământ fiind veșnic, bine întărit și sigur, n-am de ce mă teme pentru viitor, nici de lipsurile mele asupra unor lucruri iutate, nici de nesiguranța lucrurilor trecătoare. Acest legământ este o stîncă pe care eu pot să pun temelii și să clădesc pentru viață și moarte. David nu dorește nimic mai mult decît mîntuirea sa, și toate dorințele sale sînt înaintea Lui. El găsește în acest legământ tot ce poate să dorească un om.

DUMNEZEIASCĂ, VEȘNICĂ, NESCHIMBĂTOARE

„Dar Cuvîntul Domnului rămîne în veac. Și acesta este Cuvîntul care v-a fost propovăduit prin Evanghelia.“

(1 Petru 1.25)

Toate învățăturile oamenilor și ei înșiși vor trece ca iarba; dar noi sîntem siguri cu privire la Cuvîntul Domnului că va fi altfel, căci El rămîne veșnic.

Avem aici o **evanghelia dumnezeiască**; căci care cuvînt poate să dureze **veșnic**, decît acela care este rostit de Dumnezeu cel veșnic?

Evanghelia este **vie totdeauna**; tot atît de plină de viață acum, ca și atunci cînd a ieșit din gura lui Dumnezeu; și tot atît de puternică să convingă, să întoarcă la Dumnezeu, să refacă, să mîngîie, să sprijinească, să sfințească, așa cum era pe vremea minunilor.

Această Evanghelia este **neschimbătoare**: nu este azi iarbă verde și mîine fin uscat; ci adevărul nestricăcios al Dumnezeului care nu se schimbă. *Părerile oamenilor se schimbă*, dar adevărul rostit de Dumnezeu, nu se schimbă, ca și Acela care l-a rostit.

Această Evanghelia - veste bună - pe care ne-o aduce Cuvîntul lui Dumnezeu este o **pricină de bucurie**, o temelie tare pe care noi putem să ne sprijinim cu toată încrederea. Cuvîntul „veșnic“ cuprinde viața, moartea, judecata și veșnicia. Slavă lui Dumnezeu prin Isus Hristos pentru această mîngîiere veșnică. Să ne hrănim cu acest Cuvînt astăzi și în toate zilele vieții noastre.

A RĂMÎNE ÎN ASCULTARE, ÎN DRAGOSTE

„Dacă păziți cuvintele Mele, veți rămîne în dragostea Mea.“
(Ioan 15.10)

Să rămînem în ascultare și să rămînem în dragostea Domnului Isus; iată două lucruri care nu pot fi despărțite. Numai o viață pusă sub cîrmuirea Domnului Hristos poate să dovedească că noi sîntem plăcerea Lui. Să păzim cuvintele Lui, ca să putem să fim încălziți de dragostea Lui. Fără sfințenie, care singură este plăcută lui Dumnezeu, noi nu putem plăcea Domnului Isus. Cel care nu urmărește sfințenia, nu cnoaște nimic din dragostea Domnului Hristos.

Desfătarea de bună voie în dragostea Domnului nostru, este un lucru din cele mai delicate. Ea este mult mai simțitoare față de păcat și față de sfințenie decît este argintul viu la frig sau la căldură. Dacă sîntem cu o inimă simțitoare și plini de grijă în gîndire, vorbire și viață, ca să cinstim pe Domnul Isus, atunci primim dovezi ale dragostei Lui, fără număr. Dacă dorim să avem necurmat o astfel de fericire, ne trebuie o necurmată sfințenie. Domnul nu-Și va ascunde fața Sa de noi, numai noi să nu ne întoarcem fața de la El. Păcatul este norul care ne întunecă soarele. Dacă ascultarea noastră este atentă și predarea noastră totală, vom umbla în lumină, după cum Dumnezeu Însuși este în lumină și vom rămînea astfel în dragostea Domnului Isus, după cum El rămîne în dragostea Tatălui. Dulce făgăduință, dar care are înainte un „dacă“ foarte serios. Doamne, fă-mă să am acest „dacă“ care este cheia care-mi deschide comoara.

SĂ CĂUTĂM SĂ-L CUNOAȘTEM

„Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul.“

(Osea 6.3)

Nu imediat, ci treptat ajungem la această cunoaștere sfântă a Domnului și străduința noastră este să stăruim în această cunoaștere a Lui. Dacă înaintarea noastră în această privință este încetă, să nu deznădăjduim, căci în curînd vom cunoaște mai mult. Domnul este Învățătorul nostru, care nu Se descurajează, oricît am fi noi de înceți la învățatură, căci n-ar fi spre slava Lui ca nebunia omenească să-I oprească lucrarea. Lui Dumnezeu îi place să facă pe cel simplu înțelept.

Datoria noastră este să păstrăm calea dreaptă și să urmăm învățătura, nu cutare sau cutare doctrină, ci pe Domnul însuși. A cunoaște pe singurul Dumnezeu adevărat, Tatăl, pe Fiul și Sfîntul Duh, aceasta este viața veșnică. Să ne alipim de ea, căci în felul acesta vom căpăta învățatură deplină. Căutînd să cunoaștem pe Domnul, învățăm să fim întregi după ce am fost sfișiați, întăriți după lovituri și să avem viața după moarte. Experiența își are lucrarea ei desăvîșită cînd inima urmărește căile arătate de Domnul.

Sufletul meu, alipește-te de Domnul Isus, caută cu grijă pe Dumnezeu în Isus; vei ajunge astfel la acea cunoștință despre Domnul Hristos, care este cea mai înaltă dintre toate științele. Duhul Sfînt te va cîrmui în tot adevărul. Nu este aceasta preocuparea Sa slăvită? Încrede-te în El că o va împlini.

SCOS DIN MOARTEA SPIRITUALĂ

„Și veți ști că Eu sînt Domnul, cînd vă voi deschide mormintele și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu!“

(Ezechiel 37.13)

Aceia dintre cei morți sufletește față de Dumnezeu care primesc învierea prin nașterea din nou, recunosc desigur mîna lui Dumnezeu și într-o înviere asemănătoare a trupului lor. Învierea sufletului față de Dumnezeu este cea mai mare și însemnată schimbare la care un om poate fi supus, ca să fie scos din mormîntul morții duhovnicești și adus la lumină, viață și libertate. Nimeni altul nu poate face o astfel de lucrare, decît numai Dumnezeu cel viu, Domnul și dătătorul vieții. Cît despre mine, îmi amintesc cum eram culcat în această vale cu oase tot atît de uscate ca și mine. Binecuvîntată să fie ziua cînd harul liber și suveran a trimis pe omul lui Dumnezeu ca să proorocească și asupra mea. Slavă Domnului pentru trezirea care a lucrat-o El în aceste oase uscate prin cuvîntul credinței. Binecuvîntat să fie și mai mult acel suflu ceresc din cele patru vînturi care mi-a dat viața. Într-adevăr, Domnul este Dumnezeu cel viu, căci El m-a adus la viață. Chiar viața mea cea nouă cu suferințele și necazurile ei, este dovada strălucitoare că Domnul este acela care omoară și învie. Numai El este Dumnezeu. El este tot ce este măreț, frumos și glorios, și din adîncul ființei mele Îl ador, pe El, cel mai măreț „Eu sînt“. Toată slava fie sfîntului Său Nume. Eu Îl voi lăuda toată viața mea.

BIRUINȚĂ FĂRĂ LUPTĂ

„Dar voi avea milă de casa lui Iuda, și-i voi izbăvi prin Domnul Dumnezeu, lor; dar nu-i voi izbăvi nici prin arc, nici prin sabie, nici prin lupte, nici prin cai, nici prin călăreți.“ (Osea 1.7)

Ce cuvînt de preț! Domnul Însuși va izbăvi pe poporul Său, după mărimea milei Sale; dar El nu va folosi nic unul din mijloacele obișnuite. Oamenii se grăbesc să dea lui Dumnezeu slava cuvenită Numelui Său. Cînd ei pornesc la luptă cu sabia sau cu alte arme și ies biruitori, ar trebui să laude pe Dumnezeu pentru izbînda lor. Dar ei nu fac acest lucru și se fălesc cu puterea brațului lor, cu caii și cu călăreții lor. De aceea Dumnezeu găsește cu cale adeseori să izbăvească pe poporul Său fără arme, pentru ca slava să fie numai a Lui. Privește deci numai la Domnul și nicidecum la om. Așteaptă-te să vezi pe Dumnezeu cît mai lămurit fiindcă n-ai altă persoană la care să privești. Dacă n-am nici prieteni, nici sfetnici, nici o persoană care să mă sprijinească, nu înseamnă că eu să n-am încredere, căci Domnul este lîngă mine; și mă voi bucura cînd El îmi va da biruința fără luptă, cum arată în versetul de mai sus. De ce să cerem cai și călăreți, cînd Însuși Domnul are milă de mine și ridică brațul Său ca să mă apere? Ce nevoie mai este de săbii și de arcuri, cînd Domnul mă izbăvește El singur? Mă voi încrede deci în El și nu mă voi înspăimînta; voi face acest lucru începînd de astăzi și-l voi face întotdeauna.

EL E CU MINE ORIUNDE SÎNT

„Domnul va fi cu voi.“**(2 Cronici 20.17)**

Era aici un mare har pentru Iosafat, căci o mare mulțime ieșise împrotriva lui; și această făgăduință va fi și pentru mine, căci am nevoi mari și n-am nici putere, nici înțelepciune. Dacă Domnul este cu mine, puțin mă interesează dacă sînt părăsit de oameni. Dacă Domnul este cu mine, voi birui în lupta vieții și, cu cît încercările mele vor fi mai mari, cu atît mai slăvită va fi biruința. Dar sînt eu sigur că Domnul este cu mine?

Sigur că El este cu mine, dacă eu sînt cu El. Dacă eu am încredere în credincioșia Lui și credință în Cuvîntul Său, și dacă ascult de poruncile Sale, El va fi sigur cu mine. Dacă eu aș fi de partea lui Satan, Dumnezeu ar fi împotriva mea, căci nu se poate altfel; dar dacă eu trăiesc ca să cinstesc pe Dumnezeu, pot fi sigur că și El mă va cinsti pe mine.

Sînt sigur că Dumnezeu este cu mine, dacă Domnul Isus și numai El este singurul meu Mîntuitor. Dacă mi-am încredințat sufletul singurului meu Fiul al lui Dumnezeu, atunci eu pot fi sigur că Tatăl va lucra cu toată puterea Sa, pentru că eu nu necinstesc pe Fiul.

Dumnezeu să-mi dea credință pentru ca să pun stăpînire pe această scurtă dar dulce făgăduință de astăzi. Doamne, împlinește cuvîntul Tău pentru slujitorul Tău! Fii cu mine în casă, pe stradă, pe cîmp, în prăvălie, fie că voi fi împreună cu alții, fie că voi fi singur! Și fii de asemenea, Doamne, cu tot poporul Tău!

O INIMĂ TARE

„Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!”
(ps. 27.14)

Da, nădejdea noastră să fie în Domnul; El este vrednic de a fi nădejdea noastră și El nu va lăsa să fie dat de rușine, sufletul care se încrede în El.

Dacă așteptarea noastră să fie fără teamă (neclintită). Să nădăjduim că Dumnezeu ne va da o mare izbăvire și să fim gata să-L lăudăm pentru aceasta.

Făgăduința care este în stare să ne încurajeze este la mijlocul versetului: „îmbărbătează-ți inima“. Ea merge drept în punctul care are nevoie de ajutor, în centrul ființei noastre, care este inima noastră. Dacă inima este sănătoasă, totul va merge bine. Inima are nevoie de liniște și odihnă și ea primește acestea după ce va fi fost întărită. O inimă tare rămîne în liniște și încredere și răspîndește puterea sa în toată ființa noastră.

Cine poate să pătrundă pînă la izvorul ascuns al vieții, adică pînă la inimă, ca s-o întărească, decît numai Dumnezeu, care a zidit-o. Dumnezeu este plin de putere și poate să dea această putere la cei ce nu o au. Fiți dar cu inimă, căci Domnul vă va face parte de puterea Lui, astfel ca să fiți liniștiți în timpul furtunii și bucuroși în necaz.

Cel ce a scris aceste rînduri poate să spună ca și David: „Nădăjduiește în Domnul.“ El a făcut acest lucru și ni-l spune și nouă, căci el a învățat dintr-o lungă și adîncă experiență că este bine pentru om ca să nădăjduiască în Domnul.

PÎNĂ UNDE AJUNGE HARUL ATOTPUTERNIC

„Totuși numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării? care nu se poate nici măsura, nici număra; și de unde li se zicea: „Nu sînteți poporul Meu“, li se va zice: „Copiii Dumnezeului celui viu!“ (Osea 1.10)

Numai harul lui Dumnezeu poate să facă din niște străini, fii; și Domnul descoperă aici planul Său, de a lucra astfel cu sufletele răzvrătite, ca să le facă să cunoască mărimea Sa. Prea iubiți cititori, aceasta a făcut-o Domnul și cu mine: și El este același și pentru voi. De aceea să împreunăm mîinile și inimile pentru a lăuda mărețul Său Nume.

Unii dintre noi eram așa de departe de Dumnezeu, încît ni s-ar fi potrivit foarte bine Cuvîntul Său care spune: „Voi nu sînteți poporul Meu“. În adunare, ca și acasă, cînd citeam Biblia, glasul Duhului Sfînt vorbea cugetului nostru: „Voi nu sînteți poporul Meu“! aducînd astfel asupra noastră o osîndă tristă dar dreaptă. Dar acum, în aceleași locuri, același Duh și aceeași Biblie ne spune: „Voi sînteți copiii Dumnezeului celui viu“. Cum am putea să-I mulțumim îndeajuns? Nu- așa că este minunat? Aceasta ne dă nădejde și pentru alții, căci cine rămîne neatins de acest har atotputernic? Și cum am putea să desnădăjduim pentru cineva cînd Domnul a lucrat în noi înșine o schimbare așa de minuată?

Acela care a împlinit în noi această mare făgăduință, le va împlini și pe celelalte. Înainte deci, cu încredere și dragoste fierbinte pentru El.

FRÎNT ȘI FUMEGÎND

„Trestia frîntă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge.“ (Isaia 42.3)

Eu pot să am încredere că Dumnezeuul meu mă va primi cu blîndețe, deși sînt în adevâr slab, încovoiat și fără valoare ca o trestie. Se zice despre mine: „Mă sinchisesc de el ca de un pai“; și această vorbire, cu toate că este puțin binevoitoare, nu este nepotrivită. Iată, eu mă simt mai neînsemnat decît o trestie care crește în apă, căci ea tot ridică capul deasupra. Dar eu sînt doborît; sînt sfîșiat cu asprime și cruzime. Nu mai e nici o cîntare în mine, căci eu sînt zdrobit și nu pot să scot nici un sunet, ca o vioară spartă. Dar Domnul Isus nu mă va zdrobi de tot; și dacă El mă cruță, puțin mă interesează ce vor face alții. O, Mîntuitor blînd și îndurător, eu mă adăpostesc lîngă Tine și așa uit vîntățile mele.

Într-adevăr se poate foarte bine să fiu asemănat cu un muc care fumegă, a cărui flacăra s-a stins și care dă numai fum. Eu sînt mai curînd o piedică decît un ajutor. Gîndurile duhului meu tulburat îmi șoptesc că Satana a suflat în lumina mea și că Domnul nu va întîrzia să oprească fumul neplăcut care iese, stingînd complet lumina mea cu un stingător. Totuși am băgat de seamă că la brațele sfeșnicului sfînt erau numai mucuri, nu și stingătoare. Domnul Isus nu va înăbuși lumina mea și eu pot să capăt curaj. Doamne, aștîă din nou focul meu și fă ca flacăra lui să strălucească spre slava Ta și spre lauda dragostei și bunătății Tale.

TEAMA ARE LOCUL EI

„Ferice de omul care se teme necontenit.“**(Prov. 28.14)**

Teama de Dumnezeu este începutul și temelia adevăratei credințe. Fără un respect sfânt și o adorare serioasă a lui Dumnezeu și a Cuvântului Lui, nu există punct de sprijin nici pentru cele mai strălucitoare virtuți. Sufletul care nu cinstește pe Dumnezeu, nu va cunoaște niciodată sfințenia. Fericit este acela care are această teamă sfântă de a face rău. El se gîndește înainte de a face ceva și se teme să nu greșească, să nu-și neglijeze lucrul pe care-l are de făcut și-i este frică să nu păcătuiască. El se depărtează de orice prietenie primejdioasă, de orice flecăreală și de orice lucrare necurată. Această abținere de la rău nu-l face pe un om nenorocit, ci dimpotrivă, îi aduce fericire. Sentinela care veghează este mai fericită decît soldatul care doarme în post. Cel ce vede de departe răul și-l ocolește este mai fericit decît cel care merge spre rău cu nepăsare și care sfîrșește prim pierzare.

Temerea de Dumnezeu este un har luminos care îndrumază pe om pe o cale sigură, despre care se spune: „Nu va fi pe ea (pe cale) nici un leu și nici o fiară sălbatică nu va trece pe ea“. Păzirea „de orice se pare rău“ este o rînduială care curățește și care prin puterea Duhului Sfînt, pune pe om într-o stare care-l face să-și păstreze îmbrăcămintea curată de întinăciunile lumii. În orice caz, cel ce „se teme necontenit“ este fericit. Solomon a încercat în viața sa și a gustat și din bucuriile lumii și din teama sfîntă, și a găsit că cea dinîi este deșertăciune, iar cea de a doua este fericire. Să nu facem și noi încercările lui, dar să ne aducem aminte de încheierea la care a ajuns: deșertăciune într-o parte, fericire în altă parte.

INTRÎND ȘI IEȘIND

„Vei fi binecuvîntat la venirea ta și vei fi binecuvîntat la plecarea ta.“
(Deuter. 28.6)

Binecuvîntările legii nu sînt înlăturate pentru noi. Domnul Isus a întărit făgăduințele cînd a purtat vina fărădelegilor noastre. Dacă eu păzesc cuvintele Stăpînului meu, pot să primesc îndurările legate de împlinirea lor. La venire eu pot să intru așa dar în casa mea, fără să mă tem de vești rele și să mă duc la serviciul meu sau la treburile mele și să le împlinesc cu grijă. Pot să intru în sfîrșit în odăița mea ca să aud cuvintele bune ale Dumnezeuului meu, și nu mă voi teme să mă adîncesc în mine însumi ca să mă cercetez atent în cugetul meu. Și este mult de lucru și înăuntrul sufletului meu și în afara lui. Oh, de-aș primi o binecuvîntare de la Domnul Isus, care a făgăduit că va rămînea cu mine!

Tot așa la plecare. Sfiala m-ar îndemna să rămîn acasă și să mă țin departe de legătura cu lumea întinată. Dar eu trebuie să ies din casă pentru lucrările pe care le am de făcut; trebuie să ies ca să ajut pe frați și să fiu de folos celor neîntorși la Dumnezeu. Eu trebuie să fiu un apărător al credinței și un dușman hotărît al răului. Și aceasta este o binecuvîntare la plecare. Eu voi merge, Doamne, acolo unde mă vei duce Tu, ca să împlinesc la porunca Ta și cu puterea Duhului Sfînt, lucrările pe care Tu mi le vei da.

Doamne Isuse, vino cu mine și fii oaspetele meu; apoi ieși cu mine și fă ca inima mea să ardă în mine, în timp ce Tu îmi vei vorbi pe drum.

EL ÎMPARTE TOTUL CU NOI

„Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu.“

(Ioan 17.22)

Iată ce mare este dărnicia Domnului nostru, căci El ne dă chiar bunurile Sale. Numai o parte din averile Sale ar îmbo-găți peste măsură de mult, pe toți îngerii pe care i-a creat El, și iată că Domnul Isus vine să ne dea nouă tot ce posedă El. Ar fi un har nespus de mare dacă ne-ar îngădui să luăm de sub masa harului Său, o singură fărîmătură din bunătatea Sa; dar El pregătește toate din belșug și ne poștește să ne așezăm la ospățul Lui. El vrea să vadă pe Mireasa Lui tot așa de bogată ca și El și nu vrea să aibă nici o slavă și nici un har fără să le împartă cu ea. El nu poate fi mulțumit decît dacă noi sîntem moștenitori împreună cu El, astfel ca să avem parte de aceleași bunuri ca El. Toate lucrurile pregătite pentru El trebuie să fie împărtășite și de răscumpărații Lui. În casa Sa El nu este un membru care să-și încuie ușa și să țină pe ai Săi la distanță, ci le dă toată libertatea la cei din casa Sa, ca tot ce este al Lui să fie și al lor. Lui îi place să-i vadă folosindu-se slobozi de comorile harului Său, însușindu-și tot ce pot să ia. Plinătatea fără margini a îndestulării Sale este atît de gratuită și de apropiată de credincios, ca și aerul care-l respiră. Care dragoste este așa de minunată ca a Sa? Ce să cerem mai mult, cînd avem asemenea dovadă despre bunătatea Sa, în prietenia pe care ne-o arată și în dărnicia de care se folosește față de noi! Sufletul meu, binecuvintează pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Sale.

ȘI CASA MEA . . .

„ . . . Crede în Domnul Isus, și vei fi mîntuit tu și casa ta.“
(Faptele Ap. 16.31)

Aceste cuvinte adresate unui om care își aștepta sfîrșitul, sînt de asemenea vestea bună și pentru mine. Dacă aș fi aproape de moarte, n-aș dori nimic altceva, și aceasta este tot ce-mi trebuie, cît voi trăi. Întorcîndu-mă de la mine însumi, de la păcatele mele și de la toate ideile și meritele mele personale, eu mă încred în Domnul Isus pe care Dumnezeu mi l-a dat. Eu cred în El, mă odihnesc în El și-L primesc ca pe Mîntuitorul meu desăvîrșit. Doamne, sînt mîntuit, și sînt pentru toată veșnicia, căci cred în Isus. Binecuvîntat să fie Numele Tău. Fă-mă să dovedesc zilnic prin viața mea că sînt mîntuit de egoismul meu, de tot ce este lumesc și de orice arătare a răului.

Dar nu vreau să mă mulțumesc cu jumătate de făgăduință, cînd Tu îmi dai una întreagă și-mi vorbești și de familia mea. Mîntuiește-i pe toți, te rog fierbinte. Îngăduie de asemeni acest har servitorilor și servitoarelor mele și la toți aceia care sînt sub acoperișul meu sau care lucrează ceva pentru mine. Tu mi-ai dat această făgăduință pentru mine personal și eu cred în Domnul Isus; și te rog împlinește-mi această rugăciune pe care ți-o aduc, după cuvîntul Tău.

În rugăciunile mele zilnice voi aduce pe nume înaintea Ta pe toți frații mei, pe surorile mele, pe părinți, pe copii, prieteni și servitori, și nu-Ți voi da pace pînă ce nu vei împlini aceste cuvinte: „tu și casa ta“.

ROUA CERULUI

„...Și cerului picură roua.“

(Deut. 33.28)

Ceea ce este în Orient roua pentru natura înconjurătoare, tot așa este influența Duhului Sfânt în domeniul harului. Cît de mult am nevoie de ea! Fără Duhul lui Dumnezeu, eu sînt ca o plantă uscată și neroditoare, care se veștejește, slăbește și moare. Dar îndată ce această rouă mă înviorează, mă însuflețește și-mi redă sănătatea, vigoarea și bucuria, nu mai am nevoie de nimic, căci Duhul Sfânt îmi dă viața și tot ceea ce cere viața. Fără această rouă a Duhului Sfânt, toate celelalte bunuri sînt fără valoare pentru mine. Eu ascult, citesc, mă rog, cînt, iau parte la cină, dar nu primesc binecuvîntare atît timp cît nu mi-o aduce Duhul Sfânt. Îndată ce El Se arată și mă udă, găsesc în căile harului, blîndețe și folos.

Încă o făgăduință pentru mine: „Cerurile vor picura rouă“. Eu voi fi cercetat prin har; nu voi fi părăsit în uscăciunea mea firească, în căldura arzătoare a lumii și în vîntul arzător al ispitei. Oh, cum simt chiar acum această dulce, liniștită și pătrunzătoare rouă dumnezeiască! Și de ce nu? Acela care mă face să trăiesc și face să crească iarba pe cîmpii, va face și pentru mine cum face cu iarba; El mă va înviora din Înălțime. Iarba nu poate, ca mine, să ceară roua; și Domnul, care udă plantele fără ca ele să ceară, răspunde la rugăciunile fierbinți ale copilului Său.

PECETEA APROBĂRII DUMNEZEIEȘTI

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.“

(Iacov 1.12)

Da, chiar în timp ce rabdă ispita, credinciosul este fericit. Aceasta n-o poate pricepe decît numai ochiul care a fost uns cu alifia dumnezeiască. Dar ispita el trebuie s-o rabde și niciodată să nu se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, nici să dea îndărăt, nici să se lase corupt. Este fericit acela care trece prin focul încercării, fără să fie distrus cum se întîmplă cu cei falși.

Cînd încercarea s-a sfîrșit, i se aplică pecetea aprobării dumnezeiești: „Cununa vieții“. Este ca și cînd Domnul ar zice: „Lăsați-l să trăiască; el a cîntărit greu în cîntar și n-a fost găsit ușor“. Viața este răsplata sa; nu numai viața obișnuită, ci o viață sfîntă, biruitoare, fericită, împlinind planul dumnezeiesc cu privire la el. Dacă viața de aici este o bucurie sufletească, cu cît mai mult este încununat acela care a trecut biruitor prin încercarea arzătoare a credinței și dragostei.

Domnul a făgăduit cununa vieții acelor care-L iubesc. Numai aceia vor rămîne statornici în clipa încercării; ceilalți vor cădea, vor cîrți sau se vor întoarce în lume. Suflete al meu, iubești tu pe Domnul? Îl iubești într-adevăr, adînc și mai presus de orice? Dacă da, atunci iubirea ta va fi încercată; dar valurile nu te vor distruge și rîurile nu te vor îneca. Doamne, fă ca dragostea Ta să hrănească pe a mea pînă la sfîrșit.

ADĂPOSTUL CEL SIGUR

„Fiecare va fi ca un adăpost împotriva vîntului, și ca un loc de scăpare împotriva furtunii.“

(Isaia 32.2)

Cine este acest om, știm cu toții. Cine ar putea să fie, decît al doilea Adam, Domnul cerului, Omul durerilor, Fiul Omului? N-a fost El întotdeauna locul de scăpare al poporului Său, îndurînd toată puterea vîntului și ocrotind pe toți cei ce caută adăpostul lor în El? Noi am scăpat prin El de mînia lui Dumnezeu; și vom scăpa și de mînia oamenilor și de îngrijorările acestei vieți și de teama de moarte. De ce să stăm în calea vîntului, cînd putem foarte bine să ne ascundem în urma Domnului Isus? Să alergăm deci la El și să rămînem cu El în pace.

Adeseori vedem cum vîntul tulburărilor se ridică și se întărește pînă într-atît ca să ajungă o furtună care răstoarnă totul înaintea ei. Lucrurile pe care noi le socotim neclintite și întărite ca o stîncă în furtună, sînt răsturnate, și multe și mari sînt căderile și disparițiile oamenilor în care noi ne punem nădejdea. Domnul Isus este Biruitorul, Stîncă veacurilor care nu cade niciodată. Sprijiniți pe El, putem să trecem prin furtună, rămînînd într-o liniște desăvîrșită.

Să ne adăpostim și astăzi în acest loc de scăpare și să rămînem în El, cîntînd de bucurie că sîntem ocroțiți. Prea iubit Domn Isus, cît de mult Te binecuvîntăm! Fii lăudat, căci Tu ești pentru noi un loc de scăpare împotriva furtunii.

RĂSPALATA ESTE SIGURĂ

„Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.

(Matei 10.42)

Sigur că pot foarte bine să fac măcar acest lucru: să fac o faptă bună față de slujitorul lui Dumnezeu. Domnul știe că eu îi iubesc pe toți și că socotesc ca o cinste pentru mine să pot spăla picioarele ucenicilor Lui. Pentru dragostea Învățătorului, iubesc pe ucenicii Săi.

Ce bunătate arată Domnul Isus, că ține seama de o faptă atât de neînsemnată, să dai numai un pahar de apă rece! Este un lucru care este cu puțință să fie făcut, oricât ar fi cineva de sărac; este o faptă ușoară pentru mine, oricât ar fi de smerită starea mea pămîntească, și o voi face cu bucurie. Oricât ar fi de mică, Domnul ține seamă de această faptă, mai ales cînd este vorba de unul din ucenicii Săi. El nu se uită nici la prețul lucrării, nici la pricepere sau cantitate, dar vede gîndul care te-a mînat să faci lucrarea. Ceea ce facem noi pentru un ucenic, pentru că este ucenic al Domnului, El ține seama și răsplătește. El nu răsplătește fapta după meritul nostru, ci după bogățiile harului Său.

Eu dau de băut un pahar de apă rece și El îmi dă să beau din apa Sa vie. Eu fac acest lucru pentru unul din ucenicii Săi și El mă primește ca pe unul din ei.

Isus găsește o îndreptățire penru dărnicia Sa, în chiar faptul că harul Său m-a condus să fac ce am făcut și El mărturiște că răsplata mea nu se va pierde.

CA PALMIERUL ȘI CEDRUL

„Cel fără prihană înverzește ca finicul, și crește ca cedrul din Liban.“

(Ps. 92.12)

Acești pomi nu sînt plantați și nici curățiți de oameni. Palmierul și cedrul sînt pomii Domnului, și prin purtarea Sa de grijă ei cresc. Tot așa se întîmplă și cu sfinții Domnului. El îi cultivă cu mîna Sa. Acești pomi sînt totdeauna verzi și în toate anotimpurile ceva măreț de privit. La fel și credincioșii, nu sînt cînd sfinți, cînd lumești: ei sînt hotărîți și în ei se vede frumusețea Domnului în orice timp. Peste tot, acești arbori sînt deosebiți. Nimeni nu poate să privească un loc unde cresc palmieri și cedri, fără ca privirea să-i fie atrasă de înfățișarea lor măreață. Ucenicii lui Hristos, sînt deasemenea observați și priviți de toți. Ca și o cetate pe un munte, ei nu pot să rămîină ascunși.

Copiii lui Dumnezeu înfloresc ca un palmier care crește drept în sus, numai într-o direcție, formînd o coloană în linie dreaptă, cu o coroană maiestoașă. Ei nu cresc nici spre dreapta, nici spre stînga, ci se avîntă numai spre cer și aduc roadele lor cît mai aproape de cer.

Fă-mă Doamne să înfăptuiesc ceea ce simbolizează acest pom. Cedrul înfruntă furtuna, și crește chiar în apropierea zăpezilor veșnice, căci Dumnezeu însuși îl umple cu seva care-i încălzește adîncul și întărește ramurile sale. Fă și cu mine la fel, Te rog fierbinte, Doamne!

SIGURANȚĂ DEPLINA

„Despre Deniamin a zis: „El este prea iubitul Domnului. El va locui la adăpost lângă Dînsul. Domnul îl va ocroti totdeauna, și se va odihni între umerii Lui“.“

(Deut. 33.12)

Nimic nu dă o siguranță mai mare decît a rămîne cît mai aproape de Dumnezeu. Domnul nu poate să dea prea iubiților Săi un loc mai sigur decît acesta. Îngăduie-mi, Mintuitorul meu, să rămîn necurmat la umbra Ta, la coasta Ta străpunsă. Aș vrea să mă apropiu totdeauna mai mult de Tine și, cînd voi fi în totul cu Tine, să rămîn așa totdeauna.

Cît de bine știe El să-i acopere pe aceia pe care i-a ales. Nu un acoperiș ridicat, nici o întăritură împotriva focului, nici aripa unui înger, ci însuși Dumnezeu este acela care ne adăpostește. Atunci nimic nu poate să ne atingă. Dumnezeu ne apără în fiecare zi și pentru tot timpul cît dăinuiește El. Doamne, vreau să rămîn necurmat sub acoperișul dragostei Tale, sub steagul atotputerniciei Tale.

A treia făgăduință înseamnă că Domnul va înființa templul Său pe munții lui Beniamin, unde El Se va ocupa de ai Săi, gata să ia pe umerii Săi poverile lor, sau mai bine zis că vom fi purtați pe umerii lui Dumnezeu. În toate felurile vedem că Domnul este sprijinul și puterea poporului Său.

Doamne, fă-mă să folosesc neîncetat ajutorul Tău, și puterea brațului Tău îmi va fi de ajuns.

PRICINA CÎNTĂRII LUI

„Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.“

(Țefania 3.17)

Ce cuvînt! Dumnezeu în mijlocul poporului Său, în toată măreția și puterea Sa. Numai această stare de față a Sa ne este de ajuns ca să ne umple de pace și nădejde. Comori nenumărate sînt toate strînse în Domnul nostru și El locuiește în biserica Sa, deci toți ai Lui să strige de bucurie.

Noi nu avem numai starea Sa de față, ci și legămîntul Său cu privire la noi prin lucrarea Sa de mîntuire. „El va mîntui“; El mîntuiește totdeauna: căci aceasta înseamnă numele ISUS. Să nu ne temem de nici o primejdie, căci El este puternic ca să mîntuiască.

Dar aceasta nu este totul; El rămîne totdeauna același. El iubește, rămîne statornic în iubirea Sa și nu va înceta să iubească. Această dragoste este bucuria Sa și pricina cîntărilor Sale. Nu-i așa că este minunat? După ce a sfîrșit făcerea lumii, El n-a cîntat, ci a spus numai „că toate erau foarte bune“. După lucrarea de răscumpărare, Sfînta Treime a pregătit o așa de mare bucurie care n-ar fi putut fi arătată decît printr-o cîntare de biruință. Gîndește-te la aceasta cu uimire. Este o cîntare de nuntă pe care Isus o cîntă pentru mireasa Sa. El face din ea (din mireasă) dragostea Sa, bucuria Sa, odihna Sa și cîntarea Sa. O, Doamne Isuse, fă ca dragostea Ta nespuse de mare să ne învețe să Te iubim și să ne bucurăm în Tine, iar viața noastră să fie o cîntare spre lauda Ta!

„Poporul Tău este plin de înflăcărare cînd îți aduni oștirea . . .“
(Ps. 110.3)

Binecuvîntat să fie Dumnezeuul îndurării, că va fi așa cum sună versetul. Este un popor pe care Domnul l-a ales din timpuri străvechi ca să fie partea Lui deosebită. Din fire, copiii acestui popor aveau o voință tot așa de încăpățînată ca și ceilalți fii stricați ai lui Adam. Dar din ziua cînd Dumnezeu Își arată puterea Sa și cînd harul Său arată atotputernicia Sa, El pregătește inimile ca să se pocăiască și să creadă în Domnul Isus. Nimeni nu este mîntuit fără voia sa, dar Domnul încovoiaie cu blîndețe voia oamenilor. Ce minunată putere este aceasta, care niciodată nu încalcă voința, ci o cîrmuiește. Dumnezeu nu sparge broaștele de la uși, ci le descuie cu o cheie, pe care numai El știe să o mînuiască.

Din acel moment noi avem voința să fim, să facem, să suferim ceea ce vrea Mîntuitorul. Dacă sîntem ispitiți să ne răzvrătim, El știe cum să ne conducă și îndată alergăm pe calea poruncilor Sale din toată inima noastră. Fie ca în această zi voia mea să fie să mă ostenesc să aduc roade spre slava lui Dumnezeu și spre binele semenilor mei. Doamne, iată-mă! Tot ce va fi azi, să fie ziua ca să-ți arăți puterea Ta! Eu sînt pregătit, fericit și dornic ca să fiu folosit pentru planurile Tale sfinte. Să nu fiu silit să cîrtesc. „Eu am voința, dar n-am puterea să împlinesc“, deci dă-mi Tu și voința și-nfăptuirea.

BINECUVÎNTAREA ÎNCERCĂRILOR

„...căci știm că necazul aduce răbdare.“

(Romani 5.3)

Aceasta este o făgăduință care se împlinește, și nu este dată numai de formă. Noi avem nevoie de răbdare, și avem aici mijlocul prin care s-o căpătăm. Nu este altceva decât să răbdăm; să învățăm să răbdăm, ca atunci când înveți să înoți. Nu putem să dobândim arta de a înota pe uscat, tot așa nu putem învăța răbdarea fără încercare. Nu este cazul să te ostenești și să te frământezi ca să câștigi liniștea sufletului, care vine numai dacă te învoiești în toate cu voia lui Dumnezeu.

Cu toate acestea versetul nostru stabilește un principiu care este contra legii firești. Nepotrivirea cu firea pămîntească aduce tulburare, neîncredere și răzvrătire. Numai lucrarea sfântă a harului aduce răbdare. Noi nu batem grîul ca să scoatem praful, ci aceasta o face biciul necazului în aria lui Dumnezeu. Noi nu zbuciumăm un om în toate felurile, ca să-i dăm odihnă; cu toate acestea, Domnul așa Se poartă cu copiii Săi. Desigur, acest fel de a lucra nu este al omului, dar contribuie foarte mult la slăvirea înțelepciunii Dumnezeului nostru.

Oh, să-mi fie îngăduit harul de a fi binecuvîntat prin încercările mele și să nu le împiedic în lucrarea lor. Doamne, dacă Te-aș ruga să îndepărtezi necazul, Te voi ruga de zece ori mai cu stăruință să mă ferești de nerăbdare. Doamne Isuse, sapă în inima mea suferințele crucii Tale, ca să înțeleg răbdarea Ta.

FLUVII MARI FĂRĂ PRIMEJDII

„Da, acolo cu adevărat Domnul este minunat pentru noi: El ne ține loc de rîuri, de pîraie late, unde totuși nu pătrund corăbii cu lopeți și nu trece nici un vas puternic.“ (Isaia 33.21)

Dumnezeu vrea ca El să fie cel mai mare bine al nostru, și noi nu vom găsi în El nici o dezamăgire care însoțește lucrurile pămîntești. O cetate așezată pe malul unui fluviu mare este în primejdie să fie atacată de condamnații din galere și de vapoare mari. Dar dacă Domnul ne înfățișează în acest verset belșugul bunătății Sale, tot așa El are grijă să îndepărteze orice temere că ni s-ar putea întîmpla și nouă ca acelei cetăți. Binecuvîntată să fie dragostea Sa.

Doamne, dacă vrei să-mi trimiți binecuvîntări pămîntești bogate ca pe un fluviu mare, fă Te rog ca niciodată să nu apară pe acel fluviu corăbiile periculoase ale îngîmfării și nici să nu ajung lumesc. Dacă-mi dai sănătate puternică și un duh vesel, fă Te rog să nu se vadă la mine poftele firii pămîntești; și dacă-mi dai biruițe în slujirea Ta sfîntă, chiar dacă ar fi mărețe cum ar fi cursul unui fluviu mare, fă Te rog să nu vadă la mine nici mîndrie deșartă, nici încredere în mine însumi. Cînd voi fi așa de fericit ca să cuget necurmat în lumina feței Tale, fă Te rog să nu apară pe fluviul siguranței mele depline nici vaporul disprețului pentru copiii Tăi mai slabi, nici al gîndului că sînt desăvîrșit. Doamne, dă-mi acea binecuvîntare care îmbogățește și nu este însoțită de nici un chin și de nici un păcat.

IZBĂVIRE DE PRAF ȘI PLEAVĂ

„Căci iată, voi porunci și voi vîntura casa lui Israel între toate neamurile, cum se vîntură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pămînt.“
(Amos 9.9)

Această vînturare durează și în vremea noastră. Oriunde mergem, noi trebuie să fim vînturați și trecuți prin ciur. În toate țările, poporul lui Dumnezeu este cernut ca grîul în ciur. Adeseori Satana ține unealta în care el ne hărțuie în toate felurile cu furie, în dorința lui de a ne doborî și a ne înlătura de pe cale. Necredința știe și ea cum să ne tulbure inimile și duhul nostru prin temeri necurmăte. Cîte odată lumea îi vine în ajutor necredinței în această lucrare a sa și ne împinge cînd la drapta, cînd la stînga, cu furie. Pe deasupra și Biserica lumnească ia parte în mare măsură cu puterile sale la această lucrare a necredinței ca să facă aceste zguduiri și mai violente. Bine, bine! Faceți așa! În felul acesta grîul va fi despărțit de paie, de praf și de pleava nefolositoare. Ce siguranță plină de tărie și întăritoare dă însă această făgăduință: „Nu va cădea nici un bob la pămînt“, adică nici unul nu se va pierde. Tot ce este bun, adevărat și de preț va fi păstrat. Nici unul din cei mai slabi credincioși nu va fi pierdut și nici unul nu va avea vreo pagubă care să poată fi socotită ca o adevărată pierdere. Noi vom fi păziți așa de bine tot timpul cît va ține cernerea, așa încît această cernere va fi pentru noi un câștig în Domnul Isus Hristos.

RÎUL DĂTĂTOR DE VIAȚĂ

„Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni pe unde va curge râul...”
(Ezechiel 47.9)

Apele vii din vedenia proorocului Ezechiel, curgeau în Marea Moartă și aduceau viață pînă și în acest loc cu apă stătătoare. Acolo unde curge harul, vine întotdeauna peste tot și imediat viață duhovnicească. Harul vine în chip desăvîrșit din viața lui Dumnezeu, care îl îndrumază așa cum malurile îndrumază cursul apei dintr-un râu. Pe oriunde trece harul, el n-așteaptă ca să vadă cum curge viața, ci el însuși zămislește această viață prin undele sale dătătoare de viață. Oh, fie ca acest râu al harului să curgă pe toate străzile noastre și să umple toate fundăturile; să ajungă pînă la casa mea și să se ridice pînă acolo încît să umple toate odăile casei. Doamne, fă Tu ca această apă vie să vină peste familia mea și peste prietenii mei, dar să nu treacă fără să mă atingă și pe mine. Eu am băut deja din ea, așa socotesc, dar aș vrea să înot în ea și să mă afund tot mai mult în această apă vie! O, Mîntuitorul meu, îmi trebuie o viață din belșug. Vino, Te rog, la mine, pînă cînd fiecare părticică din ființa mea va fi înviorată. Dumnezeu viu, Te rog umple-mă cu viața Ta!

Eu sînt sărac și uscat ca un lemn. Vino, doamne și fă-mă să trăiesc astfel, încît la fel ca și toiagul lui Asron să pot aduce flori și roade spre slava Ta. Întărește-mă, pentru dragostea Fiului Tău Isus!

JERTFA A FOST PRIMITĂ

„...Dacă ar fi vrut Domnul să ne omoare, n-ar fi primit din mâinile noastre arderea de tot și darul de mâncare, nu ne-ar fi arătat toate ecestea.“ (Judecători 13.23)

Din acest răspuns al nevestei lui Manoah, dacă stăm să ne gândim, putem scoate o făgăduință, care se întemeiază pe faptele petrecute. Nu se poate ca Dumnezeu să descopere lui Manoah și nevestei lui că vor avea un fiu și în același timp să Se gândească să-i nimicească. Femeia a judecat bine și noi putem s-o urmăm în ce privește judecata ei.

Tatăl a primit jertfa cea mare de pe Golgota și a mărturisit El însuși că Și-a găsit plăcerea în această jertfă. Cum s-ar putea acum ca El să ceară ca să murim și noi? Ce nevoie mai este de un Înlocuitor, dacă păcătosul trebuie să piară și el? Jertfa Domnului Hristos care a fost primită, pune capăt la orice teamă în această privință.

Domnul ne-a arătat alegerea noastră, înfierea noastră, unirea noastră cu Domnul Hristos, nunta noastră cu Cel Prea Iubit. Cum ar putea atunci să ne distrugă El? Făgăduințele lui Dumnezeu sînt pline de binecuvîntări, care cer pentru împlinirea lor, ca noi să fim păstrați pentru viața veșnică. Nu este cu puțință dar ca Dumnezeu să ne lepede și în același timp să-Și împlinească făgăduința față de noi. Trecutul ne asigură de împlinirea făgăduinței și viitorul o confirmă încă o dată. Noi nu vom muri, ci vom trăi, căci L-am văzut pe Domnul Isus și în El am văzut pe Tatăl, fiind luminați de Duhul Sfînt; și prin privirea care ne dă viața, vom trăi totdeauna.

PRINTRE RĂSCUMPĂRAȚI

„Este un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri.“
(Numeri 23.9)

Cine ar vrea să trăiască printre neamuri și să fie socotit că face parte dintre ele? Starea Bisericii lumești este de așa fel, că a urma în totul pe Domnul Isus în rîndurile ei, este cu neputință. În sînul ei este o amestecătură grozavă, care te face adesea să oftezi de starea ei.

Este lucru știut că Domnul vrea să vadă pe poporul Său mergînd pe o cărare aparte, deosebind-se de oamenii din lume, ieșind hotărît din mijlocul lor. Prin hotărîrea lui Dumnezeu, noi am fost chemați, am fost cîștigați și am fost puși de o parte pentru Dumnezeu și viața noastră lăuntrică ne dă mărturie că noi ne deosebim foarte mult de oamenii veacului acestuia. De aceea locul nostru nu este nici în „Tîrgul deșertăciunilor“ nici în „Cetatea pierzării“, ci pe calea îngustă pe care orice călător adevărat îl urmează pe Domnul său.

Acest fapt nu numai că ne va face să fim împăcați cu neacceptarea totală și cu disprețul lumii, ci ne va face chiar să le socotim ca ceva plăcut, ca făcînd parte din legămîntul cu Dumnezeul nostru. Numele noastre nu sînt scrise în aceeași carte cu numele lor, noi nu sîntem din aceeași sămînță, nici n-avem aceeași călăuză. De aceea noi nu putem să fim în rîndurile lor. Să fim găsiți numai în rîndurile celor răscumparați și predați, și atunci vom primi cu bucurie să fim izolați și singuratici pînă la capătul călătoriei noastre.

LUMINĂ DIVINĂ ÎN ÎNTUNERIC

„Da, Tu îmi aprinzi lumina mea. Domnul Dumnezeu meu, îmi luminează întunericul meu.“
(Ps. 18.28)

Se poate întâmpla ca sufletul meu să fie în întuneric, și dacă acest întuneric este de natură duhovnicească, nici o putere omenească nu poate să mă lumineze. Dar binecuvîntat să fie Dumnezeu! El poate să lumineze întunericul meu și să aprindă lumina mea imediat. Chiar cînd voi fi înconjurat de întuneric așa de mare încît să-l pot apuca cu mîna, El poate pătrunde și prin acest întuneric și să-mi aducă lumină.

Cînd El va aprinde lumina mea, nimeni nu va putea să stingă și flacăra nu va scădea nici din pricina lucrurilor trecătoare, nici prin trecerea timpului, Aceia a căror scînteie a fost aprinsă odată de Mîntuitorul, luminează mereu. El poate slăbiciunii trupești, sau mai bine zis din cauza vreunei veste care m-a mîhnit pe neașteptate. Oricare ar fi pricina întunericului meu, numai Dumnezeu este Acela care mă va lumina. Privirea mea este la El, Lumina Domnului va străluci în curînd pentru mine; și apoi în clipa hotărîtă mă va conduce acolo unde nu mai este nevoie nici de lampă, nici de lumina soarelui. Să lăudăm pe Domnul!

LUCRAREA ESTE FĂCUTĂ; ODIHNEȘTE-TE ÎN EL

„Rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.“
(Evrei 4.9)

Dumnezeu a pregătit o odihnă ca aceea de Sabat în care noi putem să intrăm. Aceia cărora lo s-a vestit întâi vestea bună, n-au intrat în odihnă din pricina necredinței lor; de aceea odihna rămîne pentru poporul lui Dumnezeu. David a cîntat-o; dar a cîntat-o numai în parte, pentru că Israel respinsese odihna lui Dumnezeu. Iosua n-a putut să i-o dea, și nici Canaanul nu i-a dat-o. Ea rămîne pentru credincioși.

Vino, deci, suflete drag silește-te să intri în această odihnă. Lasă lucrarea chinuitoare a păcatului și silințele tale personale. Încetează de a-ți mai pune încrederea chiar în lucrări despre care s-ar putea spune: „Ele sînt foarte bune“. Am ajuns noi la această încredințare? Să ne odihnim de lucrările noastre, după cum Dumnezeu S-a odihnit de lucrările Sale. Să ne găsim ușurarea poverii noastre în lucrarea săvîrșită de Hristos. Totul a fost bine îndeplinit în El: Dreptatea lui Dumnezeu nu poate să ceară nimic mai mult. O pace adîncă este partea noastră în Domnul Isus.

Cît despre lucrurile de care mai trebuie să ne îngrijim, adică lucrarea harului în inimile noastre și lucrarea lui Dumnezeu în inimile a lor noștri, să lăsăm povara asupra Domnului și să ne găsim odihna în El. Cînd Mîntuitorul ne dă un jug ca să-l purtăm, El este gata să-l sprijinească astfel ca noi să ne putem odihni în El. Numai prin credință intrăm în această odihnă a lui Dumnezeu și renunțăm s-o găsim în plăcerile noastre personale sau în lenevia noastră. Isus Însuși este odihna desăvîrșită, cînd El umple inima.

A-L SLĂVI PE HRISTOS ISUS

„El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.“
(Ioan 16.14)

Duhul Sfînt nu poate să proslăvească mai bine pe Domnul Hristos, decît vorbindu-ne despre Hristos Însuși. Domnul Isus este cea mai bună Persoană pe care Duhul Sfînt o recomandă. El nu poate să se împodobească decît cu cel mai prețios juvaer care este Domnul Hristos.

Mîngîietorul ne arată ce a primit de la Domnul Isus Hristos. Noi nu putem să vedem nimic deslușit dacă nu ne descoperă El (Duhul Sfînt). Felul lui de a lucra este să ne lumineze mintea și să ne deschidă Scripturile, și în felul acesta să ne arate pe Domnul. Trebuie un mare talent ca să arăți un lucru și acest talent îl are Duhul adevărului în cea mai mare măsură. El arată lucrurile așa cum sînt ele. Acesta este un mare privilegiu, așa cum este cunoscut de cei ce s-au bucurat de vedenia cerească.

Să urmărim luminarea Duhului Sfînt; nu ca să ne mulțumească curiozitatea noastră, nici pentru un câștig personal, ci pentru slava Domnului Isus. O, dacă am avea o idee potrivită pentru El. Ideile noastre pămîntești îi aduc necinste scumpului nostru Mîntuitor. Să ne dea El o părere vie despre persoana Sa, despre lucrarea Sa și despre slava Sa, astfel ca tot sufletul nostru să poată să-I cînte laude. Cînd o inimă a fost îmbogățită prin învățătura Duhului Sfînt, Mîntuitorul este atunci proslăvit mai presus de orice. Duhule Sfînt, luminează dumnezeiască, fă-ne să-L vedem pe Domnul Isus!

NEVOIA DE A DESCHIDE GURA

„...Deschide-ți gura larg și ți-o voi umplea.“

(Ps. 81.10)

Ce încurajare este această făgăduință pentru rugăciune! Ideile noastre omenеști ne fac să cerem lucruri mici, pentru că mici sînt și meritele noastre. Dar Domnul ne îndeamnă să cerem mari binecuvîntări. A ne ruga ar trebui să fie un lucru așa de simplu, așa de firesc și așa de obișnuit, cum este deschiderea gurii. Cînd un om este cu adevărat plin de rîvnă, el deschide gura larg, și versetul de mai sus ne îndeamnă să fim plini de rîvnă, de ardoare, în rugăciunile noastre.

Să nu ne temem de a fi îndrăzneți față de Dumnezeu și de a-I cere binecuvîntări mari și numeroase. Citiți și ce scrie mai înainte în psalm: „Eu sînt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului“ și apoi „deschide-ți gura larg și ți-o voi umplea“. Pentru că El a dat deja poporului Său atît de mult, acum îl îndeamnă să ceară și mai mult și să aștepte lucruri și mai mari.

Vedeți cum păsărelele din cuib întind cioculețele lor larg deschise spre mama lor. Să facem și noi la fel. Să bem din har prin toate deschiderile sufletului nostru, întocmai ca un burete care sugе și se îmbibă cu apa în care este afundat. Dumnezeu este gata să ne umple, dacă și noi la rîndul nostru, sîntem pregătiți să fim umpluți. Nevoile noastre să ne facă să deschidem gura, slăbiciunile noastre să ne facă să suspinăm și lacrimile noastre să ne facă să strigăm ca un copil. Gura aceasta deschisă va fi umplută chiar de Domnul. Fie ca acest lucru să se întîmple cu noi, în această zi.

UN LEGĂMÎNT DE CARE EL ÎȘI ADUCE AMINTE

„El a dat hrană celor ce se tem de El; El Își aduce aminte pururea de legămîntul Lui.“ (Ps. 111.5)

Cei ce se tem de Dumnezeu, nu se tem de lipsuri. Timp de ani îndelungați Dumnezeu a găsit totdeauna cu ce să hrănească pe copiii Săi, fie în pustie, fie la pîrful Gherit sau în timpul robiei, ca și în timpul foamei. Pînă acum Domnul ne-a dat zi de zi pîinea noastră cea de toate zilele și noi nu ne îndoim că El va continua să ne hrănească pînă cînd nu va mai fi nevoie.

Chiar cele mai mari și mai înalte binecuvîntări din Legămîntul Harului, El nu va înceta să le răspîndească peste noi, după nevoile noastre. El Își aduce aminte de legămîntul pe care l-a încheiat cu noi și nu lucrează niciodată ca și cum l-ar părea rău că l-a încheiat. El Își aduce aminte de acest legămînt chiar cînd noi îl ațîțăm ca să ne nimicească. El nu uită să ne iubească, să ne păzească și să ne încurajeze, așa cum a făgăduit. Toate făgăduințele din legămîntul Său, le are mereu sub ochi, și El nu va îngădui ca vreun cuvînt al Său să cadă la pămînt. Iată că noi uităm prea adesea pe Dumnezeul nostru, pe cînd El Se gîndește mereu la noi cu dragoste. El nu poate să uite pe Fiul Său, care este chezașul Legămîntului Său, nici pe Duhul Sfînt, care este elementul de legătură al Legămîntului, nici slava Sa care este legată de acest Legămînt. „De aceea temeliea lui Dumnezeu rămîne tare“ și nici un credincios nu poate pierde moștenirea dumnezeiască la care are drept prin acest legămînt.

MÎNGÎIERE ÎN DRUM SPRE CASĂ

„Iosif a zis fraților săi: „Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cerceta și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.“

(Geneza 50.24)

Iosif fusese pentru frații săi o providență întrupată. Toți Iosifii, adică protectorii noștri pămîntești mor și, odată cu ei se duc și multe ajutoare. Egiptul n-a mai fost pentru Israel la fel după moartea lui Iosif, și lumea nu va mai fi pentru noi ceea ce era cînd trăiau cei dragi ai noștri.

Dar ce mult a fost îndulcită suferința cauzată de această moarte! Israel avea făgăduința că Dumnezeu cel viu îl va cerceta, îl va vizita. O vizită, o cercetare a lui Dumnezeu! Ce favoare, ce mîngîiere și ce ajutor ceresc! Doamne, vizitează-ne astăzi, cu toate că noi nu sîntem vrednici Să intri sub acoperămîntul nostru!

Dar o făgăduință și mai bună s-a dat: Domnul îi va scoate din această țară. Ei aveau să fie primiți cu răceală în Egipt după moartea lui Iosif, și țara aceasta avea să ajungă pentru ei o țară a robiei. Dar nu va fi totdeauna așa; ei vor ieși din ea printr-o izbăvire dumnezeiască și vor intra în țara făgăduinței. Noi nu vom plînge aici pentru totdeauna. La rîndul nostru vom fi chemați în țara slăvită, ca să întîlnim acolo pe prea iubiții noștri. „De aceea mîngîiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.“

RĂSFRÎNGEREA FRUMUSEȚII DOMNULUI

„Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea fața Ta; cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău.“ (Ps. 17.15)

Partea oamenilor din lume este să-și hrănească trupurile și să-și îmbogățească copiii, dar partea celui credincios este cu totul alta. Oamenii pămîntești au comoara lor aici jos, dar oamenii din lumea care va veni, privesc în sus și în depărtare. Averea noastră este dublă. Acum avem prezența lui Dumnezeu, mai tîrziu vom fi asemenea Lui. Aici pe pămînt noi ne minunăm de fața lui Dumnezeu în nevinovăție, căci în Domnul Hristos sîntem neprihăniți. Ce bucurie să poți vedea fața unui Dumnezeu împăcat prin jertfa Domnului Isus! Slava lui Dumnezeu, care se odihnește pe fața Domnului Isus, ne aduce chiar acum cerul pe pămînt; dar acolo sus, va fi cerul cerului.

Dar va fi ceva mai mult: noi vom fi schimbați în ceea ce privim astăzi, adică în chipul Domnului Isus. După ce vom fi dormit cîțva timp, ne vom deștepta și vom fi asemenea unor oglinzi care vor răsfrînge frumusețea Domnului. Credința privește pe Dumnezeu și această privire schimbă pe cel credincios. Inima primește astfel chipul Domnului Isus pînă în adîncurile ei, și însușirile Domnului Isus se întipăresc încet, încet în inimă. Aceasta înseamnă satisfacție. Să privești la Dumnezeu și să fii făcut asemenea Lui. Ce am putea dori mai mult? Încredințarea lui David arătată în versetul de la început, ajunge să fie pentru noi prin Duhul Sfînt, chiar făgăduința Domnului. Eu cred și aștept.

CEL MAI PUTERNIC MAGNET

„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.“
(Ioan 12.32)

Voi, care lucrați pentru Dumnezeu, prindeți curaj. Vă temeți poate că nu veți putea atrage la El pe cei ce ascultă. Vestiți un Mîntuitor răstignit pe cruce, înviat și apoi înălțat la cer; aici se găsește cea mai mare atracție care ar putea fi arătată. Cine v-a atras pe voi la Domnul Hristos, dacă nu chiar Hristos însuși? Cine vă atrage acum la El, dacă nu persoana Sa binecuvîntată? Dacă ați fost atrași la credință prin orice altceva, în curînd vă veți depărta de ea. Însă Domnul Isus v-a ținut și vă va ține la credință pînă la sfîrșit. De ce să vă îndoiiți de puterea Sa cînd este vorba să fie atrași și alții la El? Mergeți în Numele Domnului Isus la cei care resping încă harul și veți vedea dacă El nu-i va atrage și pe ei.

Nici o categorie de oameni nu este în afara acestei puteri de atracție. Tineri și bătrîni, săraci și bogați, neștiutori sau învățați, urîcioși sau amabili, toți vor simți această putere care atrage. Domnul Isus este singurul magnet. Să nu ne gîndim la nimic altceva. Muzica nu va atrage la Isus, nici elocvență, nici logica, ceremoniile ori zgomotul. Isus însuși trebuie să atragă pe oameni la Sine; și El e destoinic să lucreze în fiecare caz. Nu vă lăsați înșelați de spiritul vremii; ci, ca lucrători pentru Domnul, să lucrați chiar în felul Lui și să folosiți chiar mijloacele Lui. Atrageți la Hristos, atrageți prin Hristos, și Hristos va atrage prin voi.

LA DISPOZIȚIA LUI DUMNEZEU

„Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia mărunță de iarnă, care nu se bizuie pe oameni și nu atîrnă de copiii oamenilor.“

(Mica 5.7)

Dacă acest lucru este adevărat pentru poporul Israel, cu cît mai mult este adevărat pentru Israelul duhovnicesc, pentru poporul credincios al lui Dumnezeu. Cînd sfinții sînt ceea ce trebuie să fie, ei sînt o binecuvîntare neprețuită printre cei ce-i înconjoară.

Ei sînt ca o rouă, căci într-un chip liniștit și fără a-i forța, ei răcoresc pe cei din jurul lor. În tăcere, în liniște, dar cu multă seriozitate, ei fac o slujbă în folosul lor și ajută la bucuria lor, la viața lor și la creșterea lor. Asemănători cu roua care coboară proaspătă și răcoroasă din cer și strălucește ca niște diamante în bătaia soarelui, copiii harului înconjoară pe cei slabi și pe cei mici pînă cînd fiecare fir de iarbă își primește picătura sa de rouă. Mici ca persoane, ei sînt deajuns cînd sînt uniți, pentru lucrările de iubire pe care Domnul le împlinește prin ei. Micile picături de rouă, prin mulțimea lor, pot să ude cîmpii întinse. Să fim și noi ca această rouă! Copiii lui Dumnezeu sînt de asemenea ca o ploaie care vine la porunca Domnului, fără încuviințarea și fără autorizația omului. Ei lucrează totdeauna în vederea binelui pentru toți, fie că oamenii doresc sau nu, și nu le cer învoirea, așa cum nici ploaia nu le cere; ei nu atîrnă decît de Dumnezeu. Doamne, fă-mă și pe mine, gata și liber pentru slujba Ta, peste tot unde Tu îmi fixezi locul meu.

FELUL ÎN CARE SÎNTEM CĂLĂUZIȚI

„Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul.“
(Ioan 16.13)

Adevărul este ca o peșteră foarte mare în care noi dorim să intrăm, dar pe care nu sîntem în stare s-o traversăm singuri. Ea este clară și luminoasă la intrare, dar dacă voim să pătrundem mai departe și să cercetăm ascunzișurile ei, ne trebuie o călăuză, fără care ne putem pierde. Duhul Sfînt care cunoaște foarte bine tot adevărul, el este această călăuză, este rînduit să conducă pe orice credincios adevărat, atît de departe cît poate el pricepe, să-l ducă dintr-o încăpere în alta ca să învețe să cunoască lucrurile adînci ale lui Dumnezeu și să-i descopere toate lucrurile ascunse.

Ce mare făgăduință pentru sufletul care cercetează smerit! Noi dorim să cunoaștem adevărul și să ne adîncim în el. Ne dăm seama că sîntem supuși greșelii și că avem nevoie grabnică să fim călăuziți. Să ne bucurăm dar de faptul că Duhul Sfînt a venit să rămîină cu noi. El vrea să ne slujească de călăuză și noi primim cu bucurie călăuzirea Lui. Dorim „tot adevărul“, ca să nu ne clătinăm în vreo parte. Să nu nesocotim nici o parte din descoperirea Duhului Sfînt, ca să nu pierdem o binecuvîntare și să cădem în păcat. Duhul lui Dumnezeu ne-a fost dat ca să ne călăuzească în tot adevărul și ca noi, cu inimile supuse, să ascultăm Cuvîntul lui Dumnezeu și să-i urmăm îndrumările.

TOTDEAUNA ÎNȚÎI LA ADUNARE

„El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea, cum v-a spus.“
 (Marcu 16.7)

Acolo unde a spus El să vină ucenicii, acolo trebuiau să-L găsească la timpul hotărât. Domnul Isus Își ține cuvântul dat. Dacă El ne făgăduiește că ne va primi la tronul harului Său sau în adunarea ucenicilor Săi, putem fi siguri că acolo Îl vom întâlni. Noi, la rîndul nostru putem să lipsim de la întâlnirea cu El din cauza lenevici noastre sau a necredinței noastre, dar El nu va lipsi niciodată. „Acolo unde sînt doi sau trei adunați în Numele Meu, sînt și Eu de față“, a zis El. El n-a zis „voi fi de față“, ci „sînt și Eu de față“.

Domnul Isus vine cel dintîi la întâlnire: „El merge înaintea voastră“. Inima Lui și bucuria Lui sînt poporul Lui; de aceea El nu întîrzie niciodată să vină la întâlnire cu cei credincioși. Întotdeauna El ne ia înainte.

El Se descoperă acelor care-I urmează. „Acolo Îl veți vedea.“ Ce vedere binecuvîntată! Noi nu ținem deloc să vedem chiar pe cei mai mari oameni, ci să-L vedem pe El! Asta înseamnă să te umpli de bucurie și de pace. Și noi Îl vom vedea, căci El făgăduiește să vină la cei care cred în El și să li Se arate lor. Fii sigur că așa va face și cu tine, căci El lucrează întotdeauna după făgăduința „Cum v-a spus“. Așa te dar de acest cuvînt și fii sigur că pînă la sfîrșit El va lucra pentru tine, „așa cum țî-a spus“.

NICIODATĂ SINGUR

„Nu te voi mai numi Părăsită.

(Isaia 62.4)

„Părăsită“ este un cuvînt trist, care sună ca un clopot de moarte. Este amintirea celor mai adînci dureri și vestirea mai dinainte anecazurilor celor mai grele. O prăpastie de nenorociri vedem înaintea noastră cînd auzim acest cuvînt: „Părăsit“. Părăsit de cineva care urăște fericirea ta! Părăsit de un prieten încercat în care aveai încredere! Părăsit de cineva apropiat, de care erai legat prin iubire! Părăsit de tată și de mamă! Părăsit de toți! Grozavă nenorocire; și totuși ea poate să fie îndurată cu răbdare, dacă Dumnezeu ne ocrotește.

Dar ce trebuie să fie să te simți părăsit de Dumnezeu? Gîndiți-vă la strigătul acela al Domnului Isus, mai amar decît orice: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Am gustat noi într-o anumită măsură, amărăciunea și veninul cuprinse în acest cuvînt: „Părăsit“? Dacă așa s-a întîmplat cu noi, să rugăm stăruitor pe Domnul să nu mai vină peste noi această stare de tristețe și să nu mai cădem niciodată într-un întuneric așa de grozav. În răutatea lor, oamenii au strigat în fața unui sfînt al lui Dumnezeu: „L-a părăsit Dumnezeu; urmăriți-l puneți mîna pe el“ (Ps. 70.11). Dar ei se înșeală totdeauna, căci Dumnezeu silește pe vrăjmașii noștri să-și ia înapoi vorbele sau chiar să tacă.

Cu totul deosebită este însă această numire: „Plăcerea Mea este în ea“. Este bucuria care vine după lacrimi. Cei ce au crezut că sînt părăsiți, să asculte dar aceste cuvinte ale Domnului: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“!

CE SFINȚEȘTE DARURILE NOASTRE?

„Apoi preotul să ungă cu sânge coarnele altarului pentru tămâia mirositoare, înaintea Domnului.“ (Levitic 4.7)

Altarul pentru tămâia mirositoare este locul unde sfinții aduc înaintea lui Dumnezeu, rugăciunile și laudele lor, și este de folos să ne gândim că acest altar a fost stropit cu sângele jertfei celei mari. Această stropire face ca rugăciunile noastre să fie primite de Dumnezeu. El vede sângele Fiului Său și primește prinoasele noastre.

Să privim ținută cu ochii noștri sângele acestei jertfe, singura jertfă care este adusă pentru păcatele nostr. Păcatul se ascunde chiar și în lucrurile noastre sfinte și nici căința noastră, nici credința noastră, nici rugăciunea și nici faptele noastre bune, n-ar fi primite de Dumnezeu, fără acest sânge al jertfei de ispășire. Mulți rîd și se supără cînd aud de acest „sânge“; dar acest sânge este temelia mîngîierii noastre și nădejdea noastră. Acest sânge fiind uns pe coarnele altarului este mai ușor de văzut cînd ne apropiem de Dumnezeu. Sângele dă putere rugăciunii, de aceea el este pus pe coarnele altarului, coarnele fiind semnul puterii. El este „înaintea Domnului“ și trebuie să fie și înaintea noastră. El este deja pe altar, înainte ca să aducem noi tămâia, adică rugăciunile noastre; sângele este acolo ca să sfințească jertfele și darurile noastre. Să ne rugăm dar cu încredere, pentru că jertfa fără cusur a fost adusă în persoana Domnului Hristos, ea a fost primită de Tatăl, sângele a intrat dincolo de perdeaua dinăuntru și rugăciunile făcute cu credință sînt o mireasmă de bun miros pentru Domnul.

UȘA DESCHISĂ A PĂRTĂȘIEI

„Iată, ți-am pus în față o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide.“ (Apocalipsa 3.8)

Sfinții care rămân credincioși adevărului lui Dumnezeu au o poartă deschisă înaintea lor. Suflete al meu, tu te-ai hotărât să trăiești adevărurile pe care Domnul ți le-a descoperit din Cuvîntul Său; de aceea înaintea ta stă această ușă deschisă. Eu voi intra întîi pe ușă legăturii cu Dumnezeu. Cine se va împotirvi? Domnul Isus a șters păcatul meu și mi-a dat neprihănirea Lui, care îmi îngăduie să intru liber la Tronul Harului. Doamne, eu fac acest lucru prin harul Tău.

Înaintea mea mai este deschisă încă o ușă, pentru tainele Cuvîntului. Eu voi intra în lucrurile adînci ale lui Dumnezeu. Alegerea, unirea cu Domnul Hristos, a doua venire, toate acestea sînt în fața mea și mă bucur de ele. Nici făgăduințele, nici învățătura dumnezeiască nu-mi sînt ascunse.

O altă ușă se deschide pentru mine în slujirea ascunsă în rugăciune și în lucrarea din afară. Dumnezeu mă va asculta, Dumnezeu mă va folosi. El îmi deschide calea pentru legătura frățască, legătura mea zilnică cu sfinții Săi. Dacă ar căuta cineva să-mi închidă ușa sau să mă dea afară, ar fi în zadar. În sfîrșit, în curînd mi se va deschide o ușă în cer; ușa de mîrgăritar va fi ușa pe care voi intra ca să merg pînă la Mîntuitorul și Împăratul meu și voi fi cu Dumnezeu toată veșnicia.

LIBER SĂ UMBLI

„Îi voi întări în Domnul și vor umbla în Numele Lui, zice Domnul.“
(Zaharia 10.12)

Aceasta est o mîngîiere pentru credincioșii bolnavi. Ei se simt slabi și se tem că nu vor putea să se scoale niciodată din patul în care zac în îndoială și teamă. Dar Doctorul Cel Mare poate să înlătore boala și să îndepărteze slăbiciunea pe care o produce boala. El va întări pe cei slabi, și-i va întări „în Domnul“. Este mai bine ca tăria noastră să fie în Dumnezeu, decît în noi înșine. Tăria în noi înșine este mărginită și ne duce la îngîmfare; în Dumnezeu, tăria n-are margini, căci ea vine din legătura cu viața din Dumnezeu.

Cînd credinciosul primește putere de sus, atunci el o folosește cum trebuie. El umblă și lucrează în numele Domnului. Ce bucurie, cînd poți să umbli după o boală lungă; ce plăcere să fii sănătos în Domnul după un timp de adormire. Domnul dă poporului Său această slobozenie de a se mișca, de a umbla, o umblare plină de bucurie și întăritoare. El face din noi oameni deosebiți, nobili; noi nu mai sîntem robi care nu cunosc nici o odihnă, lipsiți de orice bucurie, ci El ne face slobozi ca să putem să străbatem în voie toată țara lui Emanuel. Așa dar, inima mea, încetează de a mai fi tristă și bolnavă. Domnul Isus te cheamă să fii tare în El, să umbli cu Dumnezeu, într-o sfințită adorare a Persoanei Sale.

SEMNULE LEGĂMÎNTULUI HARULUI

„Domnul Dumnezeuul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale și vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești.“

(Deuteronom 30.6)

Vedem aici care este adevărata tăiere împrejur.

Cel ce face această lucrare este „Domnul, Dumnezeuul tău“. Numai El poate să lucreze cu izbîndă în inima noastră și s-o dezbrace de tot ce este fire veche și întinăciune. Să ne facă pe noi să iubim pe Dumnezeu din toată inima noastră și cu tot sufletul nostru, este o minune a harului, pe care numai Duhul Sfînt poate s-o lucreze. Pentru aceasta să privim numai la Domnul și să nu fim niciodată mulțumiți cînd vom face altfel. Această tăiere împrejur nu se face în carne, ci în duh. Ea este semnul cel mai însemnat din legămîntul harului. Dragostea lui Dumnezeu este semnul care nu se poate șterge, pe care El l-a dat poporului ales. Prin această pecete sfîntă, este întărită alegerea celui credincios. Încredințarea noastră nu trebuie să se sprijinească pe o slujbă din afară; ea trebuie să fie întărită prin pecetea pe care o aplică Duhul Sfînt pe inima noastră.

Și Dumnezeu vrea să facă acest lucru cu tine „pentru ca tu să trăiești“. Umblarea după lucrurile firii pămîntești aduce moartea. Prin biruința asupra firii pămîntești găsim viață și pace. Dacă umblăm după îndemnurile Duhului, vom trăi. Domnul Dumnezeuul nostru să ducă la bun sfîrșit lucrarea harului începută în noi, astfel ca noi să putem să trăim pentru Domnul în înțelesul cel mai înalt și cel mai complet al cuvîntului.

DACĂ, ȘI O ÎNTREITĂ PROMISIUNE

„Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea și se va abate de la căile lui rele, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara.“

(2 Cronici 7.14)

Noi care chemăm Numele Domnului, putem să ne rătăcim și noi. Dar ce har din partea Dumnezeuului nostru că El este gata să ne ierte. Dacă am rătăcit, să alergăm la tronul harului ca să căpătăm iertarea.

Dar mai întâi trebuie să ne smerim. Nu trebuie să fim smeriți pentru faptul că mai putem păcătui, după ce am primit atâtea binecuvântări prin dragostea Lui? Domane, ne așternem în țărână în fața Ta, căci ne măturisim necredința și vina noastră. Oh, grozăvie a păcatului! Grozăvie de șapte ori mai mare din partea ființelor pe care El le-a favorizat atât!

Să ne rugăm ca să căpătăm har și să fim curățiți și izbăviți de puterea păcatului. Doamne, ascultă-ne și astăzi și nu lepăda strigătul nostru!

În rugăciunea noastră, să căutăm fața Domnului, dacă El ne-a lepădat din cauza greșelilor noastre și să-L rugăm stăruitor să vină din nou la noi. Doamne, privește-ne prin Fiul Tău Isus și iută-te din nou cu plăcere la slujitorii Tăi.

Totodată să ne abatem de la rău; Dumnezeu nu poate să se întoarcă spre noi decât atunci când noi ne vom întoarce de la păcat.

Și abia atunci vom primi întreita asigurare de a fi ascultați, iertați și vindecați. Tatăl nostru, dă-ne aceste haruri, pentru dragostea Domnului Isus!

NICIODATĂ RUȘINAT

„De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri.“

(Matei 10.32)

Frumoasă făgăduință! Este o bucurie pentru mine să mărturisesc pe Mîntuitorul meu. Oricare ar fi fost greșelele mele, nu mă rușinez de Domnul Isus și nu mă tem să mărturisesc credința mea în jertfa Lui. Doamne, eu nu ascund deloc neprihănirea Ta în inima mea.

Ce urmare plăcută îmi făgăduiește versetul de mai sus, dacă eu mărturisesc pe Domnul Isus. Prietenii mei mă părăsesc, vrăjmașii mei se bucură de înfringerile mele, dar Domnul nu va tăgădui niciodată pe slujitorul Său. Chiar de aici de pe pămînt, Stăpînul meu recunoaște că sînt al Lui și-mi arată semnele dragostei Sale. Dar va veni o zi cînd eu va trebui să mă înfățișez înaintea Împăratului. Ce bucurie pentru mine să știu că atunci Domnul Isus mă va legitima, zicînd: „Acest om a crezut cu adevărat în Mine; el s-a învoit să primească batjocuri pentru Mine; îl recunosc că este al Meu.“ Un om care a apărat pricina Împăratului său, poate să fie înălțat de mîna Sa și să fie încărcat cu onoruri. Dar aceasta este prea puțin față de slava nespuse de mare de a fi recunoscut chiar de față cu Domnul Isus, Împăratul ceresc. Oh, să nu mă rușinez niciodată de Mîntuitorul meu! Și niciodată slăbiciunea mea să nu mă facă să mă mulțumesc cu liniștea unui om fricos sau cu un compromis cu lumea. Să roșesc eu să mărturisesc pe Acela care făgăduiește că și El mă va mărturisi la rîndul Său?

SUSTINUȚI PRIN MÎNCARE

„După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine mă mănîncă pe Mine, va trăi și el prin Mine.“
(Ioan 6.57)

Numai pe temeiul unirii noastre cu Fiul lui Dumnezeu trăim. După cum Omul-Dumnezeu și Mijlocitorul Isus Hristos trăiește prin Tatăl, care L-a trimis și care există prin El Însuși, tot așa și noi înșine trăim prin acest Mîntuitor, care ne-a înviat. Hristos este și Izvorul vieții noastre, obîrșia vieții noastre și Susținătorul vieții noastre. Și după cum viața trupului nostru este întreținută prin hrana trupească, tot așa și viața noastră duhovnicească este întreținută prin hrana duhovnicească, care este Domnul Isus. Ceea ce ne face să trăim nu este viața Sa, nici moartea Sa, nici lucrarea, nici cuvintele Sale, ci este El Însuși, în care sînt cuprinse toate lucrurile. Noi ne hrănim cu însuși Domnul Isus.

Acest lucru se întîmplă nu numai cînd luăm Cina Domnului, ci și atunci cînd gîndim la El, cînd credem în El cu o credință care ni-L însușește, cînd Îl lăsăm să ne pătrundă cu dragostea Sa, și-L primim în noi prin puterea vieții lăuntrice. Noi știm ce înseamnă să ne hrănim cu Domnul Isus, dar nu sîntem în stare să lămurim acest lucru. Lucrul cel mai sigur și mai bun este să ne hrănim cît mai mult cu El. Sîntem chemați să ne hrănim din belșug și vom fi foarte cîștigați dacă facem din El pîinea noastră și băutura noastră.

Îți mulțumesc, Doamne, că ceea ce este o nevoie pentru viața mea lăuntrică, adică să mă hrănesc cu Tine, este totodată și cea mai mare desfătare a mea; și eu mă hrănesc cu Tine în acest moment.

UNA CU HRISTOS ISUS

„**Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.**“

(Ioan 14.19)

Viața celor credincioși este **tot așa de sigură** ca și aceea a Domnului Isus Însuși. După cum este sigur că trăiește Capul, tot atât de sigur este că trăiesc și mădulele. Dacă Isus n-a înviat din morți, atunci noi sîntem morți în păcatele noastre; dar fiindcă El a înviat, credincioșii sînt înviați în El. Moartea Lui a dat la o parte înfrîngerea noastră de către cel Rău și a rupt legăturile morții. Învierea Lui înseamnă neprihănirea noastră și ne spune: „Tu ești iertat. Domnul a șters păcatul tău; tu nu vei muri“.

Domnul Isus a făcut viața alor Săi **tot așa de veșnică** cum este a Lui. Cum ar putea să moară ei, atîta vreme cît El trăiește, știind că ei sînt una cu El? Fiindcă El nu poate să moară, căci moartea nu are nici o putere asupra Lui, ei nu se vor mai întoarce în mormîntul vechilor lor păcate, ci vor trăi o viață nouă pentru Mîntuitorul lor. Credinciosule care ești sub lovitura vreunei mari ispite și care te temi că ai să fii zdrobit de mîna vrăjmașului tău, stai liniștit; tu nu poți pierde viața ta duhovnicească, pentru că ea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Tu nu te îndoiești de nemurirea Mîntuitorului tău; și dacă este așa, nici nu te gîندی că El are să te lase să pieri, pentru că ești din aceeași tulpină cu El. Temelia vieții tale este viața Lui. De aceea sprijinește-te pe Mîntuitorul tău viu.

TEAMĂ SFÎNTĂ

„Cine se teme de poruncă este răsplătit.“

(Prov. 13.13)

O temere sfântă de Cuvîntul lui Dumnezeu este ca și cum ți-ai depune banii la bancă, cu o dobîndă mare. Oamenii se socotesc mai înțelepți decît Cuvîntul lui Dumnezeu și-și îngăduie să-L judece. „Eu nu am lucrat astfel din temere de Domnul.“ Noi socotim însă cartea lui Dumnezeu fără greșală și prin ascultarea noastră dovedim că o prețuim. Acest Cuvînt nu ne produce groază, ci ne dă o temere de fii, care îndeamnă pe copii să nu supere pe părinți. Nu ne temem de pedepsele lui, pentru că ne temem de poruncile lui.

Temerea de Cuvîntul lui Dumnezeu ne dă odihna smereniei, care este mult mai bună decît nepăsarea mîndriei. Temerea aceasta ajunge să fie pentru noi o călăuză în toate mișcările noastre, un imbold ca să urcăm pe înălțimi și o frînă cînd coborîm. Feriți de rău și călăuziți pe calea neprihănirii prin ascultarea de învățătura Cuvîntului, căpătăm un cuget liniștit, scăparea de orice teamă și siguranța că sîntem plăcuți lui Dumnezeu; avem, într-un cuvînt, cerul pe pămînt. Cei nelegiuți pot să rîdă de prețuirea pe care noi o dăm Cuvîntului lui Dumnezeu, dar noi nu luăm seama la acest lucru. Prețul chemării noastre cerești este pentru noi o mare mîngîiere și răsplata legată de ascultarea noastră ne face să nu ținem seamă de disprețul celor răi.

LACRIMI, APOI SECERIȘ PLIN DE BUCURIE

„Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cîntări de veselie.“
(Ps. 126.5)

Anotimpul ploios este prielnic pentru semănături, pe cînd un pămînt prea uscat nu este bun. Sămînța semănată cu lacrimi și cu mare grijă și mari suferințe, va crește cu atît mai repede, și sarea lacrimilor îi va da o putere care o va păzi de stricăciune. Adevărul spus cu multă seriozitate are putere de două ori mai mare. Deci în loc să oprim semănăturile din cauza necazurilor, să dublăm silințele noastre, căci acesta este timpul potrivit.

Sămînța cerească nu poate să fie aruncată cu ușurătate și veselie. Dacă o întristare și o îngrijorare adîncă pentru suflete însoțesc învățătura sfîntă, acestea sînt mai de folos decît tot ce s-ar spune cu ușurătate. Am auzit vorbindu-se de oameni care plecau la război cu inima veselă, și care au fost învinși; la fel se întîmplă în general cu aceia care seamănă Cuvîntul în felul acesta.

Nu te neliniști deci dacă semeni plîngînd, ci continua să răspîndești sămînța, căci tu ai făgăduința că te vei întoarce strigînd de bucurie. Iar curînd vei secera, văzînd tu însuși rodul osteneții tale. Culesul va fi așa de bogat și bucuria ta se va revărsa așa de mult, că te va despăgubi cu mult decît un cules a cărui lucrare nu te-a costat nimic. Dacă în ochii tăi strălucesc lacrimi argintii, gîndește-te la secerișul auriu. Îndură cu curaj încercările și dezamăgirile; ziua în care vei vedea snopii tăi, va fi pentru tine o zi de răsplată deplină.

PEDEAPSĂ CONTROLATĂ

„...Te voi pedepsi cu dreptate...“

(Ieremia 30.11)

A nu fi pedepsit niciodată, n-ar fi un semn bun; din partea lui Dumnezeu, aceasta ar însemna: „S-a alipit de idoli, lăsați-l în pace“. Dar Dumnezeu nu vrea ca aceasta să fie partea noastră. O propășire neîntreruptă a celui credincios este un lucru de care ar trebui să ne speriem și să ne cutremurăm. Pe toți acea pe care Dumnezeu îi iubește cu duioșie, îi muștră și îi pedepsește; pe aceia care nu au nici un preț înaintea Lui, îi lasă să se îngrașe în voie, ca boii sortiți pentru măcelărie. Dar, în dragostea Sa, Tatăl nostru ceresc folosește nuiaua pentru copiii Săi.

Totuși trebuie să luăm seama că pedeapsa este „cu măsură“, pentru îndreptare. Dragostea Tatălui ți s-a dat fără măsură, dar pedeapsa Sa este măsurată cu grijă. Un om nu putea să primească, după legea veche evreiască decît „patruzeci de lovituri fără una“; aceasta silea pe cei ce pedepseau, să numere exact și să pună hotar suferinței. Tot așa pentru oricare mădular din poporul celor credincioși, fiecare lovitură este numărată. Asta este măsura înțelepciunii, măsura simpatiei, măsura dragostei care rînduiește pedeapsa noastră. Departe de noi gîndul de a ne răzvrăti împotriva rînduiei dumnezeiești. Doamne, dacă Tu ești lîngă mine ca să numeri picăturile amare din paharul suferințelor mele, voi lua acest pahar cu bucurie din mîna Ta, îl voi bea după îndemnurile Tale sfinte și voi zice: „Facă-se voia Ta“. Eu am încredere în Tine, Tatăl meu, căci Tu știi ce este bun pentru copilul Tău.

DE ORICE PĂCAT

„...El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale.“

(Matei 1.21)

Doamne, mîntuiește-mă de păcatele mele. Numele Tău, Isus, îmi dă îndrăzneală să mă rog astfel. Izbăvește-mă de păcatele mele vechi, de teamă să nu mă înlănțuiască din nou. Izbăvește-mă de metehnele mele firești, ca să nu ajung robul slăbiciunii mele. Izbăvește-mă de păcatele pe care le am mereu sub ochi și fă ca ele să-mi producă o scîrbă din ce în ce mai mare. Curățește-mă de păcatele făcute din greșală, păcate pe care nu le cunosc din lipsă de lumină. Izbăvește-mă ca să nu fiu luat de păcat prin surprindere și să nu fiu niciocată dus de vreo ispită venită pe neașteptate. Izbăvește-mă, Doamne, de orice păcat. Fă ca nici o nelegiuire să nu stăpînească peste mine!

Numai Tu poți să faci acest lucru. Eu nu pot să zdrobesc lanțurile mele, nici să înving pe vrăjmașii mei. Tu cunoști păcatul, pentru că ai purtat povara păcatelor noastre. Tu știi cum să mă păzești în timpul luptei. Tu poți să mă păzești ca să nu păcătuiesc și să mă curățești cînd am păcătuit. Aceasta este făgăduința cuprinsă chiar în Numele Tău și eu Te rog să împlinești în fiecare zi cu mine această proorocie. Să nu mă lași să mă plec vreodată în fața firii mele păcătoase, nici în fața mîndriei mele, nici în fața desnădejdiei sau a vreunui fel de rău. Du-mă, Te rog, în sfințirea vieții, pentru ca numele Tău, Isus, să fie slăvit cu putere în mine.

TABLA ÎNMULȚIRII A LUI DUMNEZEU

„Cel mai mic se va face o mie, și cel mai nefsemnat un neam puternic. Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri la vremea lor.“

(Isaia 60.22)

Lucrările pentru Domnul încep adesea prin lucruri mici și din pricina aceasta parcă n-au valoare. În slăbiciune se face educația credinței, care apropie pe om de Dumnezeu și aduce slavă numelui Său. Sămînța de muștar este cea mai mică dintre toate semințele; dar ea dă naștere la un pom mare care adăpostește multe păsări pe ramurile sale. Să începem cu unul, „cu cel mai mic“ și poate acesta se va face o mie. Domnul și-a arătat mărimea în ziua înmulțirii pînii și de cîte ori a repetat El aceasta cu fiecare din slujitorii Săi în parte: „Eu te voi înmulți!“! Încredeți-vă în Dumnezeu, voi care nu sînteți decît unul sau doi; El este în mijlocul vostru, dacă voi v-ați adunat în numele Lui.

Cu toate că „**cel mic**“ este de disprețuit în ochii acelor care privesc la putere, la număr, la mărime, acesta poate fi sămînța unui neam mare la număr. La început nu se vede strălucind pe cer decît o singură stea, și curînd după aceea întreg cerul se acopere de nenumărate stele luminoase.

Să nu ne mai gîndim că această făgăduință de înmulțire trebuie să fie cine știe cît de tîrziu, căci Dumnezeu zice: „Eu voi grăbi aceste lucruri la timpul lor“, fără graba care ar aduce o îndeplinire mai devreme, ci la timpul lor și fără întîrziere. Cînd Domnul Se grăbește, iuțea cu care lucrează este plină de slavă.

A PLEDA PE BAZA PROPRIEI LUI PROMISIUNI

„Bindecuvintează dar casa robului Tău, ca să dăinuiască pe vecie înaintea Ta! Căci Tu, Doamne Dumnezeule, ai vorbit și prin binecuvântarea Ta, casa robului Tău va fi binecuvântată pe vecie.“

(2 Samuel 7.29)

David se sprijinește pe o făgăduință a lui Dumnezeu și ne dă și nouă în felul acesta o lecție dublă și anume: tot ce a spus Dumnezeu este adevărat. Și noi putem să ne folosim de cuvintele Sale și să I le aducem înaintea la nevoie.

Ce bine este că putem să aducem înaintea lui Dumnezeu, chiar cuvintele Lui. Este de mare preț faptul că putem să sprijinim cererile noastre chiar pe cuvintele Lui.

Noi ne rugăm lui Dumnezeu nu pentru că ne îndoim, ci pentru că noi credem. Rugăciunea fără credință este ceva nepotrivit pentru copiii lui Dumnezeu. Nu, Doamne, noi nu ne îndoim de cuvintele Tale și credem că fiecare cuvânt al Tău este o temelie foarte tare pentru cea mai cutezătoare nădejde. Noi venim la Tine și-ți spunem: „Fă cum ai spus“. Bindecuvintează casa slujitorului Tău; vindecă pe bolnavii noștri; izbăvește pe cei ce se clatină din mijlocul nostru; adu înapoi pe cei ce se rătăcesc; întărește pe cei ce se tem de Tine. Doamne, dă-ne hrană și îmbrăcăminte după cuvântul Tău; bindecuvintează lucrarea mâinilor noastre, ca să facem cunoscută Evanghelia celor din jurul nostru. Fă din slugile noastre slujitori ai Tăi, din copiii noștri copii ai Tăi, fă ca binecuvântarea Ta să se întindă și peste cei ce vor veni după noi și ca atîta vreme cît vreun urmaș al nostru va fi pe pămînt, el să-ți rămînă credincios.

SECERIȘUL LUMINII, BUCURIA

„Lumina este semănată pentru cel neprihănit și bucuria pentru cei cu inima curată. (Ps. 97.11)

Neprihănirea poate să-l coste pe cel care o urmărește în orice împrejurare, dar pînă la urmă se sfîrșește printr-o răsplătire care este un mare cîștig. O viață sfîntă este o sămînță; multă sămînță este răspîndită și este îngropată în pămînt, dar nu este complet pierdută. Noi greșim dacă așteptăm un cules imediat, dar greșeala este firească, căci este imposibil ca să acoperi lumina. Totuși „lumina este semănată“, spune versetul de mai sus. Aici ea este ascunsă; nimeni nu poate s-o vadă, dar ea este semănată. Într-o zi sîntem siguri că ea se va arăta.

Noi sîntem deplin încredințați că Domnul a pregătit un seceriș pentru semănătorii care răspîndesc lumina, seceriș pe care-l va culege fiecare pentru el însuși. Atunci va urma pentru el o ușurare; un snop de bucurie pentru fiecare sămînță de lumină. Căci inima lor era neprihănită înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă oamenii nu aveau încredere în ei și-i opreau să semene lumina. Ei au încă de așteptat roada de preț a pămîntului; dar lumina este semănată și Domnul le pregătește un seceriș de bucurii.

Îndrăzniți, fraților, să semănăm fără grabă, stăpînindu-ne inimile cu răbdare și în curînd ele vor avea bucurie și lumină.

STABILITATE DUMNEZEIASCĂ

„Te voi face pentru poporul acesta ca un zid tare de aramă; ei se vor război cu tine, dar nu te vor birui; căci Eu voi fi cu tine ca să te scap și să te izbăvesc, zice Domnul.“ (Ieremia 15.20)

Stăruieți în temerea der Dumnezeu și credința în El face pe un om ca un zid de oțel pe care nimeni nu poate să-l dărîme. Numai Domnul poate să facă astfel de oameni; și aceștia sînt necesari și în Biserică și-n lume, și mai ales pentru vestirea Evangheliei.

Pe acești oameni ai neprihănirii care nu se împacă niciodată cu păcatul, oamenii decăzuți din vremea noastră îi vor prigoni cu furie. Nimic nu înfurie mai tare pe Satana și ceata lui, decît hotărîrea de a rămîne în neprihănire. După cum o armată vrăjmașă înconjoară un loc întărit, tot așa oamenii atacă tăria sfîntă a unui om hotărît. Dar ei nu vor birui nicidecum pe aceia pe care Dumnezeu i-a încins cu puterea Sa. Asupra celor slabi care sînt luați de orice vînt de învățătură, este de ajuns să sufle un vînt și aceștia se duc; dar aceia care sînt întemeiați pe învățătura harului, au o putere care-i face să rămîna tari ca stîncile în mijlocul mării înfuriate.

De unde vine această tărie? „Eu sînt cu tine“ zice Domnul: iată explicația. Domnul știe să izbăvească sufletele credincioase de loviturile vrăjmașilor lor. Oștiri întregi pot să ne înconjoare, dar Domnul oștirilor este cu noi. Noi nu vom da înapoi nici o centimă, căci Domnul ne ține pe poziția noastră și cu El vom rămîne totdeauna pe această poziție.

MAI ÎNTÎI DUMNEZEU, APOI CELELALTE

„Căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra.“ (Matei 6.33)

Cum începe Biblia? „La început Dumnezeu. Așa să fie și-n viața noastră. Căutați din tot sufletul vostru mai întîi și înainte de toate împărăția lui Dumnezeu ca un loc deosebit pentru voi, și neprihănirea Lui care este caracterul vieții voastre. Celelalte vi se vor da de Domnul însuși, fără ca voi să vă îngrijiți de ele. Tot ce este de trebuință pentru această viață și pentru evlavie, vi se va da pe deasupra.

Ce făgăduință minunată! Hrana, îmbrăcăminte, locuință și tot ce trebuie, Dumnezeu Se obligă să vă dea, dacă voi Îl căutați numai pe El. Ocupați-vă voi cu lucrările lui Dumnezeu și El Se va ocupa de nevoile voastre. Cînd cumpărați o marfă de valoare, hîrtia de împachetat și sfoara de legat vă sînt date fără plată, adică pe deasupra. Tot așa, cînd urmărim lucrurile din împărăția lui Dumnezeu, primim ajutoare pămîntești. Domnul nu va lăsa să sufere de foame pe acela care este moștenitor al Său. El nu va lăsa gol pe acela al cărui suflet este îmbrăcat în neprihănirea lui Dumnezeu. Să îndepărtăm deci de la noi orice grijă care ne roade și să nu avem altă grijă decît să căutăm pe Domnul. Zgîrcenia este sărăcie și orice îngrijorare este mizerie; încrederea în Dumnezeu este o bogăție, iar asemănarea noastră cu El este o moștenire cerească. Doamne, eu Te caut pe Tine: Lasă-Te găsit de mine.

DIN CAUZA NOASTRĂ

„... Dar zilele acestea vor fi scurtate din pricina celor aleși.

(Matei 24.22)

Din dragoste pentru copiii Săi, Domnul nu mai face unele judecăți, iar pe altele le scurtează. În necazul cel mare, focul ar distruge totul, dacă Domnul nu ar potoli flăcările, din cauza celor aleși. Astfel El izbăvește pe cei aleși din dragoste pentru Domnul Isus, și scapă omenirea din dragoste pentru cei aleși.

Ce cinste pentru sfinții Săi! Cu ce grijă ar trebui să folosească ei această influență pe lângă Domnul! Căci El va asculta rugăciunile lor pentru cei păcătoși și va binecuvînta strădania lor pentru a-i aduce la mîntuire. El binecuvîntează pe cei credincioși, pentru ca la rîndul lor aceștia să ajungă o binecuvîntare pentru cei ce n-au venit la credință. Mulți păcătoși care trăiesc, sfîrșesc prin a deveni credincioși din pricina rugăciunilor unei mame, a unei femei sau a unei fiice, rugăciuni la care Domnul ia aminte.

Am folosit noi această putere minunată a rugăciunii, pe care Domnul ne-a dat-o? Ne rugăm noi pentru orașul nostru, pentru țara noastră și pentru generația noastră? În timpuri de război, de foamete, de epidemie, sîntem noi niște mijlocitori, pentru ca aceste zile să fie scurtate? Plîngem noi înaintea lui Dumnezeu, la revărsarea necredinței, a rătăcirii și a destrăbălării? Rugăm noi fierbinte pe Domnul să scurteze domnia păcatului, grăbind venirea Lui în slavă? Să ne așezăm în genunchi, să ne rugăm și să nu încetăm, pînă cînd Domnul Hristos va apărea pe norii cerului.

SLUJBA LUI, FAȚA LUI, NUMELE LUI

„Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.“ (Apoc. 22.3-4)

Trei binecuvîntări alese vor fi partea noastră cînd vom fi în slavă.

1. **„Robii Lui Îi vor sluji.“** Noi vom sluji Domnului Isus. Nici un alt stăpîn nu ne va mai apăsa și nici o altă slujbă nu ne va obosi. Noi Îi vom sluji întotdeauna în chip desăvîrșit, fără oboseală și fără greșală. Pentru un om sfînt, acesta este cerul: să slujească numai Domnului Hristos; și, a fi socotit de Domnul Hristos ca slujitor al Său pentru veșnicie, aceasta este cea mai înaltă dorință a inimii noastre.

2. **„Ei vor vedea fața Sa.“** Aceasta este cea mai mare cinste și slavă pentru cel credincios și totodată și răsplata lui. Atunci noi vom cunoaște pe Stăpînul nostru, căci Îl vom vedea așa cum este. A vedea fața lui Isus este cea mai mare favoare pe care poate s-o dorească orice slujitor credincios al Lui. Ce ar fi putut să ceară mai mult Moise, decît: „Fă-mă să văd fața Ta“?

3. **„Numele Său va fi pe frunțile lor.“** Ei vor privi pe Domnul lor, pînă ce numele Său va fi ca o fotografie pe fruntea lor. Lucrarea ascunsă a harului înlăuntrul fiecăruia, devine puțin cîte puțin vizibilă pe fața oricui trăiește în legătură directă cu Hristos.

Doamne, dă-mi aceste trei haruri de aici de pe pămînt, ca să le pot avea în toată plinătatea în cerul Tău prea fericit.

PĂCATE DIN NEȘTIINȚĂ

„...și li se va ierta, căci au păcătuit fără voie...” (Numeri 15.25)

Nepriceperea noastră ne face să cădem în multe păcate săvârșite din neștiință; și chiar putem fi siguri că ele sînt multe, atît păcate de comitere, cît și de omitere. Noi putem să credem cu toată sinceritatea că slujim lui Dumnezeu, făcînd lucruri pe care El niciodată nu ni le-a poruncit și nu ni le poate primi.

Domnul cunoaște fiecare din aceste păcate din neștiință. În această privință este cazul să ne temem, pentru că, din cauza dreptății Sale, Dumnezeu trebuie să ne ceară socoteală pentru toate. Noi însă putem fi siguri că, prin credință, toate păcatele de care nu ne-am dat seama au fost spălate cu sîngele Domnului Isus, tot așa de bine ca și păcatele de care ne-am dat seama. El privește la păcat numai ca să-l facă să dispară, aruncîndu-l înapoia Sa.

Mîngîierea noastră vine din faptul că Domnul Isus, adevărata jertfă, a făcut ispășire pentru toate păcatele credincioșilor. Această ispășire asigură iertarea păcatelor necunoscute. Sîngele Său scump ne-a curățit de toate păcatele. Dacă ochii noștri le-au recunoscut sau nu, ca să plîngă, Dumnezeu le-a văzut, Domnul Isus le-a ispășit, și Duhul Sfînt ne dă mărturia iertării cîștigate. Noi avem astfel o pace întreită.

Tatăl meu, Te laud pentru înțelepciunea Ta deumnezeiască, pentru că Tu nu numai că vezi întinăciunile mele, dar ai pregătit și o ispășire care mă scapă de vină, înainte ca eu să știu că sînt vinovat.

MENTINE DEOSEBIREA

„Voi face o deosebire între poporul Meu și poporul tău. Semnul acesta va fi mîine.“ (Exod 8.23)

Faraon are un popor și Domnul de asemenea are un popor. Aceste două popoare pot să trăiască alături unul de altul și să treacă prin aceleași împrejurări, dar între ele există o diferență pe care Domnul o va da la iveală. Chiar dacă trec prin aceleași împrejurări, se va vedea o deosebire clară între poporul ales al lui Dumnezeu și copiii lumii acesteia.

În deosebi în timpul judecăților lui Dumnezeu, El devine un loc de scăpare sfînt pentru sfinții Săi. Această deosebire începe să se vadă la credincioși din momentul întoarcerii lor, atunci cînd păcatele lor sînt iertate, în timp ce cei necredincioși rămîn sub judecată. Din momentul întoarcerii la Dumnezeu, ei ajung un neam aparte, care trăiește sub o călăuzire nouă și se bucură de alte avantaje. Casele lor sînt apărate de puhoiul de rele care năpădesc asupra Egiptenilor și-i chinuiesc. Ei sînt păziți de întinăciunile cărnii, ca și de stricăciunea care vine din prefăcătorie și din avere, sînt păziți de grijile care rod sufletul, și de ura care face prăpăd în atîtea familii.

Rămîi în siguranță, fii credincios în încercare, căci chiar atunci cînd ai avea o mulțime de întristări, tu ești scutit de rele și mai mari care bîntuie casele și inimile slujitorilor stăpînului acestui veac. Domnul face deosebire între tine și ei. Veghează și păstrează această deosebire în duhul tău, în năzuințele tale, în caracterul tău și în legăturile tale cu cei din jurul tău.

CURĂȚIRE DEPLINĂ

„Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri.“

(Ezechiel 36.25)

Ce prilej de bucurie pentru noi! Cel ce ne-a curățit cu sângele Domnului Isus, ne va spăla cu apa Duhului Sfânt. Dumnezeu a zis și El va face lucrul acesta: „Veți fi curați“. Doamne, noi simțim întinăciunea noastră și plîngem din cauza ei; dar avem mîngîierea că știm chiar din gura Ta că sîntem curați. O, binevoiește de grăbește această lucrare, Te rugăm stăruitor! El ne va izbăvi de păcatele noastre cele mai grele. Necredința din naștere și poftele înșelătoare care se războiesc cu sufletele noastre, gîndurile mîrșave de mîndrie și toate îndemnurile diavolului, care ne împing să defăimăm Numele Domnului Isus, vor fi îndepărtate din inimile noastre pentru totdeauna.

El ne va curăți și de toți idoli noștri de aur sau de lut; de dragostea necurată ca și de exagerarea în dragostea noastră. Ceea ce am iubit pînă la idolatrie, va fi zdrobit în noi sau noi vom fi despărțiți de acești idoli.

Dumnezeu ne înștiințează aici prin versetul de mai sus, ce are de gînd să facă El însuși; Cuvîntul Său este hotărît și sigur, și noi putem să nădăjduim cu curaj în împlinirea acestui Cuvînt. Curățirea noastră este una din binecuvîntările legămîntului cu Dumnezeu și acest legămînt este bine întemeiat și sigur.

NU VOI MURI PÎNĂ CE VOI TERMINA LUCRAREA

„Nu voi muri, ci voi trăi și voi povesti lucrările Domnului.“
(Ps. 118.17)

Ce frumoasă asigurare, întemeiată fără îndoială pe o făgăduință și întărită înăuntrul inimii psalmistului. El a înțeles această asigurare și a putut să se bucure de ea. Este situația mea la fel cu a lui David? Sînt eu abătut din cauza batjocorilor vrămașilor mei? Am eu mulți oameni împotriva mea și puțini de partea mea? Au început deja vrăjmașii mei să-mi sape mormîntul?

Oricum ar fi, eu nu voi asculta deloc de ceea ce murmură frica mea și nu voi părăsi cîmpul de luptă, căci aceasta ar însemna că am pierdut orice nădejde. Dimpotrivă, fiindcă este încă viață în mine, „nu voi muri“. Slăbiciunea mea va face loc unei puteri noi: „Voi trăi“. Domnul trăiește și eu voi trăi de asemenea. Gura mea se va deschide încă și „eu voi povesti lucrările Domnului“. Căci greutățile mele de astăzi vor fi o nouă pricină ca să slăvesc pe Dumnezeu pentru minunile iubirii Sale și ale credincioșiei Sale. Cei ce mă băgaseră deja în mormînt în închipuirea lor, vor fi dați de rușine, căci chiar dacă „Domnul Dumnezeu m-a pedepsit cu asprime, El nu m-a dat pradă morții“. Slavă Numelui Său pentru totdeauna. Nu voi muri atîta vreme cît lucrarea mea nu s-a terminat; și atîta vreme cît Dumnezeu n-o va opri, mormîntul nu se va închide peste mine.

PERFECTIUNE ȘI PĂSTRARE

„Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.“

(1 Tesaloniceni 5.24)

Ce va face El? El ne va sfinți în întregime. El va face lucrarea Sa de curățire, pînă cînd noi vom fi desăvîrșiți din toate punctele de vedere. El vrea să păstreze „tot ce este în noi, duh, suflet și trup, neprihănite pînă la venirea Domnului nostru Isus Hristos“. El nu va îngădui să cădem din har, nici să cădem sub stăpînirea păcatului. Ce favoare măreață!

Să preamărim pe Cel ce ne dă aceste daruri nemeritate.

Cine va face acest lucru? Dumnezeuul păcii care m-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată și din moartea duhovnicească la viața veșnică în Isus Hristos. Numai El poate să facă acest lucru. O lucrare de desăvîrșire și de păstrare de felul acesta nu poate veni decît de la Dumnezeuul oricărui har.

Pentru ce va face El lucrul acesta? Fiindcă El este credincios; credincios făgăduinței prin care El s-a însărcinat să mîntuiască pe cel ce crede; credincios Fiului Său, a cărui răsplată este să vadă că poporul Său este înfățișat fără pată; credincios lucrării pe care a început-o în noi și pe care El n-o poate întrerupe pînă n-o va duce la bun sfîrșit. Sfinții nu se sprijinesc pe credințioșia lor proprie, ci pe credințioșia Mîntuitorului lor care este neschimbată.

Vino, suflete al meu, aici este un ospăț măret, cu care să începi o lună întunecată. Poate afară să fie ceață, dar înăuntru
Vino, suflete al meu, aici este un ospăț măret, cu care să începi o lună întunecată. Poate afară să fie ceață, dar înăuntru trebuie să strălucească soarele.

PROPĂȘIREA CEREASCĂ

„Căci El nu lipsește de nici un bine pe cei ce duc o viață fără prihană.“
(Ps. 84.12)

Domnul ne poate lipsi de câte un lucru care ne place, dar nu ne va lipsi de „nici un bine adevărat“. El este cel mai bun educator și știe ce este bine pentru noi. Sînt unele lucruri cu adevărat bune și le vom primi, cerîndu-le prin Domnul Isus Hristos.

Sfințenia este un lucru bun și Dumnezeu ne-o va da fără plată. El ne va da biruiță asupra pornirilor noastre rele, asupra caracterului nostru și asupra obiceiurilor urîte; El ne va da biruința cu bucurie, și să nu fim mulțumiți pînă cînd nu vom avea această biruință.

El ne va da în plus, **siguranța deplină** a înfierii noastre, **părtașia** strînsă cu El, acces în cunoștința adevărului întreg și îndrăzneala în rugăciune. Dacă noi nu avem aceste bunuri, este din cauza lipsei noastre de credință care ne împiedică să le căpătăm, și nu a lipsei de belșug din partea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, dorința Lui este să ne dea în dar, fără întîrziere, aceste lucruri și aceasta într-un fel frumos și ceresc, prin îndelunga Lui răbdare și dragostea Lui fierbinte.

Dar pentru aceasta trebuie „să umblăm în neprihănire“, să n-o luăm niciodată razna, să nu întrebuițăm nici un mijloc care nu este după voia lui Dumnezeu, să nu fie la noi nici prefăcătorie, nici înșelătorie. Dacă noi nu mergem drept, Dumnezeu nu poate să ne dea aceste haruri; ar fi un câștig pentru păcat. Neprihănirea este un drum care face să propășească sufletul nostru cu o propășire cerească, care cuprinde toate aceste bunuri.

Ce făgăduință minuată pentru rugăciunea stăruitoare! Să-ngenunchem.

LA TIMPUL LUI DUMNEZEU

„Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit.“ (Habacuc 2.3)

Harurile lui Dumnezeu pot să întârzie, dar ele sînt sigure. În înțelepciunea Sa dumnezeiască, Domnul a hotărît un timp pentru arătarea puterii Sale; și timpul Său este cel mai bun. Noi sîntem grăbiți; văzînd unele binecuvîntări revărsate asupra fraților noștri, dorința noastră se aprinde și ne face să suspinăm; dar Domnul va împlini făgăduințele Sale fără să lucreze mai devreme și nici mai tîrziu decît la timpul hotărît.

Făgăduința lui Dumnezeu ne este arătată aici ca un lucru viu și adevărat. Ea nu este niciodată o literă moartă, așa cum am fi ispitiți să ne temem, dacă ar trebui să așteptăm mult timp împlinirea ei. Cuvîntul viu vine de la Dumnezeu cel viu, și dacă pentru împlinirea Lui ni se pare că trebuie să treacă prea mult timp, în realitate nu este așa. Dumnezeu nu întârzie niciodată, dar El încearcă răbdarea noastră pînă ce ajungem să recunoaștem credincioșia Sa. Nici una din făgăduințele Sale „nu ne va înșela“. Nici una nu se pierde, toate vor avea împlinirea lor. Nici una n-are nevoie să fie reînviată ca o poliță care se întoarce neplătită. Făgăduința se va împlini sigur și nu va întârzia deloc.

FACETI GROPI

„Și a zis: Așa vorbește Domnul: „Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă! Căci așa vorbește Domnul: „Nu veți vedea vânt și nu veți vedea ploaie, dar totuși valea aceasta se va umple de apă, și veți bea, voi, turmele voastre și vitele voastre.“

2 Împărați 3.16-17)

Trei oștiri ar fi pierit de sete dacă n-ar fi lucrat Domnul Dumnezeu. Fără să fi trimis nori sau ploaii, El le-a dat o provizie de apă din belșug. Dumnezeu nu depinde de metodele obișnuite și poate să uimească pe poporul Său cu lucruri noi, care sînt martore ale înțelepciunii și puterii Sale. În aceste minuni noi recunoaștem mîna lui Dumnezeu, mai bine decît prin mersul obișnuit al lucrurilor. Dacă El nu ni Se arată în felul în care noi ne așteptăm sau nădăjduim, într-un fel sau altul, Dumnezeu totuși va îngriji de toate. Este pentru noi o mare binecuvîntare să fim înălțați mai presus de lucrurile de mîna a doua și să putem astfel să ne gîndim adînc la lucrurile deosebite ale lui Dumnezeu.

Avem noi astăzi prilejul să săpăm șanțuri în care să se poată revărsa binecuvîntarea lui Dumnezeu? Dar iată că noi adesea pierdem prilejul ca să arătăm în viață că avem o credință reală. Să așteptăm astăzi răspunsurile la cererile noastre. Să facem ca *copilul care a luat umbrela de ploaie atunci cînd s-a dus la o adunare care se ținea ca să se facă rugăciuni pentru ploaie*. Cu aceeași siguranță să așteptăm și noi binecuvîntarea lui Dumnezeu. Să săpăm gropi și să credem că El le va umple.

CE ESTE NECAZ, SE VA SFÎRȘI

„Nu vreau să cert în veci, nici să țin o mînie necurmată, cînd înaintea Mea cad în leșin duhurile și sufletele pe care le-am făcut.“
(Isaia 57.16)

Tatăl nostru ceresc nu caută nimicirea noastră, ci educarea noastră. Dacă El Se ceartă cu noi, aceasta o face din bunățate; El nu vrea să fie totdeauna în război cu noi. Dacă noi găsim că pedeapsa lui Dumnezeu durează prea mult, aceasta este din cauză că răbdarea noastră este mică. Să ne aducem aminte totodată că „mînia Lui nu ține pe vecie“, în timp ce „îndurarea Lui ține toată veșnicia“ și că oricît ar dura de mult întunericul nopții, el se va sfîrși făcînd loc unui soare plăcut. Domnul iubește prea mult pe aleșii Lui și nu poate fi supărat pentru totdeauna pe ei.

Dacă Dumnezeu ar trebui să lucreze fără încetare asupra noastră așa cum am merita, din cauza nebuniei noastre, noi n-am putea să suportăm această lucrare, ci am cădea oboșiți și fără nădejde pînă la porțile morții. Dar El este un Tată bun, El ne cunoaște, ne rabdă și ne ajută. Cel ce ne-a zidit, ne cunoaște slăbiciunea și puțina sarcină pe care o putem îndura. El Se poartă cu blîndețe și duiosie cu acela pe care El l-a făcut așa de delicat. Să nu ne lăsăm striviți de greutatea noastră de acum, căci ele ne pregătesc un viitor frumos. Ele sînt calea care ne duce la un viitor prea fericit. Mîna care lovește acum, va tămădui; și asprimea Lui din vremea de acum va fi urmată de haruri din belșug.

DESFĂTAREA ȘI DORINȚELE

„Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima.“
(Ps. 37.4)

Desfătarea în Dumnezeu are o putere transformatoare și ridică pe om deasupra dorințelor grosolane ale firii noastre căzute. Desfătarea în Domnul este nu numai dulce în ea însăși, dar ea îndulcește întregul suflet, pînă acolo încît dorințele inimii devin în așa fel, încît Domnul le poate da fîgăduința că le va împlini. Și nu această plăcută desfătare este cea care ne modelează dorințele, pînă ce ele se aseamănă cu dorințele Domnului?

A dori și a ne ocupa cu îndeplinirea dorințelor noastre, iată nebunia noastră. Dar aceasta nu este calea lui Dumnezeu, care cere să-L căutăm mai întîi pe El și să așteptăm apoi ca să primim celelalte lucruri. Dacă lăsăm ca inima noastră să se umple de Dumnezeu, pînă acolo încît să ajungă la o fericire care dă pe dinafară, atunci Domnul va purta grijă ca noi să nu fim lipsiți de nici un lucru cu adevărat bun. În loc să umblăm și să căutăm plăceri în afară, să rămînem mai bine cu Dumnezeu și să bem din izvorul pe care ni-l arată El. El poate să facă pentru noi mult mai mult decît ar face toți prietenii noștri pămîntești. Mai mult face să fii liniștit și mulțumit numai cu Dumnezeu, decît să te ostenești și să te străduiești pentru mărunțișurile neînsemnate și păcătoase ale modei și obiceiurilor de astăzi. Pentru un timp poate vom avea decepții, dar dacă vom fi călăuziți astfel ca să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu, vom găsi atunci bunuri mai înalte, care ne vor aduce sigur mai tîrziu împlinirea tuturor dorințelor noastre curate.

RĂSPĂLĂTIREA SMERENIEI ADEVĂRATE

„...Căci oricine se smerește va fi înălțat.“

(Luca 18.14)

Noi n-ar trebui să găsim că este greu să ne smerim, căci ce lucru avem de care am putea să fim mândri? Dimpotrivă, ar trebui să alegem locul cel mai de jos fără ca să fie nevoie să ni se spună. Dacă sîntem sinceri și mai ales cînd ne vom așeza în genunchi înaintea Domnului pentru rugăciune, să nu ne simțim mai mult decît nimic. Într-adevăr, nu putem să vorbim Domnului de meritele noastre, noi n-avem nimic și singurul nostru drept va fi să-I spunem: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul“.

Dar atunci ce cuvinte înviorătoare vor coborî de la tronul Său la noi. Vom fi înălțați dacă ne smerim. Drumul care urcă, coboară mai întii. Odată dezbrăcați de noi înșine, sîntem îmbrăcați în smerenie, care este cel mai bun veșmînt. Dumnezeu nostru ne ridică prin pacea și bucuria inimii; prin cunoștința cuvîntului Său și legătura cu El, și ne mai ridică prin bucuria iertării și neprihănirii date de El. Domnul îmbracă cu slavă pe aceia care o primesc ca să slăvească pe Cel ce le-a dat-o. Domnul întrebuițează puterea și înrîurirea acelor care nicidecum nu se îngîmfă, ci rămîn smeriți, gîndindu-se ce mare răspundere au. Nici Dumnezeu, nici oamenii nu se vor gîndi să înalțe pe un om care se îngîmfă; ci Dumnezeu și toți oamenii de bine se unesc să cinstească smerenia.

Doamne, coboară-mă în ochii mei, ca să fiu ridicat în ochii Tăi.

MĂREȚIA HARULUI

„...Harul Meu îți este deajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită... (2 Cor. 12.10)

Să prețuim slăbiciunea noastră, căci ea dă prilej puterii dumnezeiești să se arate. Dacă noi n-am fi simțit slăbiciunea noastră firească, n-am fi cunoscut niciodată puterea harului. Domnul să fie binecuvîntat pentru țepusurile din carne, acești soli ai Satanei, căci ele ne silesc să căutăm puterea lui Dumnezeu.

Acest răspuns prețios din versetul de mai sus, ieșit chiar de pe buzele Domnului, trebuie să fi făcut pe Apostolul Pavel să tresară de bucurie. Harul lui Dumnezeu este deajuns pentru mine! Și desigur, acest răspuns este deajuns. Dacă aerul este deajuns pentru păsări, apa oceanului pentru pește, oare harul Tatălui Cereșc, al Dumnezeului nemărginit, nu va fi el deajuns pentru nevoile mele cele mai mari? Acela care a creat și ține în mîna Sa pămîntul și cerul, nu este El în stare să îngrijească de toate nevoile unui vierme ca mine?

Să ne sprijinim deci pe Dumnezeu și pe harul Său. Dacă El nu înlătură imediat suferința noastră, El ne dă totuși tăria de a o îndura. Prin ajutorul Său, omul obosit va trece munții, iar omul sărac va birui pe cei mari și puternici. Face mult mai mult să avem puterea lui Dumnezeu, decît să avem puterea noastră proprie; căci puterea noastră, chiar dacă ar fi de o mie de ori mai mare decît este în realitate, ea n-ar fi deajuns în fața vrăjmașului cu care avem de a face; și chiar dacă am fi mai slabi decît sîntem în realitate, noi totuși am putea totul, prin Hristos care ne întărește.

CUNOAȘTEREA NECESARĂ

„Și vor ști astfel că Eu, Domnul Dumnezeu lor, sînt cu ele și că ele sînt poporul Meu, ele, casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu.“
(Ezechiel 34.30)

A face parte din poporul ales al lui Dumnezeu este o binecuvîntare însemnată, dar a ști că noi facem parte din acest popor, este o pricină de nespusă bucurie. A nădăjdui că Dumnezeu este cu noi, este un lucru, dar a ști că El chiar este cu noi, este cu totul altceva. Credința ne mîntuiește, dar siguranța ne satisface. Noi luăm pe Dumnezeu ca Dumnezeu nostru cînd credem în El; dar primim bucuria Lui cînd știm că El este al nostru și că noi sîntem ai Lui. Nici un credincios nu trebuie să se mulțumească numai să nădăjduiască, ci să ceară Domnului să-i dea siguranța deplină că ceea ce a nădăjduit, are deja în mod sigur.

Trebuie mai întîi să intri în stăpînirea acestor haruri, ca să poți să privești la Domnul ca un „răsad cu faimă“ și să ajungi la o cunoștință clară a bunătății lui Dumnezeu față de tine. Să ne întoarcem dar mereu privirea noastră în direcția de unde primim acest har fără seamăn. Siguranța credinței nu poate fi căpătată prin faptele legii. Și tocmai aceasta ne învață Evanghelia, să nu privim la noi, ci numai la Domnul. Văzîndu-L pe Domnul Isus, vedem mîntuirea noastră.

Doamne, trimite-ne un val al dragostei Tale, astfel ca noi să fim înălțați deasupra noroiului îndoielii și al fricii.

UN MERS FĂRĂ POTICNIRE

„Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul.“ (Ps. 121.3)

Dacă Domnul nu îngăduie, nici oamenii, nici diavolul nu vor izbuti să facă să ni se clatine piciorul. Ce bucurie ar fi pentru ei dacă ar putea să fie de față la căderea noastră, să ne vadă căzînd din starea noastră bună, duhovnicească și să dispărem din ochii lor! Silințele lor i-ar face să-și atingă scupul spre bucuria inimii lor, dacă o piedică, una singură, nu le-ar sta în cale: Domnul, care nu le va îngădui acest lucru. Și, dacă Dumnezeu nu le îngăduie să ne piardă, de ce avem să ne temem?

Cărarea vieții este asemenea unui drum de munte. În unele locuri, prăpăstiile pot să ne pună în primejdia ca să ne alunece piciorul, să ne amețească și astfel să ne prăbușin. Unele locuri de trecere sînt alunecoase ca ghiața și altele zgrunțuroase și pietroase, așa încît este foarte ușor să cazi. Ce prilej de mulțumire pentru acela care, în toată viața lui a fost întărit ca să rămînă în picioare și a fost scutit de căderi! Căci, fără credințioșia dragostei dumnezeiești care i-a întărit pașii, cum ar putea cel mai tare copil al lui Dumnezeu să reziste la toate cursele și primejdiile pe care le va întîlni în cale și să rămînă tare, cu toată oboseala drumului?

OMUL ELIBERAT DE DOMNUL

„Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub Lege, ci sub har.“ (Romani 6.14)

Păcatul va domni, dacă va putea; el nu va putea fi satisfăcut cu nici un loc mai pe jos de inima noastră. Ajungem uneori să ne temem ca nu cumva păcatul să ne robească în întregime din nou și atunci strigăm către Domnul: „Nu lăsa nici o întinăciune să stăpînească peste mine!“ Ce mîngîietor este răspunsul Său: „Păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră“. El ne va înconjura poate și ne va răni, dar nu-și va așeza niciodată stăpînirea asupra noastră.

Dacă am fi sub lege, păcatul ar fi mai tare și ne-ar ține sub stăpînirea sa; căci aceasta este pedeapsa omului care păcătuiește, el ajunge supus puterii păcatului. Dar dacă sîntem uniți cu Domnul Isus prin har, însăși această unire ne dă siguranța că nu putem să fim despărțiți prin păcat de Dumnezeu cel viu. Harul care ne-a fost făgăduit este, dimpotrivă, că vom fi apărați împotriva necredinței, vom fi curățiți de întinăciunile noastre și dezrobiți de lanțurile păcatului.

Am avea dreptate să desnădăjduim, dacă am fi robiți ca să lucrăm din greu pentru ca să căpătăm viața veșnică; dar devenind răscumpărații Domnului, căpătăm putere ca să biruim ispitele și pornirile noastre stricate, știind că păcatul nu mai poate să ne țină sub stăpînirea sa, și că Dumnezeu însuși ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava, în veci de veci. Amin!

SUFLETELE SFINȚITE SÎNT SĂTURATE

„...și poporul Meu se va sătura de bunătățile Mele, zice Domnul.“
(Ieremia 31.14)

Cuvîntul **Meu** este repetat de două ori în acest verset: „Poporul Meu va fi săturat de bunătățile Mele“.

Cei ce își caută plăcerea în Dumnezeu, sînt considerați de Dumnezeu ca popor al Său. Dumnezeu Își găsește plăcerea în ei, pentru că și ei la rîndul lor își găsesc plăcerea în Dumnezeu. Ei numesc pe Dumnezeu, Dumnezeul lor, și El îi numește poporul Său. El îi primește ca moștenitori ai Săi, și ei se bucură că Îl au pe El ca moștenire. Intre Dumnezeul lui Israel și Israelul lui Dumnezeu este o dragoste și o părtășie necurmată.

Acest popor este mulțumit, satisfăcut și acesta este un lucru mare. Oricît de frumoasă ar fi partea lor în viața aceasta, prea puțini copii ai lumii acesteia pot spune că sînt mulțumiți. Ei sînt ca lipitoarea care zice: „Dă, dă“ și care totuși nu este niciodată sătulă. Numai Dumnezeu ne poate sătura, după ce ne-am întors la El.

Și s-ar putea ca poporul lui Dumnezeu să nu-și găsească plăcerea în bunurile Domnului său, bunuri fără amestec și fără pată, pe care le primește din belșug, cum ar fi harul Său, dragostea Sa, Duhul Său, binefacerile Sale, bunuri neprețuite, nesfîrșite, veșnice? Dacă bunurile Dumnezeului nostru nu sînt deajuns ca să ne sature, atunci ce ne va sătura? După ce mai trebuie să suspinăm? Și dacă totuși, noi găsim motiv să ne plîngem, cauza este vreo dorință rea și străină pe care Dumnezeu n-o poate împlini.

Doamne, sînt mulțumit. Binecuvîntat fie Numele Tău!

VEGHETORUL NEBIRUIT

„Iată că nu dormitează, nici nu doarme, Cel ce păzește pe Israel.“
(Ps. 121.4)

Domnul este păzitorul lui Israel. Nici o stare de necunoștință, de ațipire sau de somn nu poate să-l atingă pe acest păzitor. El veghează necurmat asupra casei, ca și asupra inimii poporului Său. Aceasta este o pricină care să ne facă să rămînem într-o pace deplină. Împăratul Alexandru cel Mare al Grecilor spunea că el poate să doarmă liniștit cînd prietenul lui Parmenion era de strajă. Cu atît mai mult noi putem să fim fără grijă cînd Dumnezeu nostru este El Însuși de strajă. Cuvîntul „Iată“ este pus la începutul versetului de mai sus, ca să ne atragă și mai bine luarea aminte asupra acestor cuvinte pline de îmbărbătare. Iacov a putut să doarmă cu o piatră la cap drept pernă, fiindcă Dumnezeu veghea asupra lui și a venit să-i vorbească într-o vedenie. Și pe noi, cînd ne vom găsi singuri și fără apărare, Dumnezeu însuși ne va ocroti.

Domnul păzește pe poporul Său, așa cum un om bogat își păzește comorile, sau cum un căpitan apără un oraș cu ostașii pe care îi comandă, sau cum o sentinelă veghează la postul care i s-a încredințat. Să ne încredințăm sufletele noastre în mîna Sa. El nu ne uită niciodată, nu întreprupe niciodată grija Sa ocrotitoare.

O Dumnezeu meu, păzește-mă ca să nu mă rătăcesc, să nu cad și să nu pier. Păzește-mă, ca și eu să păzesc poruncile Tale. Fie ca grija Ta, care nu dormitează niciodată, să mă ferească de a dormi somnul morții.

NUMELE PE CARE-L FOLOSIM

„Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.“ (Ioan 14.14)

Ce mult cuprinde această făgăduință! Și orice lucru, oricare ar fi! Fie mic, fie mare, toate nevoile mele sînt cuprinse în această făgăduință. Mergi dar, suflete al meu, liber și cu îndrăzneală la tronul harului și deschide-ți gura larg, căci ea va fi umplută.

Ce făgăduință înțeleaptă! Noi trebuie să cerem totdeauna în Numele lui Isus. Dacă acest lucru ne dă nouă îndrăzneală, Lui Îi aduce cinste. Este un ajutor pe care El ni-l dă necurmat. Sînt unele împrejurări cînd orice ajutor ni se pare luat, chiar cel care se bizuie pe legătura noastră cu Dumnezeu sau pe experiența pe care am făcut-o cu harul Său, care ne-a ajutat mereu.

Ce rugăciune instructivă! Eu nu pot să aduc înaintea lui Dumnezeu nici o cerere pe care Domnul Hristos să nu poată să-Și pună mîna și aprobarea Lui. N-aș îndrăzni niciodată să mă slujesc de Numele Mîntuitorului meu pentru o cerere egoistă sau după plăcerea mea. Nu pot să mă folosesc de acest Nume decît pentru rugăciuni pe care le-ar face El Însuși dacă ar fi în locul meu. Este un mare avantaj să fi îndreptățit să ceri în Numele Domnului Isus, căci aceasta ar fi ca și cum El Însuși s-ar ruga. Și dragostea pe care noi o avem pentru El, ne împiedică să punem Numele Său acolo unde înțelegem că El nu l-ar pune.

Lucrurile pe care le cer în rugăciunile mele sînt ele aprobate de Domnul Isus și poate El să-Și pună pecetea pe ele? În acest caz, eu capăt ceea ce cer de la Tatăl.

BOGĂȚII FĂRĂ LIMITĂ

„Și Dumnezeuul meu să îngrijească de toate trebuințele noastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos.“ (Filipeni 4.19)

Dumnezeul lui Pavel este Dumnezeuul nostru și El va îngriji de toate nevoile noastre. Pavel avea această încredințare în privința filipenilor și noi o avem de asemenea pentru noi. Dumnezeu va îngriji după făgăduința Sa, căci aceasta este dorința Lui; El ne iubește și dorește să ne binecuvinteze, și în felul acesta El va fi slăvit. Îndurarea Sa, puterea Sa și credincioșia Sa, toate lucrează împreună ca noi nu ajungem flămânzi.

În ce măsură se angajează El să ne dea? După bogățiile Sale, în slavă, în Isus Hristos. Dacă bogățiile harului Său sînt așa de mari, ce vor fi bogățiile slavei Sale? Bogățiile slavei Sale în Isus Hristos, cine le poate prețui? Ori Dumnezeu vrea să umple groapa foarte adîncă a nevoilor noastre, după măsura Sa nespus de mare. Fiul Său Isus este primitorul și în același timp canalul prin care se revarsă plinătatea Sa și El ne face parte din belșug de comorile dragostei Sale.

Cel ce scrie aceste rînduri, cunoaște din experiență personală încercările și greutățile care sînt în lucrarea Domnului. Credincioșia mi-a fost răsplătită prin mînie și am văzut pe mulți care au încetat să mai ajute lucrarea. Dar acela pe care ei au vrut să-l pedepsească în felul acesta, n-a fost sărăcit nici măcar cu un ban; dimpotrivă, el a primit mai mult, pentru că s-a împlinit făgăduința din Scriptură care zice: „Dumnezeul Meu va îngriji de toate nevoile noastre“.

ARME CONDAMNATE SĂ FIE DISTRUSE

„Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osîndi...”

(Isaia 54.17)

Este un mare zornăit și zgomot în fierăriile și atelierile vrăjmașului, căci acolo se fabrică armele pregătite să lovească pe sfinți. Acesta este un lucru care nu i-ar fi cu putință, dacă Domnul sfinților nu i-ar fi dat voie; căci El a creat pe meșterul care așîță cărbunii în foc. Luați seama cu ce rîvnă se lucrează; cîte săbii și săgeți sînt deja gata. Dar ele nu vor putea să fie folosite, căci pe fiecare este scris: „Ele nu vor izbuti”.

Dar ascultați încă alt zgomot; este murmurul glasurilor. Limbile sînt unelte mai grozave decît acelea făcute cu ajutorul ciocanului și nicovalei, și răul pe care-l produc pătrunde mai adînc și se întinde mai departe. Ce s-ar întîmpla cu noi în fața acestor primejdii: vorbirea de rău, prefăcătoria, intrigăria și luarea în rîs? Cum am putea să ne ferim noi de toate acestea? Domnul Dumnezeu făgăduiește că, chiar dacă noi nu putem să-i facem să tacă, totuși vom scăpa de pustiirea cu care acestea ne amenință. Ele ne osîndesc în adevăr acum, dar la sfîrșit noi le vom osîndi pentru totdeauna. Gura celui care spune minciuni va fi închisă și neadevărurile pe care el le va fi spus, se vor întoarce spre cinstea celor care le-au suferit.

DUMNEZEU NICIODATĂ NU TE PĂRĂSEȘTE

„Căci Domnul nu lasă pe poporul Său, și nu-și părăsește moștenirea.“
(Ps. 94.14)

Nu, El nu va îndepărta pe nici unul dintre ei. Oamenii se resping; Domnul însă niciodată nu face acest lucru, căci alegerea Lui nu se schimbă și dragostea Lui este veșnică. Nu se va găsi nici un singur suflet pe care Dumnezeu să-l fi părăsit după ce i S-a descoperit ca să fie mântuit.

Acest mare adevăr este spus în psalmul 94 ca să întărească inimile întristate. Domnul pedepsește pe ai Săi, dar nu-i părăsește. Urmarea acestei duble lucrări a Cuvântului și a pedepsei este spre învățătura noastră. Și roada acestei învățături este potolirea duhului și o înțelepciune lăuntrică care duc la o odihnă liniștită în Domnul. Cei necredincioși sînt lăsați în voia lor pînă ce, cad în groapa pe care au săpat-o, în timp ce cei credincioși sînt așezați într-o școală al cărei țel este să-i pregătească pentru viitorul plin de slavă care-i așteaptă. Judecata va atinge mai tîrziu pe cei răzvrățiți și va desăvîrși lucrarea dreptății lui Dumnezeu, răzbușind în același timp pe oamenii cinștiți și evlavioși. Să suferim deci pedeapsa cu o supunere liniștită, căci scopul ei nu este mînia, ci dragostea lui Dumnezeu.

SUPRANATURAL EVIDENT

„În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David; casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului înaintea lor.“
(Zaharia 12.8)

Una din metodele pe care Dumnezeu le folosește pentru a apăra pe poporul Său este de a-l întări printr-o putere launtrică cu care El îl umple. Oamenii care au primit această putere sînt mai tari decît zidurile, iar credința lor mai tare decît turnurile întărite.

Domnul poate să ia pe cel mai slab dintre noi și să facă din el, așa cum a făcut din David, apărătorul lui Israel. Doamne, fă-mă un om asemenea lui David. Pune în mine puterea Ta și umple-mă de o îndrăzneală sfîntă care să mă ajute să înfrunt pe uriași, încrezîndu-mă în Dumnezeu.

Dumnezeu poate să facă pe cei mai mari luptători ai Săi și mai puternici. David poate fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului. Lucrul acesta pare de mirare, dar dacă el n-ar fi posibil, nu s-ar vorbi de el. Doamne, fă Tu această minune cu cei mai tari martori ai Tăi. Arată-ne ce ești Tu în stare să faci și ridică pe slujitorii Tăi credincioși la o așa înălțime de credință și de sfîntenie, încît să se vadă cu adevărat că sînt mai presus de fire și dumnezeiești.

Doamne, locuiește în inima sfînților Tăi și ei vor fi ca Dumnezeu; revarsă-Ți puterea în ei și ei vor fi ca aceste ființe cerești care locuiesc cu Dumnezeu. Împlinește Tu această făgăduință pentru toată biserica Ta, de aici înainte, pentru dragostea Domnului Isus.

DE LA ASCULTARE LA BINECUVÎNTARE

„Dar din ziua aceea, Îmi voi da binecuvîntarea Mea.“

(Hagai 2.19)

Lucrurile viitoare ne sînt ascunse; avem totuși în această făgăduință scrisă mai sus, o oglindă care ne dă puțință să privim încă de acum anii vieții noastre, înainte de a fi.

Să luăm seama la împrejurarea la care se referă această făgăduință. Recoltele se împutinaseră, atinse de neghină și de grindină, din cauza păcatelor poporului. Dar Domnul vede acum pe acei pe care i-a pedepsit astfel, că au început să asculte de Cuvîntul Său și să construiască din nou templul și El se îndreaptă spre ei și le spune: „Uitați-vă dar cu băgare de seamă la cele ce s-au întîmplat pînă în ziua de azi, înainte ca să se fi pus temeliala templului . . . dar din ziua aceea Îmi voi da binecuvîntarea Mea“. Dacă și noi am trăit în vreun păcat și dacă Duhul Sfînt ne îndeamnă să renunțăm la păcat, să facem îndată acest lucru; numai așa vom putea să ne bazuim pe binecuvîntarea lui Dumnezeu. Aprobarea Sa, Duhul Său și o descoperire mai adîncă a Cuvîntului Său, vor fi roada acestei binecuvîntări. Credințioșia noastră va fi poate pricina unei împotriviri și mai mari din partea oamenilor, dar noi vom intra într-o legătură și mai strînsă cu Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, care ne va face să vedem și mai lămurit primirea noastră în El.

Doamne, eu sînt hotărît să fiu de aici înainte mai sincer cu Tine, mai conștiincios în ce privește ascultarea de învățăturile Tale și Te rog în Numele Domnului Isus ca viața mea să fie binecuvîntată din ce în ce mai mult.

FOAME POTOLITĂ

„Căci El a potolit setea sufletului însetat și a umplut de bunătați sufletul flămînd.“ (Ps. 107.9)

E bine să suspinăm și, cu cît suspinele vor fi mai mari, cu atît mai bine. Dumnezeu găsește plăcere să împlinească dorințele sufletelor noastre, oricît ar fi ele de adînci și mari. Ca Dumnezeu să dea mult, noi să dorim mult. Starea noastră sufletească nu este sănătoasă atîta timp cît sîntem mulțumiți de noi înșine și nu simțim alte nevoi. Aceste dorințe după un har mai mare și aceste suspinări care nu se pot spune sînt greutăți care cresc, dar astfel de greutăți am vrea să le simțim totdeauna mai mult. Oh, dacă Duhul Tău ne-ar face să suspinăm și să strigăm cu tot mai multă ardoare după cele mai bune lucruri!

Foamea nepotolită nu este plăcută; dar fericiți sînt aceia care au foame și sete după neprihănire. Nu numai că foamea lor va fi potolită, dar ea va fi săturată din belșug. Ei vor primi nu numai o hrană oarecare, ci li se va da o hrană potrivită cu slava Domnului și vor primi bunuri care vin din bogățiile lui Dumnezeu.

De aceia să nu se tulbure deloc cei care suspină din cauza foamei pe care o simt, ci să-și unească glasul lor cu glasul psalmistului care de asemeni tînjește după slava lui Dumnezeu și laudă pe Domnul pentru bunățile și minunile Lui printre fiii oamenilor.

PRIVIREA ÎN AFARĂ, ÎN SUS

„Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sînteți la marginile pămîntului! Căci Eu sînt Dumnezeu, și nu altul.“
(Isaia 45.22)

Aceasta este o făgăduință a făgăduințelor. Ea stă la temelia vieții noastre spirituale. Mîntuirea vine printr-o privire la El, care este „un Dumnezeu drept și un Mîntuitor“. Cît de simplă e direcția! „Privește la Mine.“ Cît de dreaptă e cerința! Desigur, creatura trebuie să privească la Creator. Noi am privit în orice alte părți destul de mult, e timpul ca să privim numai la El, care ne cheamă și ne promite să ne dea mîntuirea Sa.

Numai o privire! Nu vom privi de îndată? Nu avem să-I aducem nimic în noi înșine, ci să privim în afară și în sus, la Domnul nostru nu cere nici pregătire, nici efort deosebit; ea nu are nevoie de inteligență sau înțelepciune, de avere sau de putere. Tot de ceea ce avem nevoie este în Domnul Dumnezeu nostru și, dacă privim la El pentru toate, aceste toate vor fi ale noastre și noi vom fi mîntuiți.

Veniți, voi care sînteți departe, priviți la El. Voi, care sînteți la marginile pămîntului, întoarceți-vă privirea în această direcție. După cum oamenii din ținuturile cele mai depărtate pot să vadă soarele și să se bucure de lumina lui, tot așa voi, care zăceți în umbra morții și aproape de porțile iadului, puteți printr-o privire să primiți lumina lui Dumnezeu, viața cerului și mîntuirea Domnului Isus Hristos, care este Dumnezeu și singur în stare să mîntuiască.

NICI O CONDAMNARE

„În zilele acelea, în vremea aceea, – zice Domnul – se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi; căci voi ierta rămășița, pe care o voi lăsa.“
(Ieremia 50.20)

Într-adevăr, un cuvânt glorios. Ce iertare desăvârșită este făgăduită aici acestor popoare așa de păcătoase, Israel și Iuda. Păcatul lor va fi în așa fel îndepărtat că nu se va mai găsi, și așa de bine șters că nu va mai exista. Slăvit să fie Dumnezeu că iartă!

Satana caută păcatele prin care poate să ne învinuiască, vrăjmașii noștri le caută pe acelea cu care pot să ne împovăreze, și însăși cugetele noastre se străduiesc cu o rîvna bolnăvicioasă să ne apese cu greutatea lor. Dar cînd Dumnezeu ne privește prin sîngele prețios al Domnului Isus, teama care ne cuprinsese dispare, pentru că aceste păcate „nu mai sînt“, „ele nu se mai găsesc“. Dumnezeu a șters întinăciunile noastre și a uitat nelegiuirile noastre. Jertfa Domnului Isus a aruncat pentru totdeauna în marea uitării păcatele noastre. Aceasta ne face să ne bucurăm și să cîntăm de veselie.

Însuși Dumnezeu este Acela care dă iertarea Sa aleșilor Săi. Cuvîntul Său de iertare nu este numai acela al unui rege, ci și acela al unui Dumnezeu. El dă iertare și noi sîntem iertați. El ne-a împăcat cu Sine și din acea clipă poporul Său este dincolo de orice teamă de condamnare. Binecuvîntat să fie numele lui Dumnezeu, care ne-a înlăturat cu totul păcatele.

STĂRUIŢA CARE CUCEREŞTE

„Şi Domnul, Dumnezeul tău, va izgoni încetul cu încetul aceste neamuri dinaintea ta...”
(Deuteronom 7.22)

Să nu ne aşteptăm să câştigăm biruinţe pentru Domnul Isus dintr-o singură lovitură. Apucăturile şi obiceiurile rele dispar greu. Într-o asemenea inimă trebuiesc ani de lucru pentru a alunga unul singur din numeroasele năravuri care murdăresc sufletul omenesc. Dar să ducem cu putere lupta mai departe, chiar atunci cînd nu câştigăm decît puţină izbîndă văzută.

Datoria noastră în lume este să o câştigăm pentru Domnul Isus. Niciodată să nu ne plecăm în faţa răului, ci să-l stîrpicim. Niciodată să nu încercăm să ne obişnuim cu întinăciunea, ci să luptăm împotriva ei necurmat. Necredinţa, beţia, necurăţia, asuprirea, deşertăciunea luminează, rătăcirea, toate trebuiesc alungate.

Numai Dumnezeu nostru poate să îplinească acest lucru. El lucrează prin slujitorii Săi credincioşi, şi binecuvîntat să fie El că ne-a făgăduit că este cu noi. „Domnul Dumnezeul tău va izgoni aceste neamuri dinaintea ta.” El va face aceasta puţin cîte puţin, ca să ne înveţe să stăruim în credinţă neclintită, să veghem necurmat şi să ne ferim de tot ce este din firea pămîntească. Să mulţumim lui Dumnezeu pentru fiecare biruinţă cît de mică şi să-I cerem alta nouă. Să nu punem sabia în teacă pînă n-au fost cîştigate toate ţinuturile inimii noastre pentru Domnul Isus.

Curaj deci! Să-naintăm pas cu pas. Multe biruinţe mici vor aduce la sfîrşit o biruinţă deplină.

IERTARE

„El nu Se ceartă fără încetare, și nu ține mînia pe vecie.“

(Ps. 103.9)

Dumnezeu trebuie uneori să ne mustre și, să ne certe ca pe niște sărmani copii rătăciți cum sîntem, fără ca prin aceasta să nu fie un adevărat Tată. Muștrările fac să sufere pe cei cu inima sinceră, căci ei simt atunci cîtă batjocură I-au adus și cît de mult merită ei pedeapsa Lui. Noi care știm ce înseamnă muștrările Sale, ne plecăm în fața Domnului, plîngînd pentru că I-am atras mînia.

Dar ce alinare aduce gîndul că această mînie nu este pentru totdeauna. Dacă într-adevăr ne pare rău și ne întoarcem din nou la El cu inimile zdrobite pentru că am păcătuit, hotărîți să o rupem cu păcatul, vom vedea îndată pe fața Sa zîmbetul. Lui nu-i face plăcere să îndrepte spre noi o frunte încruntată, căci prea mult ne iubește, și bucuria Sa este să ne facă pe deplin veseli.

Să căutăm deci fața Sa, fără să desnădăjduim. Să iubim deci pe Dumnezeul care ne muștră, căci în curînd vom putea cînta: „Mînia Ta a trecut și Tu m-ai mîngîiat“. Înapoia mea deci întristări și apăsări, corbi negri care tulburați sufletul meu. Intrați voi, porumbei veseli ai nădejdelor și ai amintirilor binecuvîntate! Judecătorul care ne-a iertat cînd ne-am întors la El la început, este acum Tatăl care ne iartă încă în binătatea Sa, pentru ca să putem să ne bucrăm de dragostea Sa care nu se schimbă și să gustăm iubirea Sa nesfîrșită.

MUNȚI PREFĂCUȚI ÎN ȘES

„Cine ești tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful templului, în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare cu ea.“
(Zaharia 4.7)

În această zi un munte de greutate și de lipsuri cumplite poate să apară în viața noastră și judecînd omenește s-ar părea că nu se poate găsi nici o cale pe care să trecem peste acest munte sau să-l ocolim. Dar îndată ce intervine credința, muntele va dispărea și în locul lui va fi o cîmpie. Pentru aceasta, credința trebuie, înainte de toate, să asculte de Cuvîntul lui Dumnezeu care zice: „Lucrul acesta nu se va face nici prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul Oștirilor“. Acest mare adevăr este puterea care ne face să biruim încercările de neînvins ale vieții.

Eu văd că nu pot să fac nimic, și că orice sprijin omenesc nu este decît o deșertăciune. Nu pot într-adevăr să mă rezim pe nici un sprijin văzut, dar puterea mea este în Duhul Sfînt nevăzut. Dumnezeu singur trebuie să lucreze și eu trebuie să încetez de a mă încrede în oameni și în mijloacele omenești. Cînd Cel Atotputernic ia în mînă treburile poporului Său, munții de greutate dispar. Popoarele sînt în mîna Sa mai ușoare decît o minge în mîna unui copil, și El pune la dispoziția mea puterea care le face să se miște. Dacă acum Domnul mă cheamă să mut unul din acești munți, o voi face în numele Său. Oricît de înalt ar fi, el se preface în cîmpie înaintea mea, o făptură slabă; căci Domnul a vorbit. Cine ar putea să se teamă, cînd are lîngă el pe Dumnezeu Cel Atotputernic?

ALCHIMIE CEREASCĂ

„...**Întristarea voastră se va preface în bucurie.**“ (Ioan 16.20)

Întristarea care avea să vină peste ucenici era moartea Învățătorului lor, dar această întristare a fost curînd schimbată în bucurie, cînd El a înviat dintre cei morți și S-a arătat în mijlocul lor. Toate întristările sfinților vor fi tot așa schimbate, chiar acelea care par să fie o pricină de amărăciune pentru totdeauna.

Cu cît întristarea va fi mai mare, cu atît și bucuria va fi mai mare. O îngrămădire de necazuri pot să ajungă, prin puterea lui Dumnezeu, pricina cîntărilor noastre de bucurie. Bucuria noastră va fi cu atît mai dulce cu cît durerea va fi fost mai mare. Cu cît blanța se va lăsa mai jos în partea stîngă cu atît mai mult se va ridica mai sus în partea dreaptă; și strălucirea diamantului va fi cu atît mai vie, cu cît rama lui va fi de culoare mai închisă. Tot astfel amintirea relelor noastre și a necazurilor noastre din trecut, va da o dulceață mai mare bucuriilor care vor urma.

Suflete al meu, bucură-te deci și veselește-te mai dinainte! Tu ai să fii în curînd tot atît de fericit pe cît ai fost de întristat. Domnul Isus îmi spune că tristețea mea se va schimba în bucurie. Eu nu văd cum se va face acest lucru, dar El îmi spune că se va face și încep deja să cînt mai dinainte din această pricină. *Apăsarea duhului meu nu va fi de lungă durată și în curînd voi face parte din ceata bucuroasă care cîntă zi și noapte laudele Domnului.* Eu vreau să-mi unesc glasul meu cu al lor, ca să cînt îndurarea care m-a scos din adîncea mea întristare.

ODIHNĂ ÎN TOATE UMBLETELE TALE

„... Voi merge Eu Însumi cu tine și fii voi da odihnă.“

(Exod 33.14)

Ce cuvânt de preț este acesta! Doamne, ajută-mă să-l iau pentru mine personal.

Noi putem să fim chemați să părăsim locuința noastră, căci aici pe pământ noi n-avem o cetate stătătoare. Ni se întâmplă uneori să ne vedem siliți deodată să părăsim locurile unde ni se pare nouă că ne-am aranjat mai bine. Și pentru acest rău grozav noi avem vindecarea prin cuvintele de mai sus. Domnul însuși ne va însoți. Prezența Sa, care cuprinde favoarea Sa, părtașia, grija și puterea Sa vor fi totdeauna cu noi, în orice loc al călătoriei noastre. Aceasta înseamnă mai mult decât se poate spune; căci, de fapt, înseamnă totul. Dacă Îl avem pe Dumnezeu prezent cu noi, avem și cerul și pământul. Vino cu mine, Doamne, și apoi condu-mă unde vei voi Tu. Dar nădejdea noastră este să găsim un loc de odihnă. Așa făgăduiește versetul de mai sus. Noi vom avea odihna pe care numai Domnul o dă, odihnă care pornește de la El și în care El ne păstrează. Starea Lui de față ne dă odihnă în timpul călătoriei noastre și chiar și în luptă. Omul muritor poate el să cunoască această odihnă? Da, căci iată aici făgăduința, și prin credință, noi putem s-o cerem. Odihna ne vine de la Mîngîietorul, de la Domnul Păcii și de la Tatăl slavei, care a șaptea zi s-a odihnit de lucrările Sale. A fi cu Dumnezeu înseamnă a avea odihna în înțelesul cel mai larg.

BEA, SĂ NU-ȚI FIE SETE

„Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete.“
(Ioan 4.14)

Acela care crede în Domnul Isus găsește în El tot ce privește ființa și viața lui pentru vremea de acum și pentru totdeauna. El are în Hristos un izvor de bucurie, o fântână de mângâieri, de unde scoate mulțumire sufletească și fericire. Puneți-l la închisoare, acolo va găsi un tovarăș; duceți-l în pustiul uscat și va mânca acolo pîinea cerească; despărțiți-l de toate rudele și cunoștințele lui și el va găsi pe Prietenul care este mai mult decît un frate. Dacă adesea îi lipsește adăpostul, el se ascunde după Stînca veacurilor; dacă nădejtile lui pămîntești se prăbușesc, el rămîne tare, sprijinit de Stăpînul său.

Atîta timp cît Domnul Isus n-a pătruns într-o inimă, ea rămîne nesățioasă ca moartea; dar cînd El pătrunde în inimă, ea ajunge ca un pahar plin de dă peste el, căci îl umple plinătatea Domnului Hristos. Adevăratul credincios este pe deplin mulțumit cu Domnul Isus așa încît el nu mai dorește nimic altceva decît să bea mereu mai însetat, din acest izvor al vieții. Această sete dulce tu ai s-o simți de aici înainte, scump copil al lui Dumnezeu, sete dezbrăcată de suferință, sete care nu este altceva decît dorința să pătrunzi mai adînc în dragostea Mîntuitorului tău. Cunoști tu această sete? Găsești tu în Domnul Isus răspunsul la toate nevoile tale, astfel ca tu să nu mai ai altă grijă decît aceea ca să-L cunoști tot mai bine și să trăiești într-o părtașie tot mai desăvîrșită cu El? Vino la acest izvor de apă vie și scoate fără plată apa vieții. Domnul Isus nu va spune niciodată că tu ai luat prea multă apă vie. Prea iubitele, bea din belsug.

CHIAR EL SE BUCURĂ

„Mă voi bucura să le fac bine...”

(Ieremia.32.41)

Este ceva binefăcător pentru inima credinciosului gândul că Dumnezeu se bucură de sfinții Săi. Când ne uităm la noi înșine, nu descoperim în noi nici un motiv care să-L facă pe Dumnezeu să Se bucure de noi. Nu vom găsi nici o mulțumire de noi înșine, ci mai curînd vom geme oboșiți, plîngînd starea noastră de păcat și necredincioșia noastră. Frații noștri, ei înșiși simt puțină plăcere să privească la noi din pricina nedesăvîrșirii și a metehnelor pe care le constată la noi. Dar ce declarație slăvită, ce taină nepătrunsă! Domnul Se bucură cu privire la noi!

În nici o parte noi nu citim că Dumnezeu se bucră de frumusețile din zidirea Sa; și El nu spune nici îngerilor, nici serafimilor: „Te voi numi: plăcerea Mea este în tine“. Nu, El spune aceasta numai cu privire la poporul Său. Numai bietele Lui făpturi întinate și corupte de păcat, dar mîntuite, ridicate și slăvite prin harul Său, numai ele sînt pricina cîntării Lui de mare bucurie. „El se va bucura de tine cu o mare bucurie; El se va bucura din pricina ta cu un cîntec de biruință“ așa spune Domnul cu privire la poporul Său. Se pare că la vederea celor răscumpărați prin sîngele Domnului Isus, inima Dumnezeului necuprins nu poate să se abțină ca să nu se bucure. Și noi, față de o dovadă așa de minunată a dragostei Sale, nu vom răspunde „scofînd strigăte de bucurie înaintea Domnului, Dumnezeului mîntuirii noastre“?

DUMNEZEU ESTE PE PRIMA LINIE

„Domnul însuși va merge înaintea ta, El însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme și nu te spăimînta!”

(Deuteronom 31.8)

Iată cuvintele din partea lui Dumnezeu care, dacă sîntem la începutul unei lucrări mari sau al unei lupte primejdioase, ne vor întări. Dacă merge înaintea noastră, noi sîntem în siguranță în spatele Lui. Cine ar putea să ne stea împotriva dacă Domnul este înaintea noastră? Veniți, ostași, înaintați cu îndrăzneală; pentru ce șovăiți, cînd biruința este a voastră, cîștigată de Domnul Isus?

Domnul nu numai că merge înaintea noastră, dar ne și însoțește. Deasupra noastră și sub noi, în afară și înlăuntrul nostru, prezența Sa și toată puterea Sa se simt. În tot timpul și pentru veșnicie, El va fi cu noi, cum a fost și pînă acum. Oare cîtă putere vor da aceste gînduri brațelor noastre? Să ne ridicăm cu îndrăzneală, ostași ai crucii, căci Domnul Oștirilor este cu noi!

Mergînd înaintea noastră și cu noi, Domnul nu ne va lipsi niciodată de ajutorul Său. El însuși nu Se poate tăgădui, și n-ar putea să ne lipsească de ajutorul Său, ci ne va ajuta după nevoile noastre, și aceasta pînă la sfîrșit. El va fi totdeauna gata să ne dea ajutorul Său și să ne apere pînă cînd se vor sfîrși luptele noastre.

Să nu ne temem deci și nici să nu ne înspăimîntăm, căci Domnul Oștirilor va coborî pe cîmpul de luptă cu noi, va suferi focul luptei și ne va da biruința.

O UMBLARE ÎN ADEVĂR

„Cine umblă fără prihană, umblă fără teamă, ...“

(Proverbe 10.9)

Propășirea unui astfel de om poate să fie înceată, dar ea este sigură. Acela care se grăbește să se îmbogățească, nu va fi nici nevinovat, nici sigur; dar acela care rămîne hotărît în cinste și stăruiește în ea, chiar dacă nu cîștigă cine știe ce averi mari, cîștigă în orice caz pacea. Făcînd ceea ce este drept și cinstit, mergem pe stîncă, căci altfel nici unul din noi nu merge pe un pămînt tare, cînd cele mai frumoase bunuri și izbînzi sînt cîștigate prin mijloace necinstite care sînt nesigure și înșelătoare. Acela care a lucrat necinstit, va fi mereu torturat de gîndul socotelilor și plin de teamă că se va vedea osîndit. Să ne lipim deci de adevăr și dreptate; și prin harul lui Dumnezeu, să urmăm pe Domnul și Stăpînul nostru, în gura căruia nu s-a găsit nici un vicleșug. Să nu ne temem că sîntem săraci, nici că sîntem priviți cu dispreț; și sub nici un motiv – și în niciun caz – să nu facem ceea ce cugetul nostru nu ne dă voie. A pierde pacea sufletului înseamnă să pierzi mai mult decît o comoară. Dacă mergem pe calea arătată de Dumnezeu nostru, și dacă nu păcătuim niciodată împotriva îndemnurilor cugetului nostru, drumul nostru va fi sigur și la adăpost de orice stricăciune. Cine ne va face rău dacă noi săvîrșim binele? Nebunii ne vor considera poate nebuni, dacă noi lucrăm cinstit, dar vom fi încuviințați de toți aceia a căror judecată este dreaptă.

EXEMPLUL NOSTRU CEL MAI SFÎNT

„Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei; cînd este El la dreapta mea, nu mă clatin.“ (Ps. 16.8)

Acesta este cel mai bun fel de viață. Avînd pe Domnul necurmat înaintea ochilor noștri, avem cea mai măreață tovarășie, cel mai sfînt model de viață, cea mai dulce mîngiere și cea mai puternică înrîurire. Dacă ar trebui să fac o alegere care să țină toată viața, aș alege: „Să am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei“. Starea normală a unui om al lui Dumnezeu este ca totdeauna ochii lui să privească în ochii Domnului său și urechile lui să audă glasul Lui. Dumnezeul său este așa de aproape de el, încît umple totul în jurul său și trage linia vieții sale. Cîtă nebulie ar fi îndepărtată, cîte păcate ar fi biruite, cîte virtuți ar fi eliberate, și cîtă bucurie am cunoaște dacă am avea pe Domnul totdeauna înaintea ochilor noștri. Și de ce nu?

Aceasta este calea ca să fii în siguranță. Dacă Domnul umple totdeauna gîndurile noastre, vom da dovadă de multă pace și de o adevărată siguranță, pentru că Dumnezeu este de față necurmat. El este la dreapta noastră ca să ne conducă și să ne ajute; astfel noi nu ne vom înspăimînta în fața puterii, înșelătoriei și ușurătății oamenilor. Cînd Dumnezeu este la dreapta noastră, sîntem siguri că nu ne vom clătina. Veniți numai, vrăjmași ai adevărului, repeziți-vă dacă vreți ca o furtună spre mine, căci Dumnezeu mă păzește și mă sprijinește; El locuiește cu mine. De cine să-mi fie frică?

PACE, INDIFERENT DE LOC

„Voi încheia cu ele un legământ de pace, și voi îndepărta din țară toate fiarele sălbatice; ele vor locui în liniște în pustie, și vor putea dormi în mijlocul pădurilor.“ (Ezechiel 34.25)

Este un har deosebit că Dumnezeu a binevoit să facă legământ cu omul, această făptură slabă, păcătoasă și muritoare. Dar Domnul, cu toate acestea, S-a legat cu el printr-o învoială măreață pe care n-o va desființa niciodată. Din pricina acestui legământ, noi sîntem în siguranță. După cum păstorii alungă fiarele sălbatice, tot așa și noi sîntem păziți de toate înrîuririle rele. Dumnezeuul nostru ne păzește de tot ceea ce ne poate strica sau distruge; fiarele sălbatice vor fi îndepărtate din țară. Doamne, împlinește și azi această făgăduință cu privire la noi. Poporul lui Dumnezeu se va bucura de paza Sa chiar în locurile cele mai primejdioase. Pustia și pădurile întunecoase se vor preface în pășuni și în țarcuri pentru turma lui Hristos. Dacă Domnul nu schimbă aceste locuri primejdioase cu altele mai în siguranță, El ne va ocroti chiar în locurile primejdioase. Pustia nu este un loc de locuit, dar Domnul poate s-o facă bună de locuit. Și dacă într-o pădure este mai bine ca omul să vegheze decît să doarmă, chiar acolo Dumnezeu va da liniștea trebuitoare prea iubiților Săi. Nimic dinăuntru și nimic dinafară nu va avea putere să înspăimînte pe un copil al lui Dumnezeu. Astfel, prin credință, pustia poate să se prefacă într-un bulevard al cerului, și cele mai întunecoase păduri, în niște luminișuri slavei.

ACOPERIT ȘI OCROTIT

**„El te va acoperi cu penele lui, și te vei ascunde sub aripile lui.
Căci scut și pavăză este credințioșia Lui.“** (Ps. 91.4)

Ce comparație plăcută și binefăcătoare! Așa cum o cloșcă își ocrotește puii și le îngăduie să se adăpostească sub aripile ei, tot astfel, Domnul ocrotește pe poporul Său și-i îngăduie să se ascundă în El. N-am văzut noi puișorii cum scot capul de sub aripa mamei lor? N-am auzit noi ciripitul lor care exprimă bucuria lor? Tot așa să ne adăpostim și noi sub scutul Dumnezeului nostru. Vom găsi acolo o pace nespus de mare, gîndindu-ne că El ne ocrotește și ne păstrează credințioși. Atîta timp cît El ne ocrotește astfel, sîntem fără teamă. Ar fi ciudat dacă ar fi altfel; cum am putea să fim neliniștiți, cînd însuși Dumnezeu vrea să fie adăpostul nostru, locul nostru de scăpare și odihna noastră?

Să înțelegem acest lucru și, bucurîndu-ne de ocrotirea Lui sigură vom putea să luptăm pentru El. Avem nevoie pentru aceasta de scut și de platoșă, dar dacă noi ne încredem în adevăr în El, adevărul Lui ne va sluji de armătură din cap pînă în picioare. Domnul nu poate să mintă; El rămîne credincios poporului Său și făgăduința de mai sus este sigură. Adevărul este scutul de care avem nevoie. Înapoia lui noi sîntem la adăpost de săgețile arzătoare ale vrăjmașului.

Apropie-te, suflete al meu, și ascunde-te sub aripile Sale încăpătoare; ele să fie întăritura ta și tăria ta.

LOCURI ÎNALTE DE APĂRARE

„. . . Acela va locui în locurile înalte; stînci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pîine, și apa nu-i va lipsi.“ (Isaia 33.16)

Omul care a primit de la Dumnezeu harul ca să aibă o viață fără prihană, locuiește în siguranță deplină.

El stă pe un loc înalt; el este deasupra lumii, apărat de atingerea vrăjmașului și aproape de cer. El are scopuri și motive înalte și găsește mîngîieri și prietenii înalte. El se bucură în munții dragostei veșnice, unde își are locuința.

El este apărat de arme vrăjmașe în stînca cea tare. Cele mai statornice lucruri în univers sînt făgăduințele și planurile Dumnezeului care nu se schimbă, și acestea sînt apărătoarea credinciosului ascultător.

El este întreținut cu această făgăduință măreață: „i se va da pîine“. După cum vrăjmașul nu se poate urca pînă la cetățuia lui, nici să-i dărîme întăriturile, tot așa fortăreața nu poate fi cucerită prin împresurare și foamete. Domnul care a făcut să plouă mana în pustie, va avea provizii bune pentru poporul Său, chiar și cînd ei ar fi înconjurați de cei ce ar vrea să-i înfometeze.

Dar dacă lipsește apa? Acest lucru nu se va întîmpla însă, căci este scris „și apa nu-i va lipsi“. Un izvor care nu seacă niciodată va fișni în mijlocul acestei cetăți întărite, care nu poate fi biruită. Domnul se îngrijește ca să nu lipsească nimic. Nimeni nu va putea să facă rău cetățenilor adevăratului Sion. Oricît ar fi de amenințător vrăjmașul lor, Dumnezeu ocrotește pe aleși Săi.

PRIN APE...

„Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde.“
(Isaia 43.2)

Aici nu este nici o punte; avem să trecem prin ape și trebuie să simțim puterea șuvoaielor. Dar pentru trecerea acestor valuri, starea de față a lui Dumnezeu face mai mult decât o barcă. Trebuie ca noi să fim încercați, dar biruința ne este asigurată, căci Însuși Dumnezeu, care este mai puternic decât apele mari, va fi cu noi. Dacă în orice alte situații Domnul ar sta departe de ai Săi, în mijlocul grutăților și al primejdiilor El va fi sigur cu ei. Greutățile acestei vieți pot să ajungă la o înălțime foarte mare, dar Domnul va fi la înălțimea tuturor nevoilor.

Vrăjmașii lui Dumnezeu pot să stârnească pe calea noastră multe primejdii, ca prigoane sau batjocuri grozave, care sînt pentru noi ca un cuptor aprins. Dar, pentru că Dumnezeu este cu noi, vom trece prin acele flăcări fără ca ele să ne ardă; nici mirosul focului nu se va lipi de noi.

Oh, ce siguranță minunată pentru acești călători, fii ai cerului și mergînd către cer! Valurile nu pot să-i îneca, focul nu poate să-i distrugă. Prezența Ta, Doamne, este apărarea sfinților Tăi, în mijlocul tuturor primejdiilor de pe cale. Cu toată încrederea, Doamne, mă predau în mîinile Tale și duhul meu să găsească în Tine odihnă.

DARUL TĂRIEI; BINECUVÎNTAREA PĂCII

„Domnul dă tărie poporului Său, Domnul binecuvintează pe poporul Său cu pace.“ (Ps. 29.11)

David auzea glasul lui Dumnezeu într-o furtună și recunoscuse puterea Lui într-un uragan așa cum arată în psalmul 29; și acum, în timpul liniștei care urmează după furtună, el simte că această putere uimitoare care a cutremurat cerul și pământul este puterea care este făgăduită celor aleși. Cel ce arată vulturului drumul său în văzduh, va da răscumpăraților Săi aripile vulturului; Acela al cărui glas face să se cutremure pământul, va înspăimînta pe dușmanii sfinților Săi și va da pace copiilor Săi. De ce sîntem slabi, cînd avem la dispoziția noastră puterea lui Dumnezeu? De ce sîntem tulburați, cînd pacea Domnului ne este asigurată? Isus, Dumnezeul plin de putere este tăria noastră. Să ne îmbrăcăm cu El pentru slujba pe care ne-o cere. Domnul Isus, Mîntuitorul nostru prea iubit este și pacea noastră; să ne odihnim la pieptul Lui și să facem să înceteze temerile noastre. Binecuvîntat să fie El fiindcă vrea să fie tăria noastră și pacea noastră acum și pentru totdeauna.

Același Dumnezeu care s-a urcat pe aripile vîntului în zilele de furtună, va stăpîni peste furtunile și frămîntările noastre și va aduce după ele zile liniștite. Vom avea tăria Sa în zilele de zbucium și cîntări de bucurie în zilele cu soare. Să cîntăm dar lui Dumnezeu, care este tăria și pacea noastră. Să înlăturăm gîndurile noastre întunecoase și să ne întoarcem la credință și nădejde.

A-L URMA, ÎNSEAMNĂ A MERGE ÎN SLAVĂ

„Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sînt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.“
 (Ioan 12.26)

Slujba cea mai înaltă este să faci ce face Domnul Isus. Dacă noi voim să fim slujitorii Domnului Hristos, trebuie să fim ucenicii Lui. Să lucrăm sau să ne purtăm așa cum ar lucra Domnul Isus, acesta este mijlocul cel mai sigur ca să-L cinstim pe El. Să am în fiecare zi în vedere acest lucru.

Dacă urmez pe Domnul Isus, voi fi în tovărășia Sa; și dacă merg mereu cu El, am să ajung să mă asemăn cu El. Mă voi strădui așa dar ca să-L urmez aici pe pămînt și, la timpul potrivit, după Cuvîntul Său, El mă va lua ca să fiu cu El acolo sus. Numai după ce a suferit pe acest pămînt, Mîntuitorul nostru S-a urcat pe tron; și tot așa este și cu noi. Dacă suferim împreună cu El pe pămînt, vom și împărați împreună cu El în ceruri. Izbînda din viața Domnului nostru va fi și izbînda din viața noastră și, dacă sîntem acum umiliți împreună cu El, vom fi și în slavă cu El. Îndrăznește dar, suflete al meu; pune piciorul pe urmele sîngerînde lăsate de pașii Căpeteniei tale cerești.

Dar Dumnezeu va cinsti pe cei ce vor sluji Fiului, așa spune Domnul Hristos. Dacă Dumnezeu vede că eu sînt credincios lui Isus, El îmi va da un semn că am trecut înaintea Sa și mă va cinsti pentru dragostea Fiului Său. Nici o altă cinstire nu poate valora cît cinstirea Sa. Împărații nu pot să dea decît onoruri trecătoare; dar adevărata slavă este în mîinile Tatălui. Alipește-te dar de Mîntuitorul tău, și mai tare decît pînă acum.

„TOATE“ ALE CREDINȚEI

„Isus a răspuns: Tu zici: Dacă poți! „... Toate lucrurile sînt cu putință celui ce crede“!“
(Marcu 9.23)

Necredința noastră este totdeauna cea mai mare piedică în viața noastră; de fapt asta este singura greutate reală care împiedică creșterea noastră și înaintarea noastră duhovnicească. Domnul poate totul; dar odată ce El a stabilit această regulă, că ni se va face după credință, necredința noastră împiedică toată puternicia Sa ca să lucreze.

Da, uneltirea puterilor răului va fi nimicită, numai dacă credem. Adevărul disprețuit va ieși la iveală, dacă noi vom avea încredere în Dumnezeu adevărului. Cu toate greutățile pe care le întîmpinăm, noi putem să trecem sănătoși și teferi peste valurile nenorocirilor, dacă coapsele noastre sînt încinse cu cingătoarea păcii, pusă de mîinile încrederii în Dumnezeu. Ce n-am putea să credem noi? Este cu putință orice, dar nu este cu putință să crezi în Dumnezeu? Iată, El este adevărul întotdeauna; să nu-L credem pe El? El este totdeauna credincios Cuvîntului Său, ca să-l împlinească; se poate să n-avem noi încredere? Pentru o inimă cu adevărat sănătoasă, credința nu cere nici o efortare; și pentru el, ajunge un lucru așa de obișnuit să se sprijine pe Dumnezeu, așa cum un copil se tatăl său.

Dar răul stă în faptul că noi putem să credem pe Dumnezeu pentru orice, dar nu ne încredem în El pentru încercarea care ne apasă în clipa de față. Să aruncăm necredința noastră; restul îl privește pe El.

DUMNEZEU ESTE ALIATUL NOSTRU

„Dar, dacă vei asculta glasul Lui, și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi.“
(Exod 23.22)

Domnul Hristos trebuie să fie recunoscut ca Domn și ascultat în mijlocul poporului Său. El este locțiitorul lui Dumnezeu și vorbește în Numele Tatălui, și noi trebuie să ascultăm în totul și îndată toate poruncile Sale. Dacă nu îndeplinim această rînduială, pierdem făgăduința.

Ce binecuvîntare nespus de mare se găsește într-o ascultare deplină! Dumnezeu face cu poporul Său un legămînt de luptă și de apărare. El binecuvîntează pe aceia care ne binecuvîntează pe noi și blestemă pe acei care ne blestemă pe noi. Dumnezeu este cu toată inima și cu tot sufletul cu ai Săi; El este prieten cu ei în toate împrejurările prin care trec ei. Ce ocrotire cuprinde această făgăduință! Noi nu trebuie să ne ocupăm de vrăjmașii noștri, fiindcă știm că, dacă ei ni se împotrivesc, ei devin vrăjmași ai lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ia asupra Lui apărarea noastră, noi n-avem decît să lăsăm în seama Lui pe vrăjmașii noștri.

Atîta timp cît sînt în joc interesele noastre personale, nu vom avea vrăjmași; dar de îndată ce sînt amenințate adevărul și dreptatea, noi luăm armele și pornim la luptă. În acest război sfînt, noi sîntem aliații Dumnezeului celui veșnic și, dacă noi ascultăm în totul pe Domnul nostru Isus, El își va desfășura puterea Sa spre binele nostru. Așa dar să nu ne temem de oameni.

ÎNCREDE-TE ȘI LUCREAZĂ; LUCREAZĂ ȘI CREDE

„Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă în credincioșie.“
(Ps. 37.3)

A crede și a lucra sînt două lucruri care merg împreună, așa cum sînt rînduite de Duhul Sfînt. Trebuie să avem mai întîi credința și apoi credința trebuie să lucreze. Credința în Dumnezeu ne duce la fapte de sfințenie. Noi ne încredem în Dumnezeu pentru bine și facem ce este bine. Credința noastră ne îndeamnă să nu stăm în lenevie, ci să ne ridicăm ca să lucrăm, în nădejdea că Dumnezeu va lucra în noi și prin noi. Nu este partea noastră ca să ne îndemnăm să facem ce este rău, ci să ne încredem în Dumnezeu și să facem ce este bine. Să nu ne mulțumim numai să credem fără să lucrăm, nici să lucrăm fără să credem.

Vrăjmașii noștri ne-ar alunga dacă ar putea; dar, dacă credem și lucrăm, vom rămînea în țară, orice s-ar întîmpla. Noi vom rămîne în felul acesta în țara lui Emanuel, care este a lui Dumnezeu, țara făgăduită. Vrăjmașii noștri nu pot să scape de noi așa de ușor cum își închipuie ei. Ei nu pot să ne smulgă, nici să ne steargă din țara în care locuim, unde Dumnezeu ne-a dat un loc și un nume.

După cum este adevărat că Dumnezeu a dat această făgăduință, tot așa noi vom fi hrăniți acolo unde ne-a așezat El. Partea noastră este să credem și partea Lui este să lucreze după credința noastră. Dacă noi nu sîntem hrăniți prin corbi, prin Obadia sau printr-o văduvă, totuși noi vom fi hrăniți în felul cum găsește El cu cale.

O INIMĂ LINIȘTITĂ

„... în seninătate și încredere va fi tăria voastră.“ (Isaia 30.15)

-Stările de tulburare sau de agitare, ca și cele de nehotărîre și de îndoială sînt întotdeauna pricini care ne slăbesc duhovnicește. La ce mai putem fi buni, dacă noi sîntem oboșiți sau istoviți din cauza îngrijorărilor? Ce cîștigăm noi prin temerile noastre sau prin tulburarea noastră, decît să ajungem incapabili să lucrăm sau să luăm o hotărîre înțeleaptă? Credița dimpotrivă ne ridică deasupra greutăților noastre. Oh! De ni s-ar da harul să rămînem în pace! De ce să alergăm din casă în casă ca să spunem mereu aceiași tristă poveste, a cărei repetare ne face tot mai bolnavi? Chiar stînd în casă, de ce să ne văităm în mare îngrijorare din pricina prevestirilor neplăcute care poate nu se vor întîmpla niciodată? Nu este mai bine să ne ținem limba liniștită, ba chiar mai mult, să ne ținem inima liniștită? Oh! Dacă am putea să rămînem în pace, aducîndu-ne aminte că Domnul este Dumnezeu.

Să învățăm să avem încredere în Dumnezeu! Sfîntul lui Israel va ocroti și va izbăvi pe ai Săi. El nu uită făgăduințele Sale sfinte. Chiar dacă s-ar prăbuși munții, nici un cuvînt al Său nu se va pierde. Se cuvine ca noi să ne încredem în El și, dacă noi îi arătăm încredere, liniștea care va veni peste noi din această încredere, ne va face tot așa de fericiți ca și duhurile care stau în jurul tronului Său.

Rămîi dar în pace, suflete al meu, și sprijinește-te pe pieptul Mîntuitorului tău.

SEARA LUMINÎND CA ZIUA

„...nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina.“ (Zaharia 14.7)

Este ceva neobișnuit acest lucru, căci totul prevestește că spre seară cerul se întunecă. Dar Dumnezeu poate să lucreze într-un chip cu totul diferit de felul cum credem sau nădăjduim noi, ca să ne uimească, pentru a lăuda măreția harului Său. Nu, nu se va întâmpla ceva după cum presimt inimile noastre; întunecarea nu va crește pînă la miezul nopții, căci lumina zilei va străluci deodată în fața ochilor noștri. Să nu des-nădăjduim niciodată, ci în cele mai grele clipe din viața noastră să ne încredem în Dumnezeu, care va schimba întunericul umbrei morții în zorii dimineții. Tocmai cînd muncile grele ale Israelitilor au fost dublate, a apărut Moise și, cînd tulburarea a ajuns la culme, eliberarea s-a ivit.

Făgăduința este dată ca să ne ajute să învățăm răbdarea. Lumina deplină nu va străluci poate, pînă cînd așteptarea îndelungată ne-ar face să pierdem nădejdea. Pentru cel rău, soarele apune cînd încă este ziuă; dar lumina răsare pentru cel neprihănit, cînd încă este noapte. Să n-așteptăm noi cu răbdare ziua cerească? Poate va trece mult timp pînă va veni, dar ea este vrednică să fie așteptată.

Și acum, sufletul meu, bucură-te în Acela care vrea să te binecuvinteze și în timpul vieții și la moarte, într-un fel care va întrece totul, cum n-ai văzut și n-ai nădăjduit niciodată.

NIMIC VECHI

„Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi“.“
(Apoc. 21.5)

Slavă Numelui Său! Toate lucrurile au nevoie să fie înoite, căci toate au fost folosite și ruinate de păcat. Vine timpul când veșmîntul cel vechi să fie făcut sul și pus la o parte, și întreaga fire să se împodobască pentru ziua de odihnă. Dar nimeni afară de Domnul care le-a creat, nu poate să facă toate lucrurile noi; căci trebuie atîta putere pentru a scoate răul, tot atît cît trebuie pentru a crea. Isus Domnul nostru a făcut lucrarea de a crea și El are toată puterea s-o ducă la deplină desăvîrșire. Lucrarea Sa a început deja și, de veacuri, El Se ocupă să înnoiască inimile oamenilor și să așeze din nou stăpînirea Sa. În curînd toate legile cîrmuirilor omenești, precum și firea omenească vor fi schimbate prin har; și va veni în sfîrșit o zi cînd însuși trupul nostru va fi înviat și schimbat asemenea trupului Său slăvit.

Ce bucurie să facem parte din această împărăție în care toate lucrurile vor fi făcute noi prin puterea Împăratului nostru. Noi nu pierim, ci ne grăbim spre o viață plină de slavă. Domnul nostru slăvit disprețuiește împotrivirea puterilor răului, El împlinește planul Său și înnoiește totul, pe noi înșine ca și tot ceea ce ne înconjoară; și frumusețea acestei zidiri noi va întrece ca desăvîrșire acea zidire ieșită altădată din mîinile Sale.

ÎNTELEGHERA ÎN LUME

„...El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încît din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitele lor, cosoare; nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul.“ (Isaia 2.4)

Oh! să poată aceste zile fericite să strălucească mai curînd. Acum popoarele sînt bine înarmate și descopăr arme noi din ce în ce mai distrugătoare, ca și cînd cea mai mare slavă a omului ar fi să nimicească mii de semeni de ai săi. Dar pacea va birui într-o zi în așa măsură, încît armele de război vor fi din nou trecute prin foc și schimbate pentru a putea fi întrebuințate în scopuri pașnice.

Cum pare că se va face această minune? Prin comert, prin civilizație, prin instruire sau prin forță? Nu, noi nu credem aceasta. Experiențele din trecut ne fac să nu avem nici o încredere în astfel de mijloace slabe. Nu, pacea nu va fi așezată pe pămînt decît prin domnia Prințului păcii. El trebuie să cîrmuiască poporul prin Duhul Său, să înnoiască inimile prin harul Său și să domnească în ele prin puterea Sa dumnezeiască. Numai atunci ființele omenești vor înceta de a se război și omorî. Omul este ca o fiară sălbatică atunci cînd i se tulbură sîngele, și numai Domnul Isus poate să facă din această fiară sălbatică un porumbel. Aceasta o face înnoind inima omului, căreia îi domolește patimile sîngeroase. Facă Domnul ca citiorii acestei scrieri să se unească pentru ca să ceară ca stăpînirea păcii să se așeze fără să mai întîrzie, punînd capăt urei și oricărui rău al omenirii, iar înțelegerea și iubirea să se răspîndească asupra întregii lumi.

IZGONIRE DIVINĂ

„...și veți izgoni pe canaaniți, cu toate carele lor de fier și cu toată tăria lor.“ (Iosua 17.18)

Este o mare îmbărbătare să fii tare, să fii sigur de biruință, căci atunci soldatul merge la luptă cu deplină încredere și îndrăzneală. Noi care avem de luptat cu păcatul dinăuntru nostru și din jurul nostru, să fim încredințați că putem să câștigăm biruința, care ne este dată prin Domnul Isus. Noi nu mergem ca să dăm înapoi, ci ca să biruim. Harul lui Dumnezeu ni s-a dat în toată puterea Sa, pentru ca să biruim răul sub toate formele sale. Noi sîntem deci siguri de biruință.

Unele din păcatele noastre găsesc în firea noastră, în obiceiurile noastre, în ocupațiile și legăturile noastre, adevărate care de război ca să ne doboare. Dar, cu toate că este așa, noi vom trece peste aceste greutăți. Ele sînt foarte puternice și noi foarte slabi în comparație cu ele, dar în numele Domnului noi le tăiem în bucăți. Dacă un singur păcat ne stăpînește, noi nu sîntem eliberații Domnului. Un om legat cu un singur lanț este tot un prizonier. Este cu neputință să mergem în cer, chiar numai cu un singur păcat, dar care domnește în noi; dar cînd este vorba de sfinți, este zis: „Păcatul nu va mai stăpîni asupra noastră“. Ridicați-vă, loviți în acești dușmani și sfărîmați-le toate carele de război. Domnul oștirilor este cu noi, și cine va putea să stea împotriva puterii Sale care distruge păcatul?

PĂRTĂȘIA CEA MAI APROPIATĂ ȘI PLINĂ DE DRAGOSTE

„...și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.“

(1 Tesaloniceni 4.17)

Aici pe pământ Domnul este cu noi; cînd El ne va chema, noi vom fi cu El. Credinciosul nu poate să fie despărțit de Mîntuitorul său. Ei sînt una și vor rămîne totdeauna așa: Domnul Isus nu poate să fie lipsit de poporul Său, căci ar fi ca un cap fără trup. Fie că ne aflăm în rai, fie că locuim pe pământ, noi sîntem cu Domnul Isus; și cine ne va despărți de El?

Ce bucurie pentru noi! Fericirea noastră, odihna noastră, mîngîierea noastră și plăcerea noastră cea mai mare, este să fim cu Domnul. Noi nu putem să ne închipuim nici o fericire care ar putea să întrecă sau măcar să fie la fel cu fericirea acestei părtași dumnezeești. Printr-o legătură sfîntă noi sîntem cu El în înjosirea și suferința Lui. În curînd noi vom fi cu El în odihna Sa, în împărăția Sa și în slava Sa. Noi luăm parte la aceleași încercări și vom avea parte de aceeași biruință ca El.

O, Mîntuitorul meu, dacă trebuie să fiu totdeauna cu Tine, aceasta este o soartă pregătită de Tine pentru mine și care nu se poate compara cu nimic. N-aș dori nici chiar să fiu cu Arhanghelii, căci ținta mea cerească de căpetenie este să fiu cu Domnul. Pentru mine fericirea cerească nu stă nici în harfa de aur, nici în cununa care nu se poate veșteji, nici în lumina veșnică; ci Isus, Isus, El însuși și eu însumi pentru totdeauna cu El, în părtașia cea mai apropiată și mai plină de dragoste.

APĂRAT ȘI ACOPERIT

„Cum își întind păsările aripile peste puii lor, așa va ocroti Domnul oștirilor Ierusalimul.“ (Isaia 31.5)

Fără să piardă o clipă în drumul său, mama se grăbește către cuibul său ca să aducă hrană puilor. Și când simte că micuții ei sînt în primejdie, ea aleargă îndată să-i apere. La fel Domnul, ca să apere pe aleșii Săi, va veni ca pe aripi de vultur, ba chiar pe aripile vîntului.

Mama întinde apoi aripile sale peste cuib ca să acopere puișorii săi, ea îi acopere cu trupul său, le transmite căldura sa și îi acoperă în așa fel ca să le facă un adăpost. Dumnezeu cel veșnic lucrează la fel ca să apere pe copiii Săi. El vrea să fie El însuși adăpostul lor, locuința lor și în sfîrșit totul. Domnul care Se compară pe Sine aici cu păsările, nu Se aseamănă totuși cu ele în slăbiciunea lor, căci El este Domnul oștirilor. Să ne bucurăm deci la gîndul că dragostea Sa atotputernică va veni la timp ca să ne apere și să ne păzească în siguranță. Aripa niciunei mame nu este așa de iute și de drăgăstoasă ca aripa lui Dumnezeu și noi ne vom așeza cu încredere la umbra sa apărătoare.

ÎNTRISTĂRI, DAR NU OASE RUPTE

„Toate oasele i le păzește, ca nici unul din ele să nu i se sfărîme.“
(Ps. 34.20)

Acest verset se referă în întregime la credinciosul care se găsește într-o mare mîhnire: „Multe sînt necazurile celui neprihănit, dar Domnul îl scapă din toate“. Se poate să i se zdrobească sau să i se rănească carnea, dar „nici un os nu i se va sfărîma“.

Mare îmbărbătare pentru copilul lui Dumnezeu în încercare, îmbărbătare menită, să-l sprijinească în toate momentele sale grele. Pînă acum, ca și de acum înainte, recunosc că n-am avut nici o pagubă adevărată din diferitele mele întristări. Ele nu m-au făcut să-mi pierd nici credința, nici nădejdea, nici dragostea. Dimpotrivă, departe de a se pierde, aceste oase ale caracterului au cîștigat în tărie și putere. Eu am acum mai multă cunoștință, mai multă experiență, mai multă răbdare, mai multă statornicie decît aveam înainte de a veni încercările. Chiar bucuria mea, n-a fost distrusă. Boala și lipsurile, clevetirile sau împotrivirea mi-au pricinuit mai mult decît o zdrobire; dar acum ele s-au dus și nici unul din oasele mele n-a fost zdrobit.

Nu te supăra deci, suflete al meu, dacă ai de suferit unele dureri; nu se va afla nimic în tine care să se spargă. Îndură toate mîhnirile, și încrede-te în Domnul care te va izbăvi de toate urmările neplăcute ale acestei mîhniri.

**OAMENII SÎNT OAMENI; DUMNEZEU ESTE
DUMNEZEU**

„Eu, Eu te mîngîi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului care trece ca iarba, și să uiți pe Domnul, care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pămîntul? De ce să tremuri necontenit toată ziua, înaintea mîniei asupritorului, cînd umblă să te nimicească? Unde este mînia asupritorului?“ (Isaia 51.12-13)

Să luăm aceste versete ca partea noastră pentru această zi. Nu este de folos să le destrămăm mult. Tu, care tremuri și-ți este frică, citește-le, crede-le, hrănește-te cu ele și adu-le înaintea lui Dumnezeu. Acela de care te temi tu, nu este decît un om, în timp ce Acela care îți făgăduiește mîngîierea și ajutorul Său este Dumnezeuul tău, Făcătorul tău și Creatorul cerului și al pămîntului. De altfel, ocrotirea Sa puternică face mai mult decît a te păzi de o primejdie mărginită.

Unde este furia asupritorului tău? El este în mîna Domnului. Această mînie nu este decît aceia a unei făpturi muritoare; ea va trece în clipa cînd suflarea de viață va părăsi nările sale. Pentru ce să avem teamă de un suflet care este tot atît de slab ca și noi? Să nu înjosim pe Dumnezeu, făcîndu-ne un dumnezeu dintr-un om păcătos, după cum putem să facem, fie printr-o teamă exagerată sau printr-o dragoste exagerată pe care i-o păstrăm unui om. Să privim oamenii ca oameni și pe Dumnezeu ca Dumnezeu. Astfel vom merge liniștiți pe cărarea îndatoririlor, temîndu-ne de Dumnezeu și neavînd nici o altă frică.

DE LA MÎNIE LA DRAGOSTE

„El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.“

(Mica 7.19)

Dumnezeu nu Se întoarce niciodată din dragostea Sa față de noi, dar Se întoarce adesea din mînia Sa față de noi. Dragostea Sa pentru aleșii Săi se potrivește cu firea Sa. El iubește pentru că El este dragoste; El ne amenință pentru că găsește că așa este de folos pentru binele nostru. El va avea din nou milă de ai Săi, căci așa Îl îndeamnă inima Sa plină de dragoste. El va avea milă de ei, va potoli durerile lor și-i va vindeca. Și apoi ce făgăduință! „El va călca în picioare nelegiuirile noastre.“ El va birui. Ele într-adevăr caută să ne înlănțuie, dar Domnul prin dreptatea Sa ne va da biruință. Așa cum s-a întîmplat altă dată cu canaanii, ele vor fi biruite, călcate în picioare și distruse.

Vor fi îndepărtate chiar și urmările păcatelor noastre. „El va arunca toate păcatele noastre“, da toate oștirile păcatelor noastre, oricît de numeroase ar fi. „El le va arunca în fundul mării“, așa cum a făcut cu Faraon și cu carele sale. Numai brațul Său atotputernic este în stare să facă o asemenea minune. Ele n-au fost aruncate în largul mării de unde să poată să iasă la suprafață și să reapară sub ochii noștri, ci au fost aruncate în adîncul mării. Ca o piatră, ele se vor pogori acolo pînă în fund, ca să dispară pentru totdeauna. S-aducem slavă Dumnezeului izbăvirii noastre.

ÎN ISUS AVEM TOTUL

„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El.“ (Coloseni 2.9-10)

Toate calitățile Domnului Hristos ca Dumnezeu și ca om sînt la îndemîna noastră. În această desăvîrșire care este în El, noi avem totul deplin. Aceste însușiri, El nu ni le dă direct; El face însă ca ele să slujească spre binele nostru. Atotputer-nicia Sa, atotștiința Sa, atotînțelepciunea Sa și totala Sa stare de față vor fi puse în mișcare ca să ne ajute. Harul și credin-cioșia Sa, nesfîrșita dragoste și puterea Sa nemărginită, aceste însușiri, care sînt stîlpii templului mîntuirii, ne sînt date ca moștenire veșnică. Toată duișia inimii Mîntuitorului nostru, toată puterea brațului Său, toate bucuriile cununii Sale sînt pentru noi. Hristos în întregime, cu caracterul Său adorabil de Fiu al lui Dumnezeu ni S-a dăruit pentru cel mai mare bine al nostru. Înțelepciunea Sa ne va cîrmui, cunoștința Sa ne va învăța, puterea Sa ne va apăra, neprihănirea Sa va garanta pentru noi, dragostea Sa ne va încălzi și ne va îm-bărbăta. Tot muntele de comori al lui Dumnezeu ne este accesibil, ca să scoatem comori ascunse din minele Sale. „Toate aceste lucruri sînt ale voastre“, da, toate! Oh! ce dulce este să avem pe Domnul Isus, să ne îndreptăm tot-deauna spre El, cu o încredere deplină, să-I cerem ceea ce ne-a făgăduit și ceea ce în dragostea Sa este totdeauna gata să ne dea.

DARURI PREȚIOASE

„Despre Iosif a zis: „Țara lui va primi de la Domnul, ca semn de binecuvîntare, cel mai bun dar al cerului, roua, cele mai bune ape care sînt jos...” (Deut. 33.13)

Noi putem să fim binecuvîntați cu aceleași daruri care au fost făgăduite lui Iosif și chiar într-un fel mult mai bogat. Da, ca să ne dea tot ce există mai bun în ceruri. Puterea lui Dumnezeu care se desfășoară spre binele nostru și lucrarea acestei puteri „de sus” sînt un lucru de mare preț. Noi am vrea să ne bucurăm de asemenea de pacea lui Dumnezeu, de bucuria Domnului și de slava Domnului. Să primim în același timp binecuvîntarea a trei Persoane divine, dragostea lui Dumnezeu, harul lui Isus Hristos și pătăria Duhului Sfînt! Sînt bunuri pe care noi le prețuim mai mult decît aurul cel mai curat. Nu, lucrurile de pe pămînt nu sînt nimic față de lucrurile cerești.

Printre aceste daruri, ce prețioasă este „roua”! Noi rugăm pe Dumnezeu să ne dea roua, și-L lăudăm pentru aceasta. Ce răcorire, ce mireasmă, ce creștere, ce viață aduce roua cu ea. Noi sîntem plante din grădina sădită chiar de Dumnezeu și suspinăm după această rouă a Duhului Sfînt.

„Cele mai bune ape care sînt jos” ne vorbesc de apele adînci ale oceanului, din care se alimentează toate izvoarele vii care înviează fața pămîntului. Să fii hrănit mereu din puțurile veșnice ale dragostei dumnezeiești, ce binecuvîntare nespuse de mare! Fie ca nici unul din noi să nu aibă liniște pînă nu va fi căpătat plinătatea Domnului, de unde noi n-avem decît să scoatem de acum înainte, tot ce ne trebuie.

TOȚI ALEȘII VOR FI PREZENȚI

„Și atunci tot Israelul va fi mîntuit...”

(Romani 11.26)

Cîntarea pe care a făcut-o Moise aproape de Marea Roșie este insuflată de bucuria de a vedea pe Israel izbăvit în întregime. Nici o picătură de apă nu s-a desprins din zidul de apă care se formase în mare, pînă cînd cel din urmă mădular din poporul ales n-a pus piciorul sigur pe malul celălalt. După aceea, dar nu chiar imediat, apele s-au năpustit ca să vină iar la locul lor.

În cîntarea lui Moise citim așa: „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta; iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale“ (Exod 15.13). În veacul viitor, cînd cei aleși vor cînta cîntarea lui Moise și a Mielului, slava Domnului Isus va fi să poată spune: „N-am pierdut pe nici unul din cei pe care Mi I-ai dat Tu“. Nu, Doamne, nu va fi nici un loc neocupat în cerul Tău.

Toți aceia pe care Dumnezeu I-a ales, toți aceia pe care Domnul Hristos i-a răscumpărat, toți aceia pe care Duhul Sfînt i-a sfințit, toți fără deosebire vor ajunge pînă la rîul vieții. Deja cei dinainte au ajuns acolo, în timp ce noi mergem prin strîmtoare; dar noi urmăm pe Călăuza dumnezeiască. Să înaintăm dar; toți, pînă la ultimul din aleșii Săi, vor sosi în curînd pînă la țărmlul celălalt; și cînd toți vom fi sosit acolo, vom izbucni atunci în cîntece de biruință! Dar niciunul să nu lipsească la apel, căci lipsa unuia singur dintre membrii familiei alese ar opri cîntările și ar rupe coardele harfelor cerești.

EL A VENIT; EL VA VENI

„...Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer.“

(Faptele Ap. 1.11)

Mulți serbează în această zi nașterea Mîntuitorului nostru; să ne ducem cu gîndul la făgăduința celei de-a doua veniri. Aceasta este tot atît de sigură cum a fost și prima, care este o garanție pentru noi cu privire la întoarcerea Sa. Acela care a venit ca să ia locul celui mai de jos slujitor, va veni în curînd ca să ceară răsplata lucrării Sale. După cum a venit întîi ca să sufere, nu va întîrzia să vină ca să împărățească. Aceasta este nădejdea noastră slăvită, că și noi vom fi părtași la bucuria Sa. Astăzi noi ne găsim sub același val și în aceeași umilință în care a trăit El atunci pe pămînt; dar cînd El va veni, aceea va fi ziua arătării noastre în slavă, precum și ziua arătării Sale în slavă. Sfinții care au adormit în El vor învia în ziua arătării Sale slăvite. Aceia care vor fi fost insultați și întristați pentru Numele Lui, vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui Său. Ai Săi vor apărea atunci ca regi și preoți; zilele lor de întristare vor fi sfîrșite. Odihna îndelungată și splendoarea de necomparat a împărăției de o mie de ani îi va răsplăti din belșug pentru anii lor de mărturie și de lupte. Oh! Să vină Domnul Isus! Iată, El vine curînd. El este pe drum și se apropie repede. Zgomotul pașilor Lui să fie ca o muzică plăcută pentru inimile noastre. Clopote ale nădejzii mișcați-vă și sunați cu veselie, căci iată, vine Stăpînul nostru!

NUMAI ÎN DUMNEZEU TE POȚI ÎNCREDE

„Petru a luat cuvîntul și I-a zis: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.“ (Matei 26.33)

Veți zice că aceasta nu este o făgăduință a lui Dumnezeu. Este adevărat, dar ea este o făgăduință a omului și deci ea nu a dus la nimic bun. Petru declara cu siguranță că va împlini făgăduința; dar o făgăduință care n-are o temelie mai bună decît o hotărîre omenească, este sigur că va rămîne neîmplinită. Îndată după aceea, în fața ispitei, Petru tăgăduiește pe Stăpînul său, și prin jurăminte repetate caută să întărească minciuna sa.

Ce poate fi cuvîntul unui om? O oală de pămînt care se sparge la prima lovitură. Ce sînt hotărîrile noastre? Flori care cu ajutorul lui Dumnezeu pot să lege rod, dar care, lăsate la pe seama puterii proprii, vor cădea la pămînt la primul vînt care va mișca ramurile.

În făgăduința omenească, puțin poți să te-ncrezi; Hotărîrile tale nu sînt decît foc de paie.

Cuvîntul lui Dumnezeu, dimpotrivă, este veșnic:

Tot ce El a spus, Îl vei vedea împlinind cu credincioșie.

Da, lipește-te de făgăduința lui Dumnezeu; ea este sigură pentru vremea de acum și pentru veșnicie. Ea să fie comoara ta și a tuturor celor prea iubiți ai tăi.

Această scriere este și un livret de economie la o bancă pentru credincioși și această pagină este o scrisoare către casieria băncii la care este adresată și are semnătura Directorului. Nu conoaștem altă semnătură decît aceea a lui Dumnezeu și numele Domnului Isus. Cu acest Nume de încredere, noi avem o garanție sigură.

DRAGOSTEA ȘI LEGĂMÎNTUL SĂU

„Pot să se mute minții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legămîntul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.“ (Isaia 54.10)

Una din cele mai prețioase însușiri ale dragostei dumnezeiești este caracterul ei statornic. Stîlpii pămîntului pot să fie mutați din locul lor, dar harul legămîntului Dumnezeuului celui milostiv nu se va îndepărta niciodată de la poporul Său. Ce fericit este sufletul meu că poate avea o încredere tare în această făgăduință a lui Dumnezeu! Anul se apropie de sfîrșit și anii vieții mele nu mai sînt mulți, dar timpul nu-L schimbă pe Mîntuitorul meu. Invenții noi iau locul celor vechi, este o prefacere neîntreruptă în toate lucrurile la care ne uităm sau ne gîndim; dar Domnul nostru rămîne același. Prin forță se pot netezi dealurile, dar nici o putere nu poate să zdruncine pe Dumnezeuul cel veșnic. Nimic din trecut, nimic din vremea de față și nimic din viitor nu va putea să schimbe bunătatea Domnului Dumnezeu față de mine.

Suflete al meu, rămîi în această dragoste veșnică a Domnului, care te socotește că ești sînge din sîngele Său. Adu-ți mereu aminte de legămîntul veșnic. Dumnezeu Își aduce aminte de el; dar tu veghează ca nu cumva să-l uiți. În Hristos, Dumnezeu S-a angajat să fie Dumnezeuul tău și să te păzească ca pe unul care faci parte din poporul Său. Dragostea și legămîntul sînt aici unite ca două lucruri sigure și durabile pe care veșnicia le va întări și mai mult.

SIGURANȚĂ DEPLINĂ

„...Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.“
(Evrei 13.5)

Această făgăduință este repetată de mai multe ori în Scriptură. Acest lucru s-a făcut pentru ca siguranța noastră să fie și mai întărită. Să n-avem deci niciodată vreo îndoială în această privință. Această făgăduință este spusă cu o putere deosebită; ea este scrisă în limba greacă, cu cinci negații și fiecare dă la o parte orice puțință ca Domnul să părăsească pe poporul Său, chiar atunci când poporul Său s-ar simți părăsit de El, pe bună dreptate. Acest verset de preț nu făgăduiește că vom fi scăpați de necazuri, dar el ne asigură că Dumnezeu nu ne va părăsi niciodată. Putem să fim chemați să trecem pe drumuri care să ne facă să ne mirăm, dar vom avea oriunde prezența, ajutorul și îngrijirea Domnului. De aceea n-avem să dorim nici bani, nici vreun bun pămîntesc; Dumnezeul cel veșnic face mai mult decît aurul, și binefacerile Lui mai mult decît o avere.

Să ne mulțumim cu ce avem, căci cel ce are pe Dumnezeu, are mai mult decît lumea întregă. Ce putem noi să avem mai mult decît ceva fără sfîrșit, adică veșnic? Ce putem să dorim noi mai mult decît bunătatea Sa atotputernică?

Și tu, inima mea, dacă Dumnezeu îți spune că nu te va lăsa și nu te va părăsi niciodată, roagă-te mereu și cere harul ca să nu-L părăsești nici tu vreodată pe Mîntuitorul tău și ca să nu te depărtezi vreodată de căile Sale.

EL NE VA DUCE ACASĂ

„Pînă la bătrînețea voastră Eu voi fi Același, pînă la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mîntuiesc.“ (Isaia 46.4)

Anul acesta a îmbătrînit deja și această făgăduință se îndreaptă către prietenii noștri în vîrstă și către noi toți care înaintăm în viață. Dacă Dumnezeu ne prelungește anii, o să ajungem să avem peri albi; așa că, prin credință, putem să luăm mai dinainte acest cuvînt pentru noi.

Noi îmbătrînim; dar Dumnezeu, care se numește **EU SÎNT**, rămîne mereu același. Perii albi arată că noi mergem spre slăbire trupească; dar El nu slăbește niciodată. Cînd noi nu mai putem să ridicăm nici o greutate și simțim greutate să ne ducem sau să ne purtăm pe noi înșine, atunci Dumnezeu este Cel ce ne poartă. În anii tinereții noastre, El ne purta în brațele Sale, ca pe mielușei Săi și El va face la fel cînd vor veni slăbiciuni peste noi.

El ne-a creat și El S-a obligat să ne poarte. Cînd vom ajunge o povară pentru prietenii noștri și o povară pentru noi înșine, Domnul nu Se va depărta de noi, ci va avea grijă de noi și ne va face să vedem izbăvirea Lui. Adesea El dă slujitorilor Săi o seară lungă și liniștită. Ei au lucrat și s-au ostenit toată ziua în slujba Stăpînului lor și El le zice: „Odihnește-te în așteptarea odihnei veșnice pe care am pregătit-o pentru tine“. Să nu ne temem de o vîrstă înaintată ci să ne bucurăm că îmbătrînim, pentru că Domnul este El Însuși cu noi pînă la sfîrșit, în plinătatea harului Său.

IUBIRE DESĂVÎRȘITĂ

„...și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt.“
 (Ioan 13.1)

Aici este un fapt care ajunge să fie pentru noi o făgăduință; cum a fost atunci Mîntuitorul nostru, așa este și acum; și ceea ce a făcut pentru prea iubiții cu care El a trăit pe pămînt, va face mai departe și cu noi, și cît va fi lumea.

„Fiindcă a iubit pe ai Săi“, nu este ceva minunat? Că El a putut să iubească pe oameni așa cum sînt, este o minune! Ce-a găsit El în bieții Săi ucenici ca să-i iubească? Și ce găsește El în mine?

Dar cînd Isus a început să iubească, este în firea Sa să continue să iubească. Această iubire face din sfinți „oamenii Săi“; ce nume minunat! El i-a cîștigat cu sîngele Său și ei sînt comoara Sa. Cum ei sînt „ai Săi“, El nu-i va pierde. Ei sînt prea iubiții Săi și El nu va înceta să-i iubească mai departe. Suflete al meu, spune-ți și ție că El nu va înceta niciodată să te iubească!

„El i-a iubit pînă la capăt“; iubirea cea mai mare care a umplut inima Mîntuitorului, pînă la moartea Sa, a fost iubirea pentru ai Săi. El i-a iubit atît cît este cu putință, i-a iubit pînă acolo că S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ei; El nu putea să facă mai mult. Aceasta este iubirea desăvîrșită în care nu este nici nebulie, nici dare înapoi, nici necredincioșie, nici indiferență și pe care a răspîndit-o din belșug pentru toți ai Săi.

Așa este iubirea lui Isus pentru toți aceia care fac parte din poporul Său. Să cîntăm cu recunoștință o cîntare Prea Iubitului nostru.

NU VOI FI STRĂIN ÎN CER

„Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.“

(Ps. 73.24)

Din zi în zi și din an în an, credința mea se sprijinește, cu o încredere tot mai profundă, pe înțelepciunea și dragostea Dumnezeului meu și știu că n-am crezut în zadar. Nici unul din bunele Lui cuvinte nu va cădea vrodată la pământ.

Eu îmi pun mîna mea în mîna Mîntuitorului meu, ca El să mă conducă. Nu știu ce drum să aleg, dar Domnul îmi va alege moștenirea. Am nevoie de sfat și de călăuzire, căci lucrările pe care le am de îndeplinit sînt grele și de ele depinde viitorul meu. Pentru aceasta eu privesc la Domnul, după cum preotul din Vechiul Testament întreba pe Urim și pe Tumim. Eu prețuiesc mai mult sfatul lui Dumnezeu care nu greșește, decît sfatul judecății mele sau părerea prietenilor mei. Doamne, Tu vei fi întotdeauna călăuza mea.

Curînd va veni sfîrșitul; numai cîțiva ani și voi părăsi această lume ca să mă duc la Tatăl meu. Domnul va fi atunci la căpățiul meu; El mă va primi la ușa cerurilor și-mi va ura „bun venit“ în locurile de slavă. Eu nu voi fi deloc un străin în cerul Său, ci Tatăl meu și Dumnezeul meu va fi fericirea mea fără sfîrșit.

Slavă să fie Aceluia care mă va conduce aici și după aceea mă va primi la El.